15 ARALIK '86

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN
JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

3.- DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

BATILI EMPERYALİST GÜÇLER FAŞİST TÜRK HAKİM SINIFLARININ KERKÜK'Ü İŞGAL ETMELERİ DOĞRULTUSUNDA KAMUOYUNU HAZIRLAMAK İÇİN SENARYOLAR DÜZENLİYORLAR!

Faşist Türk hakim sınıfları Kerkük'ü işgal etme planları yaparken, dünya ve Türkiye kamuoyunun tepkilerini aza indirgemek için açıklamalar yapıyor!

Geçtiğimiz günlerde özellikle Amerikan, İngiliz ve Batı Alman emperyalist basınında Türkiye'nin Kerkük'ü belli şartlarda işgal edeceği yolunda yoğun bir şekilde haber ve yorumlar çıktı.

Faşist Türk hakim sınıflarının boyalı basını bu haber ve yorumlara önceleri yorumsuz bir şekilde anında tercüme ederek kendi sayfalarında yer verdi. Türk boyalı basını giderek bu haberleri "tartışmaya", kendisi yorumlar getirmeye başladı. Kamuoyu oluşturmak için hemen bütün önemli köşe yazarları bu sorunu işlemeye başladılar. Bu köşe yazarlarının sağcısı da, solcu geçineni de bu sorunla ilgili olarak özde aynı şeyleri savundular. O da özet olarak şöyledir:

"Kerkük Türkiye'nin elinden 1925'te Türkiye o zaman güçsüz olduğundan İngilizler tarafından alınmıştır. Kerkük'te üretilen petrol bugün Türkiye üzerinden boru hattı ile geçirilerek pazarlanmaktadır. Bunun dışında her yıl 210 milyar lira petrol boru hattı kira parası almaktadır. Kerkük Türkiye ekonomisi açısından hayati öneme sahiptir. Bunun ötesinde Kerkük'te soydaşlarımız vardır;bunların da kurtarılması sözkonusudur. Bölgede istikrarlı bir Irak devletinin varlığı ve bugünkü anlaşmalar şartlarında işgale gerek yoktur. İran da Kerkük petrol tesislerine birşey yapılmaması için uyarılmıştır. En iyisi bugünkü savaşın adil bir barışla sona erdirilmesidir. Irak devleti bugünkü savaş içinde zayıf düşmesinden dolayı, Türkiye ile olan sınır bölgelerini kontrol edememektedir. Bunun sonucu olarak bu bölgeler "Kürt ayrılıkçıları" tarafından kontrol edilmektedir. Aynı şekilde, Türkiye'de faaliyet gösteren PKK da bu bölgede de üslenmiştir. Türkiye'de vurup bu bölgelere kaçmaktadır. Türkiye kararlı bir şekilde milli menfaatlerinin gereğini yerine getirmelidir."

İşte Türkiye'de Tercüman gazetesi yazarlarından başlayarak İsmail Cem'e varıncaya kadar hemen hemen bütün yazarları birleştiren ortak görüş yukarıda özetini vermeye çalıştığımız görüşlerdir.

Bunun yanında Tercüman gazetesi bir dizi halinde "Kerkük Dosyası" diye bir yazı serisi yayınlamıştır. Yine hemen her gün

1987'NİN MÜCADELE DOLU BİR YENİ YIL OLMASI DİLEĞİYLE!

Kerkük ile ilgili haberler-yorumlar Türk boyalı basınında yeralmaktadır.

Bu konu ile ilgili haber-yorumların Türk boyalı basınında yoğunlaşması ile birlikte bu tartışmaya İran meclis başkanı Rafsancani de katıldı. Rafsancani dışında Irak'ın Türkiye büyükelçisi ve İran'ın Türkiye büyükelçiliği de bu tartışmaya katıldı.

Rafsancani ve Irak ve İran büyükelçiliklerinin beyanatları Türk boyalı basının da çarşaf çarşaf yayınlandı. Hatta Hürriyet gazetesinin en "gözde" yazarlarından Emin Çölaşan "Haftanın Sohbeti"ni İran Büyükelçisi Motteki ile yapmış ve bu sohbeti 27 Ekim tarihli Hürriyet'te yayınlanmıştı.

Gerek Batılı emperyalist basın, gerekse Türk boyalı basını bir yandan Kerkük sorununu yoğun bir şekilde işlerken, diğer yandan aynı dönemde aynı gazetelerin sayfalarında Suriye'nin uluslararası terörü desteklediği, uluslararası terörü desteklemesinden ötürü Suriye'ye karşı yaptırımcı girişimlerde bulunulması gerektiği propaganda ediliyordu. ABD bu konuda sadece propaganda yapmakla kalmıyor, bunun pratiğe geçirilmesi için NATO ve Ortak Pazar'daki müttefiklerine baskı da yapıyordu. Yine aynı dönemde ABD, Suriye'den büyükelçisini geri çekmiş ve Suriye'yi bombalayabileceklerini — açıktan açığa Libya örneğini göstererek— ima etmişti. Kerkük'ün Türkiye tarafından işgal edilmesi ve Suriye'ye ders verilmesi gerektiğinin propagandasının aynı dönem içinde atbaşı şekilde yapılması olgusu; Batılı emperyalistlerin "Ortadoğu sorunu"nun çözümünde yeni insiyatifler geliştirdiğinin işaretleridir.

Batılı emperyalistler açısından Suriye Ortadoğu'da çıban başıdır. Çünkü Suriye sosyal-emperyalistlerden aldığı destekle Filistin ve Lübnan sorunlarına aktif olarak katılmaktadır. Kendi desteğinde ve kontrolünde bir Filistin devletinin kurulmasından yanadır. Bu amaçla "Lübnan savaşı" diye adlandırılan savaşta devlet olarak taraflardan biri durumundadır. Sadece devlet olarak değil, doğrudan kendi denetimindeki Filistinli gerilla örgütleri aracılığı ile FKÖ içinde etkinliğini arttırmaya, giderek FKÖ yönetimini ele geçirmeye çalışmaktadır.

Suriye bölgede etkinliğini artırabilmek için çeşitli örgütlerin kendi ülkesini "üs bölgesi" olarak kullanmasına da gözyummaktadır. Bu durum Batılı emperyalistlerin bölgede kendi lehlerine istikrarlı bir yapı oluşturmalarını belli ölçülerde engellemektedir.

Aynı şekilde faşist Türk devleti de "PKK'yı ve terör örgütlerini koruduğu" gerekçesiyle Suriye'ye karşı yoğun bir kampanya sürdürmektedir. Kerkük sorunu gündeme gelmeden önce yoğun bir şekilde Türk boyalı basınında Suriye'ye karşı kampanya yürütülmüştü.

*

Batılı emperyalistler açısından İran da güvenilir değildir. İran-Irak savaşında İran'ın galip gelmesi durumunda Batılı emperyalistler açısından çok önemli olan Irak petrollerinin geleceği karanlıktır. Yine İran'ın bu savaşta galip gelmesi durumunda, bölgedeki denge altüst olacaktır. İşte tam da böyle bir sonucun getirdiği şartlarda, Türkiye'nin Kerkük'ü işgal etmesi ve Kerkük petrollerinin kontrolünü elinde bulundurması birkaç açıdan hem Batılı emperyalistlerin hem de Türk faşist hakim sınıflarının çıkarınadır.

Batılı emperyalistlerin çıkarınadır, çünkü bu petrollerdeki imtiyazları en kötü ihtimalle şimdiki gibi devam edecektir. Çıkarınadır, çünkü böyle bir durumda bölgede denge fazla değişmeyecektir. vb.

Türk hakim sınıflarının Kerkük'ü işgal etmeleri ve oradaki petrol işletmelerini kontrol etmeleri çıkarınadır, çünkü ekonomik olarak bugünkünden daha çok bu petrollerden pay alacaklardır. Yararınadır, çünkü bu arada Kürt ulusal hareketlerini ezmeye çalışarak, Kürt ulusal sorununu kendine göre "çözmeye" çalışacaktır. Yararınadır, çünkü Türk şövenizmini ülke içinde çok yoğun bir şekilde körükleyecek, içteki tüm çelişmelerin üzerini belli bir müddet de olsa örtecektir. Yararınadır, çünkü bugünkü yöneticileri birer kahraman durumuna getirecektir. Yararınadır, çünkü yeni ortaya çıkma ve gelişme emareleri gösteren işçi ve öğrenci hareketleri susturulacaktır, vb.

*

Boyalı basında Kerkük'le ilgili haber-yorumların yoğunlaşmasına bağlı olarak Dışişleri bakanlığından, eski başbakanlara; eski dışişleri bakanlarına, çeşitli üniversite öğretim üyelerine varıncaya kadar çeşitli "ünlü" hakim sınıf sözcüleri bu konu ile ilgili tavır takındılar.

Bunlardan bir bölümü Kerkük'ün işgaline karşı imiş gibi tavır takındılar. Ama özünde bunlar da Kerkük'ün işgaline karşı değillerdir. Bu gruba örnek olması bakımından biz eski Dışişleri bakanlarından — Demirel'in Dışişleri bakanı— ve eski Cumhurbaşkanı vekillerinden İhsan Sabri Çağlayangil'in bu konudaki demecini olduğu gibi aktaralım:

"Musul'da 1 milyon Türk var. Geçmişte bırakmamız hata idi. Türkiye 1925'te ye

terince güçlü olmadığı için burayı İngiltere'ye bırakmak zorunda kaldı. Sınırlarımızın hemen yanındaki bu petrol bölgesi, Türkiye için her zaman hayatidir. Türkiye'de Kerkük ve Musul'u bırakma kararımızı değiştirmek isteyen çevreler her zaman oldu. Türkeş'in MHP'sini bunlar arasında sayabiliriz. Ancak bugünkü dünya şartlarında durum Türkiye için müsait değildir. Aksi taktirde macera olur. Bunu milli bir sır olarak saklamalıyız."

Milliyet gazetesi bu demeci "Türkiye istilacı değildir" başlığı altında yayınladı. Demeci dikkatle okuyan herkes gayet açık bir şekilde görebilir ki, Çağlayangil Kerkük'ün bugünkü şartlarda işgal edilmesine karşıdır. Çünkü ona göre "Ancak bugünkü dünya şartlarında durum Türkiye için müsait değildir." Ama dünya şartları hele bir müsait olsun, o zaman Çağlayangil işgalden yanadır. Ayrıca Çağlayangil böyle sorunların açık tartışmasına karşıdır. Bunların "milli bir sır" olarak saklanmasından yanadır.

Yine Milliyet'in haberine göre, eski başbakanlardan Demirel de soruna Çağlayangil gibi yaklaşmaktadır. Demirel'e göre, İran-Irak arasındaki meseleye karışmayacağını TC devleti daha önceleri beyan etmiş. Şimdi de karışmaması gerekirmiş.

Demirel ve Çağlayangil bunları söylerken, Demirel'in Yeni Partisi olan DYP Hatay milletvekili Murat Sökmenoğlu, Dış işleri bakanı Halefoğlu'nun cevaplaması için TBMM Başkanlığına soru önergesi vererek "Kerkük sorunu" meclise de getirilmiştir. Sökmenoğlu'nun soru önergesi aynen şöyledir:

"1. Bir müddettir dünya kamuoyunda çalkalanan Kerkük için İran Meclis başkanının demeci hakkında ne düşünüyorsunuz? Soydaşlarımızın bulunduğu Kerkük üzerindeki spekülasyonlar daha ne kadar devam edecek? Bu hususta ne gibi tedbirler alındı?
2. Türkiye'nin dış politikasında suskunluk değişmeyecek midir? Bu hususta ne gibi tedbirler almaktasınız?
3. Suskunluktan cesaret alan çeşitli çevrelerin spekülatif demeçlerinin gide rek artmaması ve Kerkük konusunda geç kalmamak için alınan önlemler nelerdir?" (Hürriyet, 8 Kasım)

Eski başbakanlardan, şimdiki "demokrasi savaşçısı" Demirel ve ekibi bir yandan bugünkü şartlarda "şartlar müsait olmadığı" gerekçesi ile işgale karşı çıkar gözükürken, bir yandan da Kerkük konusunda geç kalmamak gerektiği, bir an önce Kerkük "sorununun" Türkiye lehine halledilmesi için önlemler alınması gerektiğinin propagandasını yapmaktadırlar.

Kerkük'ün işgaline karşı çıkar gözüken kesime bir başka örnek de yine eski dışişleri bakanlarından —Ecevit'in dışişleri bakanı— Hasan Esat Işık'tır. Onun demecinden de belli bölümleri aktaralım:

"Türkiye'nin menfaati bölgenin istikrar içinde olmasıdır. Batı Trakya Türkleri de baskı altında ama Amerika Bulgaristan Türklerini önümüze koyuyor. Son dönemde buna Sovyetlerdeki Türkler konusu eklendi." "Sorunlarımızı hep başka odakların gündeme getirmesi beni düşündürüyor. Bu Amerika'nın tuzağıdır. Batı, İran'ı durdurmak ve cezalandırmak istiyor. Bunun için hesapları Türkiye'yi kullanmak." "Güncel fırsatların cazibesine kapılmak, bizi sonu belirsiz maceralara sürükleyebilir." (Milliyet)

Eski dışişleri bakanlarından, sosyal demokrat Hasan Esat Işık da Kerkük sorununu Türkiye'nin bir sorunu olarak görüyor. O Kerkük sorununu Türkiye'nin sorunu görmesinden hareketle, Kerkük'ün işgaline açıkça karşı değildir. Ancak bu sorunu Amerika'nın gündeme getirmesine ve Batı'nın İran'ı durdurmak ve cezalandırmak için Türkiye'nin kullanılmasına karşıdır. Yoksa bu sorunu Amerika gündeme getirmese ve Türkiye'nin İran'a karşı kullanılması sözkonusu olmasa, o hiç de Kerkük'ün Türkiye tarafından işgaline karşı değildir.

*

Şimdi de Kerkük'ün işgalini açıktan savunanlara bir örnek verelim. Bu örnek, Siyasal Bilgiler Fakültesi öğretim üyesi ve Forum dergisi yöneticisi Prof. Aydın Yalçın'dır. Aydın Yalçın'ın demecinden belli bölümleri aktaralım:

"Kerkük meselesi, Türkiye açısından bir anlamda Kıbrıs gibidir. Misak-ı Milli sınırları içinde idi. 1925'te İngilizlere bırakmak zorunda kaldık. Şimdi Irak'ın. Bir yerin statüsü değişince, eski anlaşmalarla kabul edilen esasları gözden geçirmek sözkonusu olabilir. Siyasi tarihte bunun örnekleri vardır." "Bölge bizim bölgemiz. Bizi doğrudan ilgilendiren meselelerde tepki göstermezsek, var mıyız, yok muyuz diye sorulur. Her yeni hadise birtakım riskler ortaya çıkarır. Atatürk Hatay meselesini nasıl halletti? Şartları iyi değerlendirmek gerekir." (Milliyet'ten)

Prof. Aydın Yalçın çok açık bir şekilde, Kerkük sorununu Türkiye'nin nerdeyse bir iç sorunu olarak görüyor. Böyle gördüğünden dolayı da Kerkük'ü bir anlamda da olsa

Kıbrıs'a benzetiyor. Türk hakim sınıflarının Kıbrıs'ta yaptıkları açıktır: Kuzey Kıbrıs'ın işgal edilerek sözde Kuzey Kıbrıs'ta bir cumhuriyetin kurulması. Özde ise Kuzey Kıbrıs'ın Türkiye'nin bir parçası haline getirilmesi, Kuzey Kıbrıs'ın Türkiye'nin 68. vilayeti haline getirilmesidir. Aydın Yalçın Kerkük sorununu, Türk hakim sınıflarının Kıbrıs sorununu çözdükleri gibi çözümleyebileceğini çok açık bir şekilde ortaya koyuyor. "Yeter ki şartlar doğru değerlendirilsin!!!" Üstelik bunun hukuki kılıflarını da açıklıyor: "Eğer Kıbrıs gibi çözülmezse, o zaman da Atatürk'ün Hatay sorununu çözmesi gibi çözülebilir!!!" Ama her halükarda Kerkük sorunu çözümlenmelidir!!!

Bu örneklerden sonra, Dışişleri Bakanlığının bu sorunla ilgili çıkardığı bildiriye, yani bugünkü hükümetin "resmi" tavrına geçebiliriz. Dışişleri Bakanlığının bildirisinde şöyle deniyor:

> "Atatürk Türkiye'sinin gerek milli gerekse milletlerarası planda toprak bütünlüğü ve bağımsızlık kavramlarına atfettiği titiz saygı ve önem, herkesin malumudur. Bunun dışında yapılan yorum ve beyanların sorumluluk ve ciddiyet derecelerini tartışmaya dahi mahal yoktur... Türkiye'nin göstereceği tüm reaksiyonlar, milli menfaatlerimiz çerçevesinde değerlendirilir." (Hürriyet, 8 Kasım)

Türkiye Cumhuriyeti devletinin toprak bütünlüğü ve bağımsızlık kavramlarına atfettiği önemi, çok gerilere gitmeye gerek yok, yakın geçmişten bütün Türkiye halkları ve bütün dünya çok iyi biliyor. T.C. açısından toprak bütünlüğü ve bağımsızlık kavramlarına yaklaşım, "milli menfaatler" adı verilen hakim sınıfların menfaatlerine, güç dengesi ve uluslararası durumla bağlı kavramlardır. Biz bunun böyle olduğunu Kıbrıs işgali ile gördük. Kıbrıs ayrı devlet olma anlamında bağımsız, toprak bütünlüğü olan bir devlet değil miydi? Kıbrıs işgalinin esas gerekçesi Kıbrıs'ta bulunan "soydaşlarımızın" haklarının korunması idi. Bu gerekçe günü geldiğinde Kerkük için de geçerli olacaktır. Çünkü Kerkük ve Musul'da boyalı basının iddialarına göre 1 milyon "soydaşımız" var. Kıbrıs'ta TC devletinin, Kıbrıs'ı işgal ederek "haklarını" koruduğu "soydaşları" gibi, niye Irak'ta yaşayan soydaşlarının "haklarını" bu bölgeyi işgal ederek korumasın? Şartlar oluştuğunda bundan hiçkimsenin kuşkusu olmasın!

Türk hakim sınıfları tarafından bağımsızlıkları, ayrı devlet kurma hakları zor ile gaspedilerek, "Misak-ı Milli" sınırları içinde tutmak için katliamlardan bile kaçınılmayan Kürt ulusu ve hemen hemen hiç bir milli hakları olmayan azınlık milliyetler T.C. sınırları içinde varoldukça, zaten T.C. devletinin bağımsızlıktan ve toprak bütünlüğünden yana gözükmesi sahtekarlıktan başka birşey değildir.

Hangi gerekçe ile olursa olsun, faşist T.C. devletinin Kerkük'ü işgal etmesi karşısında sınıf bilinçli proletarya bu işgale karşı çıkacaktır. Faşist T.C.'nin Irak'ın Kerkük bölgesini işgale kalkması ile çıkacak olan savaşta sınıf bilinçli Türkiye proletaryası, kendi burjuvazisinin yenilmesi için gücü oranında bozgunculuk yapacaktır. Ve bu savaşı içsavaşa dönüştürmek için bütün gücüyle çalışacaktır.

Komünistler daha şimdiden kararlı bir şekilde Kerkük'ün işgali planlarına bütün güçleriyle karşı çıkmalı, işçi sınıfını ve emekçileri burjuva milliyetçiliği yerine proleter enternasyonalizmi doğrultusunda eğitmeye çalışmalıdır.

Türk hakim sınıflarının Irak'ın bir bölümünü işgale yeltenmeleri halinde, şimdi yaptıkları propagandayı sadece propaganda ile bırakmamalı, bu propagandayı eylemlere de dönüştürmelidir.

Türk hakim sınıflarının Irak'ın bir bölümünü işgal etme planlarına karşı bütün gücümüzle karşı çıkalım. Batılı emperyalistlerin Irak'ın bir bölümünün Türkiye tarafından işgal edilmesi planlarına karşı daha şimdiden bütün gücümüzle mücadele edelim!

25.11.1986

İÇİNDEKİLER

Batılı emperyalist güçler faşist Türk hakim sınıflarının Karkük'ü işgal etmeleri doğrultusunda kamu oyunu hazırlamak için senaryolar düzenliyorlar! s.1

Kuzey Kürdistan s.5

GKK özeleştirisi üzerine açıklama s.6

GKK özeleştirisi üzerine açıklama başlıklı yazı hakkında eleştirel notlar s.19

GKK özeleştirisi üzerine açıklama üzerine s.25

Belge: Güney Afrika Sorunu Üzerine Karar (Komintern) (1928) s.30

Belge: Güney Afrika (Komintern) (1935) s.34

AMLP'nin belgeler hk. yorumu s.35

KUZEY KÜRDİSTAN

Geçtiğimiz dönemde faşist Türk hakim sınıfları bütün şiddetiyle Kürt ulusu üzerindeki saldırılarını devam ettirdiler. Faşist Türk ordusu kuzey Kürdistan bölgesinde tam bir işgal ordusu gibi, bu bölgede yaşayan Kürt ulusundan emekçi işçi ve köylülere, daha doğrusu kendisi ile işbirliği yapmayanlara akla gelebilen her türlü baskı ve zulmü yapmaktadır.

Hemen her gün kuzey Kürdistan'ın çeşitli bölgelerinde faşist Türk ordusu tarafından operasyonlar yapılmakta, bu operasyonlarda köylere giriş-çıkışlar yasaklanmakta, ve köylüler meydan dayağından geçirilmektedir. Meydan dayaklarında Kürt köylüleri ölmekte, sakat kalmaktadır. Köylüler ihbarcılığa, faşist Türk ordusu ile işbirliğine zorlanmaktadır. Faşist Türk ordusu bütün baskılarına rağmen bütünüyle güttüğü politikada başarılı olamamaktadır.

Türk hakim sınıfları, faşist ordusu, özel vurucu timleri ile, bölgede oluşturdukları kendilerine bağlı köy korucuları (sivil milis, ki bunlar çoğunlukla Kürt kökenlilerden oluşmaktadır) ile, ihbarcıları ile, velhasıl bütün saldırı güçleriyle kara bir bulut gibi Kürt ulusunun üzerine çöreklenmesine, dağlardaki her taşın kovuğunda PKK'lı, ve bu bölgede faaliyet yürüten devrimcileri aramasına, bu bölgede sürekli olarak PKK'lıların ve devrimcilerin peşinden sürek avı düzenlemesine rağmen, ne PKK'yı ne de devrimci güçleri bir türlü yokedememektedir. Zaman zaman "ezdik, bitirdik, kökünü kuruttuk" gibi yoğun bir şekilde propagandaya girişmelerine rağmen, yine aynı çevreler kendilerini yalanlarcasına, bu bölgede yapılan eylemleri, çatışmaları vb. bir bölümünü haber olarak vermek zorunda kalmaktadırlar.

Türk hakim sınıfları, uzun zamandan beri bölgede faaliyet yürüten devrimcileri ve PKK militanlarını kıstırdıkları yerde toptan imha etmek için çalışıyorlar. Ellerinden geldiği yerlerde de imha ediyorlar. İmha ettiklerini de yoğun bir şekilde boyalı basınları aracılığı ile teşhir etmeye çalışıyorlar.

Geçtiğimiz günlerde basına yansıyan faşist Türk ordusunun katliamlarından bir örnek vermek gerekirse: 22 Kasım 1986 tarihinde Tunceli'nin Ovacık ilçesinin Turubola bucağı yakınlarında biri kadın 8 TKP/ML-Partizan taraftarının katledilmesini verebiliriz. Boyalı basın birkaç gün bu katliamı 1. sayfalarında çarşaf çarşaf yazdı. Boyalı basının yazdığına göre, TKP/ML taraftarı devrimciler kıstırıldıkları dağ evinde sabah 6.55 te çatışmaya başlamışlar, çatışma 15.50'ye kadar sürmüştür. Bu çatışma sonunda biri kadın 8 TKP/ML militanı şehit edilmiş, yine boyalı basının yazdıklarına göre 2 kişi kuşatmayı yarıp kaçmayı başarmıştır. Yine boyalı basının bildirdiğine göre, bölgede başka silahlı gruplar da vardır. Bunun için operasyonlar bütün şiddetiyle devam etmektedir. Bu konuda TKP/ML MK bir bildiri çıkarmıştır. Bu yazı baskıya verilmeden önce yine aynı bölgede 4 TKP/ML taraftarının katledildiği haberi boyalı basında yeraldı. Biz, eleştirdiğimiz TKP/ML'in çizgisinden bağımsız olarak, TKP/ML taraftarlarının katledilmelerini lanetliyor, TKP/ML taraftarlarının teslim olmamalarını, yiğitçe direnmelerini selamlıyoruz.

Hakim sınıflar şunu iyi bilsinler ki, devrimciler katledilmeyle yokedilemezler. Sömürü ve zulüm düzeni varoldukça, devrimcileri, komünistleri bir bütün olarak yoketmek mümkün değildir. Komünistler ve devrimciler, milliyeti ne olursa olsun, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçilerle birlikte bu zulüm düzenini Türk hakim sınıflarının başına yıkacaklar, bu devleti paramparça edip tarihin çöp tenekesine atıp, işçi-köylü iktidarını kuracaklardır.

Geçtiğimiz dönemde boyalı basında kuzey Kürdistan'la ilgili olarak sadece katliam haberleri çıkmadı. Bunun dışında PKK militanlarının Mardin'de bir radar üssünü kurşunladıkları haberleri de çıktı. Yine aynı şekilde, çeşitli çatışmalarda Türk ordusu mensuplarının öldürülmelerini de yazmak zorunda kaldılar. Yine boyalı basında PKK'nın yapacağı eylemlerle ilgili planlar yayınlanmış, Türkiye'de ne kadar silahlı PKK militanı olduğu, hangi bölgelerde oldukları, eylemlerinin kimlere yöneleceği ile ilgili bilgiler verilerek PKK hakkında ne kadar çok şey bildiklerini göstermeye çalışmışlardır. Haberler sadece bunlarla da sınırlı kalmamış, PKK içinde ayrı grupların oluştuğunu, bu grupların başlarını kimlerin çektiğine varıncaya kadar, doğruluğu meçhul haberler yaymaya çalışmışlardır.

Türk hakim sınıflarının bütün çabaları boşuna. Kürt ulusunun ulusal bağımsızlığını hiçbir güç ve entrika engelleyemeyecektir. Türk hakim sınıflarının bugün PKK'ya azgınca saldırmasının nedeni, PKK şahsında Kürt ulusal hareketine saldırıyor olmasıdır.

Başka ulusları ezen bir halk özgür olamaz ilkesinden hareketle, Türk işçi ve köylüleri; Kürt işçi ve köylüleri ile, diğer azınlık milliyet emekçileri ile birleşerek, Faşist Türk devletini yıkıp işçi-köylü diktatörlüğünü kuracaktır. İşçi-köylü diktatörlüğü, başka şeylerin yanısıra, ulusların kendi kaderlerini özgürce tayin etmelerinin de şartlarını oluşturacaktır.

GKK ÖZELEŞTİRİSİ ÜZERİNE AÇIKLAMA

Türkiye devrimci hareketi geride bıraktığımız son birkaç yılda kendi içerisinde yeni saflaşmalara neden olan, kapsamı nispeten geniş, ideolojik ve politik bir tartışma dönemi yaşadı. Özellikle 12 Eylül askeri faşist cuntasının kanlı saldırılarından sonraki dönemde devrimci örgütlerin aldıkları ağır yenilginin temel iç nedenlerinin ortaya çıkarılması çalışmaları kaçınılmaz olarak bu tartışma ortamının daha da yoğunlaşmasına yolaçtı.

Bir yanıyla devrimci kadrolar içerisinde proletaryanın sınıf bilimine; Marksizm Leninizme bağlılığın biçimi ve düzeyinin giderek daha belirgin bir biçimde ortaya çıkmasına yolaçan bu tartışma, diğer yanıyla "Marksist-Leninist" ya da "komünist" olma iddiasında olan bir kısım devrimci örgütlerin bu bilimin temel prensiplerini kavrayış düzeylerinin de görülebilmesini az da olsa sağladığı için, en azından olumlu bir yönelim olduğunu tespit etmek gereklidir.

Bugün hala süren ve aktüel bir önem taşıyan bu tartışma sürecinin Marksist - Leninist temel prensiplere karşı tavır sorununu daha da netleştireceği inancındayız.

Geride bıraktığımız yıllarda TKP/ML içerisinde de yaşanan tartışma ve saflaşmalarda da bir kanat olarak ortaya çıkan "GKK", birkaç yıllık yaşamından sonra bu yılın (1985) Mart ayında bir özeleştiri yayınladı.

"Komünizm ateşiyle yanan tüm devrimcilere"(!) gibi son derece ajitatif sloganlarla hitap eden bu özeleştiride, GKK kısaca kendi varlığına son verdiğini ve TKP/ML(Partizan'a) katılma kararı aldığını açıklamaktadır.

Bu olayı özel olarak, bugün hala yaşadığımız ideolojik-politik-örgütsel tartışma ve saflaşmaların bir parçası olarak değerlendirmek mümkündür. Bu açıdan bakıldığında, bir bütün olarak devrimci hareketin yaşadığı bu süreci değerlendirme süreci içerisinde GKK'nın bu kararını ve bu kararı alıncaya kadar yaşadığı süreci, dayandığı ideolojik ve politik temeli ortaya koymak elbette ki daha geniş kapsamlı bir görev olarak önümüzdedir. Ama bizim şu anki iddiamız ve amacımız, bu geniş kapsamlı ve yoğun bir belgesel çaba isteyen görevi çözmek değildir. Marksist-Leninist hareket, diğer ideolojik ve politik görevlerinde olduğu gibi, zamanı geldiğinde bu görevi de ele alarak tavrını takınacaktır. Biz, bugün burada her açıdan son derece sınırlandırılmış koşullar içerisinde, GKK özeleştirisine kısaca bir ilk tavır takınmak gerektiği düşüncesindeyiz.

Çünkü GKK özeleştirisinde, bugün bizim de sempati duyduğumuz BOLŞEVİK çizgi, devrimci kitleye bilinçli olarak yanlış tanıtılmakta, bu çizgi çarpıtılmaktadır. Bu durum kaçınılmaz olarak bize, en azından bugün çalışma alanımızda bulunan devrimcilere, bu çarpıtmaları gösterme ve GKK'ni bugünkü konumuna getiren çizgisi ile aramızdaki temel ayrım noktalarının (bazılarının) gerçekte neler olduklarını ortaya koyma görevini yüklemektedir. Böylece sö. konusu çarpıtmalar ve ona vesile olan sebepler de anahatlarıyla anlaşılmış olacaktır.

Öte yandan GKK'nin, Marksizm-Leninizmin bazı temel noktalarını nasıl reddettiğini göstermek doğal olarak, bugün elimizdeki tek belge olan özeleştiri ile mümkün ve sınırlı olacaktır. Biz, siyasi ve ideolojik planda genel olarak, polemik yaptığımız parti ve grupların gerçek görüşlerinin ortaya konulmasından yanayız. GKK'nin "özeleştirisinde" yaptığı gibi tahmini görüşler uydurup, bunları siyasi hasmına maletmek ve sonra da vargücüyle ona saldırmak ML bir yöntem değildir. Biz, GKK'nin bu anti-Marksist-Leninist yöntemlerini ortaya koyarken, aynı zamanda bugün devrimci hareketin aktüel ilgi alanı içerisinde bulunan bazı sorunlarla ilgili düşüncelerimizi de ortaya koymanın yararlı olacağına inanıyoruz.

+ GKK BOLŞEVİKLERİN SİYASAL TEZLERİNİ TAHRİF EDİYOR!

GKK, özeleştirisinde şu iddiada bulunuyor:

> "... Bunun yanısıra, GKK ayrılığı sağ çizgi temsilcilerini (Yd., sonraki adı Bolşevik) cesaretlendirip, görüşlerini daha açık savunmaya itmiştir. Öyle ki, keskinleşen iki çizgi mücadelesi, komünist hareketin, sağ çizginin meşru savunucularını saflardan tasfiyesi ile Şubat 1981'de Marksizmin başarısı ile sonuçlandı. Böylece, 78 Konferansı ve ertesinde gündeme getirdiği ve revizyonist görüşlerine kaynaklık teşkil eden tezlerini "Bolşevik" adı ile açıkça ve doğrudan savunmaya başlamıştır. Bu tezler; ülkenin geri kapitalist olduğu, halk savaşının geçersiz olduğu, baş çelişkinin yerli gericilik olduğu, M. Zedung'un son dönemlerde ML olmadığı, vs." (s.5)

GKK, burada öncelikle, TKP/ML içindeki ideolojik mücadelenin tarihi gelişimini

çarpıtmaktadır ve bunun en önemli kanıtı da belgelerdir.

Şubat 1978'de yapılan konferansın genel ideolojik egemenliğinin bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşlarda olduğu bilinen bir olgudur. Bu Konferansın raporu ve bir dizi belgesi o dönemdeki legal ve Parti basınında yayınlanmıştır.(...)

Bir de, "Konferans ertesinde" özellikle bugün Bolşevik saflarda olan tek tek yoldaşların, tek tek çeşitli ideolojik siyasi sorunlarla ilgili kendi düşüncelerini yansıtan çok sayıda tartışma yazısı yayınlanmıştır.

Bunlar dışında o dönemde Bolşevizmi savunanlar tarafından hazırlanmış ve bazı Parti tolantılarının sonuçlarını içeren yazılar da vardır. Örneğin, Yurtdışı Bölge Konferansı Raporu, Merkez Komitesi Raporu vb. — ki bu belgeler de kamuoyuna yayınlanmıştır.

Bütün bunlar, siyasal bir akım olarak Bolşevizmin ve tek tek Bolşeviklerin görüş ve düşüncelerini açık ve net bir biçimde ortaya koyan belgelerdir. Bolşeviklerin ideolojik ve politik tutumu o dönemde, bütün bu belgelerde açık olarak yansımıştır. Yani, GKK'nin iddia ettiği gibi Bolşevikler GKK'nin ayrılığından sonra kendi görüşlerini "açıkça savunmaya cesaret" etmemişlerdir. Onların, bu noktada da "cesaretli" davranmaları nın GKK'nin ayrılığıyla bir ilgisi yoktur. Onlar, GKK'nin ayrılığından önce de, sonra da çok sayıda belgede görüş ve düşüncelerini açık biçimde savunmuş lardır. Bu bir olgudur.

Şimdi gelelim GKK'nin diğer iddialarına: Bu sözünü ettiğimiz belgelerin hangisinde "ülkenin geri kapitalist" olduğu savunuluyor? Ya da hangisinde "halk savaşının geçersiz olduğu", "baş çelişkinin yerli gericilik" olduğu, veya "Mao Zedung'un son dönemlerinde ML olmadığı" vs. savunuluyor? Böylesine belgesellikten yoksun ve üstelik ortada bir sürü belge varken, bunları yok sayacak biçimde bu kadar önemli iddialarda bulunmak, GKK yöneticilerinin siyasal planda dürüst davranıp davranmadıklarını tartışma konusu yapmaz mı?

Yukarıda sözünü ettiğimiz bütün bu belgeler, GKK yöneticilerinin BOLŞEVİK'lerle ilgili iddialarının gerçekle hiçbir ilgisinin olmadığını kanıtlamaktadır. GKK burada aslında hayalindeki görüşlere sal dırmaktadır.

Kuşkusuz ki, bunları söylemekle "78 Konferansı ve ertesinde" "parti içinde görüş ayrılıkları" olmadığını söylemiyoruz. Tersine, o dönemin belgeleri incelendiğinde, bazı önemli görüş ayrılıklarının mevcut olduğunu tespit etmek mümkündür. Bunlar: Dünya çapında halkların başdüşmanı, baş çelişme ve 1972 yenilgisi nin tahlilinde ortaya çıkan görüş ayrılıkları yıydı. Bunlar dışında Türkiye'de baş çelişmenin "yarı-feodal sistem" mi (yerli gericilik değil!), yoksa feodalizm mi olduğu noktasında da ayrılıklar vardı.

"78 Konferansı ve ertesinde"ki görüş ayrılıkları bunlardı ve bunlar henüz iki ayrı program (çizgi) biçiminde netleşmiş değildi. O dönemde Mao Zedung ve halk savaşı konularında örgüt içinde tartışma bile yoktu. (Çünkü bilindiği gibi bizdeki Mao Zedung tartışması, AEP'nin bu konudaki tutumunun etkisiyle 1979'da yoğunlaşmıştır.)

Demek ki GKK'nin, TKP/ML içindeki ideolojik mücadelenin tarihi gelişimiyle ilgili verdiği bilgi, belgesel bir değeri olmayan, doğru olmayan, aldatıcı bir bilgidir. Özellikle, belgelerin hemen hemen bulunmadığı çalışma alanımızda bu tür aldatıcı ve yanlış bilgiler daha da zararlı sonuçlar doğururlar.

Bütün bunlar, GKK'nin iddialarının sadece bir yanıyla ilgilidir. İddiaların diğer yanı ise şudur: Sadece geçmişte değil bugün de, Bolşevikler GKK tarafından kendilerine atfedilen görüşleri gerçekten savunuyorlar mı? Bir başka deyişle, Bolşevikler gerçekten ülkenin geri kapitalist olduğunu, halk savaşının geçersiz olduğunu, baş çelişkinin yerli gericilik olduğunu ve Mao Zedung'un son dönemlerde Marksist-Leninist olmadığı vs. gibi görüşleri savunmuşlar mıdır?

Bu soruların gerçekçi bir yanıtı da GKK'nin aslında kendi hayalinde uydurduğu düşüncelere saldırdığını gösterecektir.

GKK'nin bu iddiaları içerisinde doğru olan ve gerçekte bizim savunduğumuz bir tek tez vardır. O da kullanılan ifade bulanıklığına rağmen, Türkiye'nin "geri kapitalist bir ülke" olduğu tezidir. (Yani kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu, ama feodalizmin tasfiye olmadığı yarı-sömürge bir ülke.) Ki bu tez de uzun süreli araştırmaların sonucunda ortaya konulmuş resmi bir tez değil, ancak eğilimimizi yansıtan bir tartışma tezi olarak ilk kez 1981 baharında ortaya konulmuştur. Kuşkusuz, bununla birlikte ülkemizde bugün feodal üretim ilişkilerinin ve tarzının belirleyici bir önem kazandığı, kapitalizmin bugünkü esas niteliğinin komprador kapitalizmi olduğu vb. tezleri Bolşeviklerin bu konudaki genel eğilimlerini yansıtmaktadır. Ve bu anlamda GKK'nin iddiası doğru olarak kabul edilebilir.

Ne var ki diğer sorunlarda durum bu değildir. Tek tek bu sorunlarla ilgili Bol-

şeviklerin düşünceleri tahrif edilerek aktarılmaktadır. Herşeyden önce 1979'dan bugüne kadar üzerine en çok tartışılan ve gerek tartışma sürecinin, gerekse tartışmanın sonuçları olarak çok sayıda belgenin ortaya konulduğu Mao Zedung'un genel değerlendirilmesi konusunda GKK yöneticilerinin Bolşeviklerin düşüncelerini bilmemelerine olanak var mıdır? Bu belgelerin her birinde tek tek ortaya konulan Bolşeviklerin düşünceleriyle, GKK'nin bu iddiaları arasında en ufak benzerlik yoktur.

Genel olarak özetlendiğinde, bu düşünceler Mao Zedung'un Marx, Engels, Lenin ve Stalin gibi Marksizm-Leninizm kuramının yaratıcısı olmadığı ya da ona ilkesel katkılarda bulunmadığı, tersine ilkesel yanılgılara düştüğü, ayrıca Mao Zedung'un uluslararası Marksist-Leninist hareket (bu hareketin ideolojik ve örgütsel planda yeniden örgütlendirilmesi anlamında) fiilen önderlik edemediği, vb., bütün bu nedenlerden dolayı Mao Zedung'un Marksizm-Leninizmin bir klasiği (ustası) olmadığı; bununla birlikte onun Marksizm-Leninizmin temel ilkelerinin esasını doğru olarak kavrayıp savunduğu ve uyguladığı, bunun sonucu olarak milyonlarca emekçiyi kurtuluşa götürdüğü, ilke niteliğindeki yanılgılarına rağmen Çin Halk Cumhuriyeti'nde sosyalizmin inşasına değerli katkılarda bulunduğu ve 1960'lı yıllarda SBKP'nin yönetiminde bulunan modern-revizyonizme karşı tavır aldığı ve bu tavır alma sürecinde Leninizmin pekçok ilkesel öğretisini açıkça kamuoyu önünde savunduğu ... vb., bütün bu nedenlerden dolayı da onun bir Marksist-Leninist olduğu şeklindeki düşüncelerdir.

Bolşeviklerin konuyla ilgili bütün belgelerinde Mao Zedung'un ilkesel yanılgıları açık biçimde eleştirilirken, onun Marksizm-Leninizmle uyum içerisinde olan yanları savunulmakta ve hatta GKK'nın deyimiyle "son dönemi" olan 1975'te de Mao Zedung'un Teng'e karşı siyasal ve kitlesel olarak örgütlediği mücadele de açık biçimde savunulmaktadır.

Bolşeviklerin belgelerinde, Mao Zedung'un "şu döneme kadar Marksistti", "şu dönemden sonra anti-Marksistti" şeklinde bir değerlendirme yoktur. Bir başka deyişle, Mao Zedung bizim için Plehanov veya Kautsky değildir. Mao Zedung'u Plehanov veya Kautsky'ye benzeten düşünceler uluslararası Marksist-Leninist hareketin birliği açısından da son derece zararlıdır. Bolşevikler bugün, uluslararası planda, Mao Zedung hiçbir zaman temel ilkesel hata yapmamıştır diyen akıma karşı olduğu gibi, Mao Zedung'u bir dönem Marksist-Leninist, bir dönem de anti-Marksist-Leninist olarak değerlendiren akıma karşı da (Mao Zedung'u tam olarak red eden akım da buna dahildir) mücadele etmekte, Leninist iki cepheli mücadele anlayışını savunmakta ve uygulamaktadır.

Görüldüğü gibi, Mao Zedung konusunda GKK'nın bize atfettiği görüşlerle bizim gerçek görüşlerimiz arasında en ufak bir benzerlik bile yoktur. Belgelerimiz, GKK'nın iddiasını yalanlamaktadır.

GKK'nın diğer bir iddiası da, Bolşeviklerin "halk savaşı geçersizdir" şeklindeki görüşleri savunduğu iddiasıdır. Aslında GKK'nın bu konudaki düşüncelerimizin temel anlamını kavrayamadığı düşünülemez. Tersine, bizim düşüncelerimiz bilinçli olarak çarpıtılmakta ve anlamsız hale getirilmektedir.

Belgelerimizde bu konuyla ilgili GKK'nın ve Partizan'ın şematik ve reçeteci anlayışları eleştirilmiştir. Olan budur. Yoksa "halk savaşı geçersizdir" veya "toplu ayaklanma geçerlidir" gibi soyut tespitler yoktur. Önemli olan, bu konuda düşüncelerimizin özünü kavrayıp yorumlamaktır. Yoksa boş iddialarda bulunmakla "eleştiri" yapılmış olmaz.

Şurası açıktır ki, tek tek ülkelerde devrimin nasıl zafere ulaşacağı sorununda ya Çin'deki gibi kırlardan şehirlere doğru gelişen, kızıl siyasi iktidarlar kurularak en sonunda şehirlerin de zaptedilmesiyle tamamlanacak olan uzun süreli silahlı mücadele yoluyla, ya da Rusya'da olduğu gibi başlıca sanayi merkezlerinde kısa süreli bir toplu ayaklanma ya da yerel ayaklanma ile başarılacağını savunmak; daha baştan bu iki biçim dışındaki yolları kabul etmemek Marksizmin ruhuna aykırı bir reçeteciliktir. "Ya o, ya da o" mantığının sınıf bilimiyle (Marksizm-Leninizm ile) ne teorik olarak ne de pratik olarak bir ilgisi yoktur.

Kaldı ki, birbirine benzer bazı temel özellikler gösteren ülkelerdeki devrim deneyleri bile bu hazır reçeteci mantığı mahkum etmişlerdir.

Örneğin, Çin ve Arnavutluk, devrim öncesi dönemde yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapıya sahip ülkelerdir. Ama bu iki ülkede devrim öncesi dönemde —emperyalist işgal hariç—komünistlerin çalışma tarzı, mücadele ve örgütlenme taktikleri, esas ve tali çalışma alanları vb. tespitleri farklı olmuştur. Bunlar doğal olarak devrimin gelişim çizgisini de etkilemiştir.

Ama, GKK bütün bu canalıcı sorunların herbirinin kendi özgül koşullarının ürünü olarak türediğini ve ancak bu özgül koşullar nesnel bir biçimde ve Leninizmin temel

prensipleri ışığında yorumlandığı zaman devrimci görevlerin ortaya çıkacağını kavramamıştır. Ona göre yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapıya sahip olan Çin'de devrim hareketi kırlardan şehirlere doğ ru geliştiğine, kırlar esas, şehirler tali olduğuna, silahlı mücadele başından sonuna kadar esas olduğuna vb. göre, di ğer yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde de bu böyle olacaktır. İşte GKK'nın halk savaşı anlayışı bu basit, kopyacı-reçeteci anlayışın ürünüdür.

GKK bu yanlış anlayışını o kadar ileri götürmektedir ki, "devrimci durum gerilese de, yükselse de, silahlı mücadeleye devam edilmelidir" gibi son derece sakat, anti-Leninist tezi savunarak, "halk savaşı" adına bir avuç devrimci kadronun devlet güçleriyle silahlı düellosunu savunmaktadır. Biz buna karşı çıktığımızda da rahatlıkla bizi "halk savaşını geçersiz görmekle" suçlamaktadır. Bunun ciddi bir tutum olmadığı açıktır.

GKK'ne göre, bir ülkede eğer kapitalist üretim ilişkileri egemen ise, orada "devrim stratejisi" artık "toplu ayaklanma"dır. Öyle ya, bu ülkeler artık yarı-feodal niteliklerini kaybettiklerine göre, "halk savaşı geçersizdir"! Geriye toplu ayaklanma kalıyor. Çünkü başka bir yol yok!

Ne var ki, örneğin Rusya ve Bulgaristan bu açıdan, yani kapitalist üretim ilişkilerinin genel ekonomik yapı içerisinde egemen rolü oynaması anlamında benzer özellikler göstermelerine rağmen, bu iki ülkede devrim aynı gelişim çizgisini izlememiştir. Bulgaristan'da devrim şehirlerde yükselip gelişen ve emperyalist işgalle birlikte giderek kırlara kayan, somut olarak kırlardaki ve şehirlerdeki mücadelenin (genel grev, partizan savaşı, ayaklanmalar, sabotajlar vb.) koordinesi ve en son Kızıl Ordu'nun da yardımının etkisiyle zafere ulaşırken, Büyük Ekim Sosyalist Devrimi başlıca iki sanayi şehrinde, o günkü uluslararası ve ulusal koşulların da etkisiyle, bir ayaklanmayla zafere ulaştı.

Kısaca, Bulgaristan devrimi, kapitalist bir ülke olmasına rağmen, Rus devrimiyle, yarı-sömürge bir ülke olmasına rağmen Çin devrimiyle temel bazı farklılıklar gösterdi. Aynı şey diğer devrim deneyleri için de geçerlidir. Deneyler, GKK'nin "ya o, ya da o" mantığını mahkum etmiştir. Hazır reçetecilik sosyal yaşam içerisinde iflas etmiştir. Ama ne gariptir ki, bugün hala o reçetelerle düşünen, hayatı bu reçetelere uydurmaya çalışan arkadaşlar var.

Biz, Çin'de gerçekleşen biçimiyle halk savaşının tamamen Çin'in devrim öncesi ekonomik, politik, kültürel, hatta coğrafik ve yerel özelliklerinin bir ürünü olarak gelıştiğini ve Çin devriminin zaferi sorunu incelenirken bu özelliklerin mutlaka bilince çıkarılması gerektiğini savunuyoruz. Ülkemizde halk savaşının Çin'deki gibi gerçekleşmesi için en azından sözkonusu koşullar ve özelliklerde temel bir benzerliğin olması gerektiğini düşünüyoruz.

Ayrıca Mao Zedung'un da "bütün yarı-sömürge ülkelerde devrim, Çin'de gerçekleşen biçimiyle zafere ulaşacaktır" şeklinde bir açıklaması yoktur. Tersine o, birçok makalesinde her ülkenin kendi koşullarının yine o ülkenin komünistleri tarafından araştırılıp ortaya çıkarılması ve mücadele çizgisinin de bunun üzerine oturtulması gerektiğini önermiştir. Ve bu Marksist-Leninist bir tavırdır.(1)

Ama GKK'cı arkadaşlar Mao Zedung'un önerdiği bu uzun ve sabırlı çaba gerektiren görevi çözeceklerine, "... ülkemiz yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkedir", "bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde" tekerlemesiyle başlayıp, ardından Çin devriminin temel özelliklerinin ürünü olan siyasi sonuçları ardarda tekrarlıyorlar. İşte ne TKP/ML'i, ne de GKK'yı bir adım bile ileri götürmeyen mantık budur ve biz bu mantığı eleştiriyoruz. Bu, GKK'nın iddia ettiği gibi ne bizim "halk savaşını geçersiz" gördüğümüz, ne de toplu ayaklanmayı savunduğumuz anlamına gelir. Hayır! Biz toplu ayaklanmanın Rusya'daki biçiminde aynen kopye edilmesine, mutlaklaştırılmasına karşıyız. Reçeteciliğe ve fikri tembelliğe karşıyız. Devrimci örgüt ve insanların böyle reçetelere dayanılarak değerlendirilmesine karşıyız ve en nihayet biz dogmatizme karşıyız. Çünkü o Marksizmin düşmanıdır.

Devrimimizin perspektifleri ile ilgili düşüncelerimizi kısaca ve toplu olarak aktarmadan önce, GKK'nın bir başka iddiasına değinmekte yarar görüyoruz.

GKK'ne göre Bolşevikler "yerli gericiliği" baş çelişki olarak görüyorlar. Bu da ispatsız iddialar dizisinin bir başka örneği dir.

Gericilik kavramı sadece sınıfsal planda değil, onun üstyapısını (politik, kültürel, vb.) kapsayan geniş bir kavramdır. İktisadi planda proletaryanın hedefi olan sisteme göre diğer bütün sınıflar gerici bir yapıyı savunur ve oluştururlar. Keza proletaryanın sınıf bakış açısı dışındaki bütün siyasal düşünceler son tahlilde ücretli kölelik sisteminin savunulması ve korunmasına hizmet ederler. Proletarya dışındaki sınıf ve katmanlar (ülkemiz somutu açısından özellikle emperyalizme bağımlı olmayan köy

ve kent burjuvazisi) son tahlilde kapitalist sistemin çerçevesini savundukları için tutucu ve gericidirler. Bunların ilericiliği kendi sınıfsal çıkarlarıyla, bu çıkarların korunmasıyla sınırlıdır. Kısaca bugün "yerli gericilik" ya da "yerli gericiler" kavramı kullanıldığında, bu yalnızca emperyalizmi ve onunla bütünleşmiş sınıfları ifade etmez, bugünkü koşullarda düşman kampta görmediğimiz ve hedeflemediğimiz bazı güçleri de kaçınılmaz olarak içine alır.

Bu nedenle, Bolşeviklerin hiçbir belgesinde "yerli gericilikle halk yığınları arasındaki çelişme baş çelişmedir" şeklinde bir tespit yoktur. Bu bir uydurmadır.

Belgelerimizde, GKK'nin —ve tabii ki Partizan'ın— bu konudaki görüşleri eleştirilmiş, devrimimizin stratejisi bakımından baş çelişmenin sınıfsal planda komprador burjuvazi ve toprak ağaları, siyasal planda da bu sınıfların oluşturduğu siyasal sistem olduğu savunulmuştur.

Görüşlerimizi olduğu gibi aktarıp eleştirmek, devrimci ilişkiler açısından daha sağlıklı bir yöntemdir. Ama görüldüğü gibi GKK'nin kullandığı yöntemin bununla ilgisi yoktur.

Şimdi kısaca bütün bu sorunlarla ilgili düşüncelerimizi —diğer bazı sorunlarla da bütünsellik içerisinde— aktarmakta yarar görüyoruz.

Türkiye, emperyalizme, özellikle de ABD emperyalizmine ekonomik, politik, askeri olarak bağımlı (yarı-sömürge) bir ülkedir. Mevcut ekonomik ilişkiler ve üretim tarzında kapitalizm egemen olmasına rağmen, feodal ve yarı-feodal ilişkiler de belirgin biçimde varlığını sürdürmektedir. Ülkemiz, burjuva-demokratik devrim sürecini yaşamamış bir ülkedir. Ulusal sorun çözümlenmemiş; başta Kürt ulusu olmak üzere çeşitli milliyetler ulusal baskı altında bulundurulmakta, Kürt ulusuna ve diğer milliyetlere mensup milyonlarca emekçi, ulusal ve sınıfsal ikili baskı altında tutulmaktadırlar.

Türkiye'de devrim; emperyalizmi, komprador kapitalizmi ve feodalizmi tasfiye etmeyi amaçlayan Demokratik Halk Devrimi olmak zorundadır. Demokratik Halk Devriminin bugün öncelikle yönelmesi gereken hedef (yani baş çelişme) siyasal bir hedef olmak zorundadır. Ve bu hedef komprador burjuvazi ve toprak ağalarının temsil ettiği mevcut sistemdir.

Bu sınıfların siyasal iktidarlarının devrim yoluyla yıkılması sınıf çelişkisinin keskin olduğu ve sanayi proletaryasının yoğun olduğu başlıca sanayi şehirlerinde, toprak çelişmesinin keskin olduğu kırlık bölgelerde örgütlenmek, nesnel ve öznel koşulların oluşumu sürecinde silahlı mücadeleyi geliştirmek, bu mücadele içerisinde öncelikle işçi-köylü temel ittifakını ve giderek anti-emperyalist anti-faşist halk cephesini oluşturmak ile mümkün olacaktır.

Proletarya partisinin milyonlarca emekçiyi örgütleme sürecinde ve devrimci durumun olgunlaşması koşullarında silahlı sınıf savaşımı kırlarda ve şehirlerde birbirini destekleyecek, koordine edecek ve ilerletecek biçimde ele alınmalıdır. (Somut olarak kırlarda gerilla savaşı, şehirlerde ayaklanma, genel grev, sabotajlar vs. vb.)

Devrimimizin öncü gücü işçi sınıfıdır; başlıca yedeği köylülük ve küçük burjuvazinin diğer kanatlarıdır. Milli burjuvazi devrimimizin taktik bir müttefiki olabilir. Sınıf yapısı gereği o, tutarsız ve geçici bir müttefiktir. Bu nedenle devrimimizin temel stratejik sloganı, proletarya ve köylülüğün devrimci-demokratik diktatörlüğüdür. Komünist Enternasyonal'in yarı-sömürge ülkeler için önerdiği bu stratejik slogan bizim ülkemizin koşulları açısından da tek doğru stratejik hedeftir.

Bu aşamada devrim henüz sosyalist değil, demokratik bir devrimdir. Bu devrimin doğuracağı iktidar, yani proletaryanın ve köylülüğün devrimci-demokratik diktatörlüğü, henüz bir proletarya diktatörlüğü değildir. Çünkü bu iktidar aynı zamanda sömürücü bazı sınıf ve katmanlarla (zengin köylülük veya milli burjuvazi) oluşturulmuş ve onlara siyasi özgürlük tanıyan bir iktidardır.

Demokratik Halk Devrimi zafere ulaştıktan sonra... "proletarya yoksul ve aşağı-orta halli köylülerle birleşerek proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirmeli ve sosyalizmin inşasına girişmelidir." (İ. Kaypakkaya)

Sosyalizmin inşası, burjuvaziye karşı verilen çok yönlü (ideolojik, siyasi, idari, kültürel, askeri vb.) bir mücadele içerisinde gerçekleşecektir. Bütün bu görevlerin (sosyalizmin inşasının) başarılabilmesi için proletarya diktatörlüğü vazgeçilmez ve en temel koşuldur. Proletarya diktatörlüğünün amacı, bütün bu görevleri çözüp, adım adım sınıfsız topluma ulaşmaktır vb. vb.

Bu görüşlerimiz, bugünden sınıfsız topluma kadarki sürece ilişkin bazı temel görevlerimizin ancak bir ifadesidir. Ama şu bir olgudur ki, biz bu görevlerin kısa ve uzun vadede gerçek çözümü için en temel gereksinim olan güçlü ve yetkin bir BOLŞEVİK PARTİ'ye henüz sahip değiliz. Henüz, milyonlarca emekçi bir yanda, biz bir yandayız. Proleter öncüyü Komünizm

davasına kazanabilmiş değiliz. Stratejimiz ve taktiğimiz son derece sınırlıdır. Üstelik bugün hala azgın bir gericilik dönemi yaşıyoruz ve devrimci durum yok tur.

Sorun, uzun vadeli görevlerimizin doğru bir biçimde çözümlenebilmesi için bugünkü esas görevlerimizi doğru biçimde tespit edip, onların çözümüne yönelmektir. (Bu konuda daha geniş bilgi için 2 nolu broşüre bakılabilir.) Yoksa GKK'nın yaptığı gibi, "yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde her zaman silahlı mücadelenin koşulları olduğundan, ve Türkiye de yarı-sömürge yarı-feodal bir ülke olduğu için, en ileri kadroları kırsal bölgelere gönderip, orada silahlı mücade leyi başlatmak gerekir" demek kolaydır, ama bu hiçbir sorunu çözmez, çözemez.

Sonuç olarak, GKK özeleştirisi Bolşeviklerin siyasal düşünce ve tezlerini tah rif eden, TKP/ML içindeki mücadelenin tarihi gelişimini çarpıtan, olumsuz bir ko numa sahiptir.

* GKK MARKSİST-LENİNİST OLMA SORUNUNU BİLİMSEL ÖĞRETİNİN GENELİNE KARŞI ALINAN TAVIRDAN SOYUTLUYOR!

GKK özeleştirisinde bir kişi, grup ya da partinin Marksist-Leninist olup olmadığına ilişkin olarak şu tespit yapılıyor:

"...Genel anlamıyla ve tamamıyla (Ne demek! Hem "genel anlamıyla" - yani bazı özel durumlar hariç; hem de "ta mamıyla" —BN) Marksist olmak, pro letarya diktatörlüğünü kabul ediyor musunuz sorusunu evetlemekten geçer."(s.1) Hemen peşinde de: "Ama bu kabulleniş hala soyutlama düzeyindedir" der GKK. Ve bunun kazandığı somut anlamla ilgili olarak: "... devrim yapmış veya yapmamış her ülke açısından, hem tek tek ülkeler çapında, hem de dünya çapında proletarya nın sınıf hegemonyası için çalışmaktır" der.

Demek ki GKK'ne göre bugün herhangi bir örgüt, proletarya diktatörlüğünü savunduğunu, temel hedefinin komünizm olduğunu ve bunun için mücadele ettiğini ilan ederse ve bir de gerici siyasal sisteme karşı bir mücadelesi varsa, o örgüt "Marksist", veya çağımızdaki ekleme sini de koyarsak "Leninist" bir örgüt olur. Hem de "tamamıyla"(!) ML bir örgüt!

Görüldüğü gibi GKK bu çok önemli prensip sorununu son derece basit bir mantıkla ele almaktadır. GKK büyük bir olasılıkla, bu yanlış anlayışını, Lenin'in II. Enternasyonal'in sosyal-şöven yöneticileri ile girdiği polemikte ortaya koyduğu, "... sadece sınıf mücadelesini proletarya diktatörlüğünün kabulüne kadar vardırmak gereklidir...." şeklindeki açıklamasına dayandırmaktadır.

Öncelikle şunu vurgulamak gerekir ki, Lenin sözkonusu makalesinde Marksizmin en canalıcı sorunlarından birisi olan proletarya diktatörlüğü konusunu incelemektedir. O, proletarya diktatörlüğü konusunda Mark sizmin temel özünün sadece sınıf mücadelesi değil, onun kaçınılmaz olarak Komünizme götüreceği gerçeği olduğunu öğretir ve bu yolda proletarya diktatörlüğünün tarihsel rolünü anlatır. Lenin elbette ki proletarya diktatörlüğü teorisini açık bir biçimde red edenlerin Marksist olamayacaklarını vurgu lar, ama onun sözlerinden, proletarya dik tatörlüğünü kabul ettiğini söyleyen herkesin Marksist olduğu sonucu çıkarılamaz.

Bilindiği gibi, II. Enternasyonalin opor tünist önderleri Marx'ın yazılarında sadece bir yerde proletarya diktatörlüğünden söz ettiğini, bu durumu abartmamak gerektiğini, kendilerinin de Marx'ın öğretisinin temel taşı olan sınıf mücadelesini kabul et tiklerini iddia ederler.

Lenin ise, "sadece sınıf mücadelesini kabul etmek yetmez" der. Çünkü sınıflar arası bir mücadelenin uzun bir tarihi süreçtir devam ettiğini burjuva bilimadamları ve tarihçileri de kabul ediyorlar. Sadece bu kadarını kabul etmek burjuvazinin çizdiği sınırlar içinde kalmak demektir. Oysa Marx'ın öğretisinin temel özü bu sınırların ötesindedir. Yani, mevcut siyasal sistemi zor yoluyla yıkmak, proletarya diktatörlüğünü kurmak ve oradan da sınıfsız toplu ma varmaktır. İşte, II. Enternasyonal'in önderleri bu temel muhtevayı açık biçimde yadsıyorlardı.

Lenin'in II. Enternasyonal'in önderlerini Marksizmin düşmanları olarak adlandırması, sadece proletarya diktatörlüğünü kabul ediyor musunuz sorusuna basit bir "hayır" cevabı verdiklerinden dolayı değil dir. Bununla birlikte, diğer ilkesel sorun larda da onların Marksizme tavır almalarından dolayıdır. Lenin'e göre onlar Marksizmin; devlet, devrim, savaş, barış, emperyalizm, ulusal sorun ve proletarya enternasyonalizmi vb. gibi en temel prensip lerini reddetmiş, çarpıtmışlardır. Nitekim, Lenin'in II. Enternasyonal önderlerine karşı verdiği ideolojik savaşımda ortaya konulan Sosyalizm ve Savaş, Emperyalizm, Devlet ve Devrim, Proletarya Devrimi ve. Dönek Kautsky vb. gibi yapıtları bütün bu temel ilkesel noktaları içermektedir. Elbette ki II. Enternasyonal önderlerinin prole tarya diktatörlüğünü açıkça yadsımaları, onların Marksizm düşmanı çizgilerinin temelini oluşturur. Ama onların "tamamıyla"

anti-Marksist olmalarını sağlayan şey, Marksizmin bütün bu ilkeleri karşısında ki tavrıdır. Kaldı ki, II. Enternasyonalin oportünist önderlerinin bu ilkeler karşısındaki tutumu değişmediği müddet çe onlar —GKK'nın deyimiyle— "proletar yanın diktatörlüğünü kabul ediyor musunuz" sorusunu "evet"leselerdi Marksist mi olurlardı? Açıktır ki hayır.

Soruna bir de başka bir bağıntıda bakalım. Diyelim ki bir siyasal teşkilat Marksizmin bir dizi temel prensibini doğru biçimde kavrayıp savunmasına rağmen, mevcut koşullarda proletarya diktatörlüğününün temel anlamı ve önemini bilince çıkaramamışsa, bir başka de yişle, proletarya diktatörlüğünü "evet"-lememişse, nasıl değerlendirilmelidir?

Eğer GKK'nin sihirli açıklamasının ışı ğında bu soruyu yanıtlarsak verilecek yanıt açıktır: Sözkonusu örgüt, proletarya diktatörlüğünü kabul ediyor musu nuz sorusuna evet demediği için "Marksist" değildir!

Ne var ki komünist hareketin tarihin de bu konuyla ilgili deneyler GKK'nin "açıklaması"nın bir işe yaramadığını gös termektedir.

Plehanov, Rus devrimci sosyal-demok rat hareketinin önde gelen kişilerinden biridir. O, ilk Rus Marksist grubu olan Emeğin Kurtuluşu grubunu 1883 yılında Cenevre'de kurmuştur. Plehanov önderli ğinde çalışan bu grup, Marx ve Engels' in temel yapıtlarını Rusça'ya çevirmiş ve bu yapıtlarda yer alan temel ilkeleri savunduğunu açıklamıştır. Plehanov'un ka leminden çıkan yazılarda bu temel görüş ler; tarihin sınıf mücadeleleri tarihi oldu ğu, kapitalizmin feodalizme karşı daha i-leri bir sistem olduğu, ama artık burjuvazinin de devrimci özelliklerinin giderek zayıfladığı, Rusya'nın da giderek kapita list gelişme yoluna girdiği ve milyonlarca emekçinin yeni bir toplumu, yani sos yalist toplumu kuracakları, proletaryanın bu yeni toplumun öncüsü olacağı ve bunun kaçınılmaz olduğu vb. tezler idi. Bunlar Plehanov'un Marksizm ile uyum halinde olan görüşleriydi.

Bununla birlikte, Pehanov demokratik devrimin, henüz ilerici özelliğini ta mamen yitirmemiş liberal burjuvazinin görevi olduğunu savunuyor ve sosyalist toplumu inşa etmek için proletarya diktatörlüğünün zorunluluğu ve kaçınıl mazlığını henüz savunmuyordu. GKK'-nin deyimiyle, Plehanov "proletarya dik tatörlüğünü" "evetlememişti".

Plehanov bu konumunu 1883'ten 1905' e kadar devam ettirdi. Ve bu süre açısından gerek Lenin ve gerekse Bolşevik Partisi onu "genel olarak Marksist" ve "Rus ya'daki Marksist hareketin ilk önderlerinden birisi" olarak değerlendirirler.

Bolşevik Partisi onun Marksist olduğu dönemde demoktratik devrim ve proletarya diktatörlüğü konularındaki tutumunun, onun ileriki dönemde (1905'te) varacağı oportünist çizgisinin temelleri olduğunu vur gular. Ama bu onun çok önemli yanılgı ve eksikliğine rağmen, yine de onun Marksist olduğu (1905'e kadar) değerlendirmesini de yapar.

Görüldüğü gibi, GKK'nın mantığı ile, Lenin ve Bolşevik Partisinin mantığı arasında temel bir farklılık vardır.

Marksist-Leninist bilgi ve yorumlamalar ile bu soruna yaklaşıldığında görülüyor ki, GKK'nin bu konudaki iddialı ve bilgiççe lafları hiçbir bilimsel değer taşımıyor. Çün kü GKK, Marksist-Leninist olmak konusunu proletaryanın sınıf bilimine ve bu bilimin esasına karşı alınan tavır sorunundan soyutluyor ve öyle bir mantık ileri sürüyor ki, bu mantık ışığında bir değerlendirme yapıldığında, ortada Marksist-Leninist olmayan kimse kalmıyor. Böylece GKK kaçınılmaz olarak Leninizmi, üzerinde herkesin birleşebileceği bir temel olarak görme zorunda kalıyor. Yeter ki "proletarya diktatörlüğünü kabul ediyor musunuz?" sorusuna "evet" yanıtı verilsin! Bu yanıtı verenler "genel anlamıyla ve tamamıyla Marksist" oluveriyorlar!!!

Marksist-Leninist olmak ne demektir? En genel anlamıyla bu, Marx, Engels, Lenin ve Stalin tarafından ortaya konulan evrensel tezlerin (ilkelerin) esasının doğru biçimde kavranılması, savunulması ve uygulanmasıdır.

Marx ve Engels 1840'lı yıllardan başlayarak, zamanla giderek netleşen proletar yanın sınıf biliminin temellerini attılar. O zamana kadarki tüm üretim mücadelesi, bi limsel deneyler ve sınıf mücadelesi Marx ve Engels tarafından yeni bir bakış açısı ile değerlendirildi ve yorumlandı. Klasik Alman felsefesi, İngiliz ekonomi-politiği ve Fransız "sosyalizmi"nin düşün alanında yaptığı sıçramalar, Marx ve Engels'in bilimsel savlarında somutlaştı. Uzun, sabırlı ve yorucu çalışmaların ürünü olarak ortaya çıkan Marksizm, temelde üç ögenin bilimsel bir ifadesi olarak dünyanın sadece yorumlanmasını değil, aynı zamanda değiş tirilmesi görevini de önüne koydu. Bu ko nuda toplumun en devrimci sınıfının, yani proletaryanın eline, yolgösterici teorik bir perspektif sundu. Marksist felsefe (diyalektik materyalizm), Marksist ekonomi-politik ve Marksist sınıf mücadelesi gibi üç temel ögenin bileşimi olarak şekillenen Marksizm, yüzyılın başında, çağımızın tah

lili ve bu çağda proletaryanın tarihsel görevleri ile ilgili olarak emperyalizm, proletarya diktatörlüğü vb. temel alanlarda Lenin tarafından geliştirildi. Lenin, yakın çalışma arkadaşı ve davasının adamı Stalin ile birlikte Marksizmin temel özüne sıkı sıkıya bağlı kaldı. Bu öğretiyi temel ilkesel alanlarda ve bizzat devrim deneyi ile zenginleştirdi. Büyük Ekim Sosyalist Devriminin zaferini sağlayan teorik kılavuz Marksizm ve onun çağımızdaki ifadesi olan Leninizmdir.

Lenin'in ölümünden sonra Stalin, Marksizm-Leninizmin bayrağını kararlılıkla taşıdı ve genç Sovyet Cumhuriyetinde, 1927 büyük ekonomik bunalımına, II. paylaşım savaşında emperyalistlerin saldırı tehdidi ve bizzat Hitler faşistlerinin istilalarına rağmen, bunun da ötesinde Bolşevik Partisinin kendi içindeki bir dizi ihanet çabasına rağmen sosyalizmi başarıyla inşa etti. Gerek SBKP'nin ulusal sorunla ilgili en önemli uzmanı olması açısından bu konuda yaptığı araştırmalarla ve çalışmalarla ilgili olarak, gerekse de Sovyetler Birliği'nde sosyalizmi inşa etme deneyiminin de ışığında berrak bir biçimde ortaya koyduğu sınıfsız sosyalist toplum öğretisiyle ilgili olarak Marksizm-Leninizm bilimine temel noktalarda katkıda bulundu, bu bilimi zenginleştirdi ve geliştirdi.

Marx, Engels, Lenin ve Stalin Marksizm-Leninizm biliminin yaratıcıları ve ilkesel noktalarda geliştiricileri olarak aynı zamanda uluslararası komünist hareketi hem ideolojik hem de örgütsel olarak fiilen örgütleyip yöneten bir konuma da sahiptirler.

Bilindiği gibi, Marx ve Engels önce, I. Enternasyonal olarak adlandırılan "Uluslararası Emekçiler Derneği"ni kurdular. Daha sonra yine Engels'in doğrudan çabası ve önderliğinde II. Enternasyonal oluşturuldu. Proleter devrimlerin artık bir olgu olduğu çağımızda ise Lenin ve Stalin tarafından komünist hareketin en güçlü örgütü olan III. Enternasyonal oluşturuldu. Özellikle Stalin ve onun önderliğindeki bir kurul tarafından hazırlanan "Komünist Enternasyonal Programı" çağımızın bir dizi sorununa yanıt veren ve proletaryanın tarihsel görevlerini tek tek ülkelerle ilgili somutlaştıran olağanüstü önemde bir programdır.

Bütün bu olgular Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in birer klasik (usta) olduklarının da açık nedenleridir, kanıtlarıdır.

Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretilerinde şu ya da bu ülkenin özgül koşulları ya da şu veya bu özgül görevler dışında evrensel olan, bütün proleter partilerin kendilerine temel almaları gereken ilkesel tezler vardır. Bu ilkelerin bütünü Marksizm-Leninizm bilimini oluşturur.

Bu bilimin bütün temel ilkelerini doğru bir biçimde kavrayıp savunmak ve uygulamak ideal bir Marksist-Leninist olmak anlamına gelir. Kuşkusuz, Komünizm davası iddiasıyla ortaya çıkanların ideali bu olmalıdır. Ama Marksist-Leninist olmanın asgari koşulu bu temel ilkelerin esasını doğru bir biçimde kavramak, savunmak ve uygulamaktır. (2) Lenin ve Stalin'in "genel olarak Marksist" olarak değerlendirilip, ama aynı zamanda tek tek bazı ilkesel noktalarda eleştirdikleri kişilerle ilgili yazılarının yöntem açısından temel muhtevası budur. Örneğin, Rosa Luxemburg'a karşı Lenin'in takındığı tavır bunun berrak bir örneğidir. (Bu konuda daha geniş bilgilenme için 1 nolu broşüre bakılabilir.) Bu konunun bir başka yanıyla ilgili olarak da şunları vurgulamak gerekir.

Bazı ilkesel sorunlar belirli koşullar altında özel bir önem kazanırlar. Bu, sınıf mücadelesinin bazı özgül koşullar nedeni ile bu prensiplerin devrimci çalışmanın aktüel konusu olma ve Marksizm-Leninizm düşmanlarının bu prensiplere karşı çok yönlü saldırı ve çarpıtmalarını yoğunlaştırmalarından dolayı gündeme gelir. Böyle koşullarda sözkonusu ilkelerde tutarlı bir tavır takınmak, bu ilkelerin saflığını korumak ve savunmak doğal olarak özel bir önem kazanır. Böyle dönemlerde tek başına bu ilke veya ilkelere karşı tavır, örgütsel bölünmeleri doğurabilir.

Örneğin, I. Emperyalist Paylaşım Savaşının hemen öncesinde ve savaş boyunca savaşa karşı tavır sorunu çok büyük önem taşıyordu. Ekim Devrimi ile birlikte proletarya diktatörlüğü ve Sovyet Cumhuriyetine karşı tavır sorunu yine böyle çok önemli bir sorundu. II. Emperyalist Paylaşım Savaşının içinde Hitler faşistlerinin Sovyet topraklarını istila ettiği dönemde, SSCB'ni savunmak ve desteklemek belirleyici önemde bir sorundu. 1950'li yılların sonu ve 60'lı yıllarda SBKP'nin savunduğu "barışçıl devrim" teorisine karşı tavır alma sorunu yine böylesine belirleyici öneme sahip bir sorundu, vb. vb.

Burada önemli olan, bu temel ilkesel noktaların, diğer ilkesel noktalara göre daha önemli olmasını sağlayan özgül koşulların dikkate alınması ve kavranılması, bu önemlilik durumunun özgül koşulları içerisinde yorumlanmasıdır. Aksi taktirde GKK'nin yaptığı gibi, sorun özgül koşullardan koparılıp, genelleştirilirse, bu sadece sorunları bulanıklaştırmaya yarar.

Böylece Leninizm de, Leninist olmak da anlaşılmaz olur. İşte bütün bunlar bir ki şi ya da örgütün Marksist-Leninist olup olmadığını incelerken mutlaka bilince çıkarmamız gereken Leninist bakış açısının bazı önemli noktalarıdır.

Biz, daha önce İ. Kaypakkaya ve Mao Zedung ile ilgili değerlendirme yaparken tamamen bu Leninist bakış açısından yola çıkarak, onların bazı ilkesel yanılgılarına rağmen, esas olarak Marksist-Leninist olduklarını ortaya koyduk. GKK ile ilgili değerlendirmemiz de aynı bakış açı sının bir ürünüdür.

Eğer GKK da bizim tezlerimizin ve gö rüşlerimizin Marksizm-Leninizm biliminin temel ilkeleri karşısındaki konumunu inceleyip eleştirseydi, bundan mutluluk du yardık. Ama o böyle yapmıyor. Önce "Marksist olmak genel anlamıyla ve tamamıyla proletarya diktatörlüğünü kabul ediyor musunuz? sorusunu cevaplamaktan geçer" gibi son derece yanlış bir tespit yapıyor, sonra da bizim Marksist olup ol madığımıza, bu soruya verdiğimiz yanıta göre değil —en azından kendi içinde tutarlı olabilmesi için—, ülkeye "geri kapi talist" dediğimiz, baş çelişki komprador patron-ağa devletidir dediğimiz vb. gibi tamamen ülke somutuna özgü birtakım tezlerden dolayı, bizi "sağ-oportünist", "revizyonist" vb. olarak ilan ediyor. Üstelik gerekçelerden çoğu da yazımızın içinde gösterdiğimiz gibi kendisinin uydurduğu ve bizim gerçek görüşlerimizle ilgisi olmayan tezlerdir. Bu haliyle GKK bırakalım devrimci kitleyi, acaba kendi kendisini ikna edebilir mi?

Bu konuda son olarak bir başka noktaya değinmek istiyoruz. İlkeler ile somut koşullar arasındaki ilişkide belirleyici olan ilkelerdir. Özgül koşullar ancak Marksist-Leninist ilkeler ışığında doğru biçim de incelenip kavranılabilir. Bu da ilkeler konusunda maksimum bir bilgiyi gerektirir. Aksi taktirde somut koşulların Marksist-Leninist anlamda yorumu da zorlaşır. Elbette ki bir kişi ya da örgütün Marksist-Leninist olup olmaması aynı zamanda o kişi ya da örgütün kendi ülkesinin somut koşulları ile ilgili yaptığı tespitleri de içerir. Ama belirleyici olan, temel olan, o kişi veya örgütün Marksist-Leninist ilkelere karşı tavrıdır.(3)

GKK, "Marksist-Leninist olmak ne demektir?" konusundaki bu Leninizm-dışı mantığı öyle bir yere vardırmaktadır ki, kendisinin de Marksist-Leninist olmadığını ilan etmek durumunda kalmaktadır. Özeleştiride "...bugün bu haliyle GKK örgütlenmesini savunmak, savunmaya çalışmak, proletarya hegemonyasını savunmamakla eşanlamlıdır, proletarya hegemonyası için çalışmamakla eşanlamlıdır, proletarya diktatörlüğünü kabullenmemekle eşanlamlıdır" (s.10) denilmektedir. Yani, yine GKK'nin deyimine dönersek, "tamamıyla" anti-Marksist olmak demektir. Niçin? Mantıken düşünüldüğünde, demek ki GKK'nin dayandığı ideolojik-siyasi temel, bu örgütü ve proletaryayı, proletarya ve proletarya diktatörlüğüne götürecek niteliklerden yoksundur da ondan! Ama GKK'cı arkadaşlar böyle düşünmüyorlar. Onlar, ortaya çıktıklarından beri sahip oldukları ideolojik-siyasi temeli bugün de savunduklarını vurguluyorlar. Peki, bu örgütün dayandığı siyasi-ideolojik temel Marksist-Leninist bir temel ise, neden bu örgütü savunmak proletarya diktatörlüğünü savunmamakla aynı şeydir? Belki de GKK'cı arkadaşlar bunun nedeni olarak kendileriyle aynı ideolojik-siyasi temeli paylaşan başka bir örgütün (Partizan) varlığını görüyorlardır. Oysa bu sözkonusu örgütün proletarya diktatörlüğünü savunmamasının gerekçesi bile olamaz. Çünkü bir ülkede birden fazla Marksist-Leninist örgütün bulunması hem teorik olarak hem de pratik olarak mümkündür. Komünist hareketin tarihinde bunun örnekleri vardır.

Görüldüğü gibi, GKK'nin bu konudaki açıklamaları kendi kendisini bile ikna etmekten uzaktır. O temel olarak ideolojik-siyasi gerekçelerden yola çıkarak değil, anti-Marksist bakış açısının sonucu olarak kendi kendisini anti-Marksist-Leninist ilan edecek noktaya gelmiştir.

GKK bu konuda Leninist bakış açısının, tarihi tecrübelerin ve değerlendirmelerin yerine son derece sığ ve dar anti-Marksist bir anlayış getirmiştir.

* GKK'NIN İKİ ÇİZGİ MÜCADELESİ ANLAYIŞI SAĞ-OPORTÜNİST BİR ANLAYIŞTIR

GKK'nın genel olarak parti inşası konusundaki görüşleri diğer sorunlarda olduğu gibi, tamamen ÇKP deneyimini kopya eden, şekilci ve mekanik görüşlerdir. Hemen her sorunda ÇKP ve Mao Zedung'un bazı sözlerini, hangi bağıntıda, hangi koşulların ifadesi olarak söylendiğini fazla araştırmadan olduğu gibi, bizim koşullarımıza "monte" etmeye çalışan GKK, parti inşası konusunda da bu tutumunun bir devamı olarak "partinin ancak silahlı mücadele içinde inşa edileceğini" savunmaktadır.

Parti inşası konusunda bu "sol" oportünist görüş, özeleştiride parti-içi mücadele konusunda bütünüyle sağa dönmekte, keskinliğin yerini kaderci, revizyonist görüşler almaktadır. Bu da tarihsel olarak GKK'nın ortaya çıkış süreciyle somut bağlantısı-

nı kurabilmemiz açısından üzerinde durmaya değer.

Özeleştiride şunlar söyleniyor:

"... Partide iki çizgi mücadelesi toplumda varolan sınıflara ve sınıfsal kalıntılara bağlı olarak insan iradesinden bağımsız bir olgudur." (s.10)

Demek ki, GKK'ne göre toplumda sınıflar ve sınıf kalıntıları varsa, parti içinde iki çizgi mücadelesi kaçınılmazdır. Kuşkusuz burada sözkonusu olan sınıflar proletarya dışında, mülk sahibi sınıflar olduğuna göre, —GKK'nın anlayışına göre— bu mülk sahibi sınıflar ortadan kalktığında iki çizgi mücadelesi de artık olmaz, vb...

Bu görüşler başlıca iki bakımdan yanlıştır: Birinci olarak, her çizgi belirli bir dünya görüşünün sistemleşmiş ifadesidir. Sadece sistemleşmiş görüşler (yani çizgiler) değil, aynı zamanda bütün fikirler maddi temellerini toplumun üretim ilişkilerinden ve bu üretim ilişkileri içindeki sınıflardan alırlar. Fikirler bir üstyapı kategorisidir. Genel olarak burjuva fikirler, burjuva mülkiyet düzeninin ürünleri olarak gelişirler ve toplumun her kesiminde yer edinirler. Her toplumun egemen fikirleri genellikle o toplumun egemen sınıflarının fikirleridir. Bu fikirler bir kez toplumda yer edindiler mi, bu fikirlerin dayandığı maddi temel olan kapitalist üretim ilişkileri sistemi tasfiye edilse bile bu fikirlerin kendilerinin tasfiyesi oldukça uzun bir tarihi süreç alır. Sosyalist devrim, kapitalist sistemin varlığına son verir. Ama bu genel olarak kapitalist düşünce tarzının ortadan kalktığı anlamına gelmez. Ya da sosyalizmin inşasının belirli bir aşamasında burjuvazi bir sınıf olarak tasfiye edildikten sonra, burjuva ideolojisi ile sosyalist ideoloji arasındaki çelişme toplumdaki başlıca uzlaşmaz çelişme halini alır. Yani artık burjuva sınıfı yoktur, ama burjuva fikirler vardır ve bunların parti içinde bir çizgi oluşturması mümkündür.

Demek ki burjuva fikirler (ve çizgiler)in varlığı için mutlaka toplumda özel mülkiyet üzerinde şekillenmiş bir sınıf veya sınıfları aramak kaba-materyalist bir yanılgıdır. Bu mantığa göre, sosyalizmin inşasının belirli bir sürecinde burjuva sınıfının tasfiye edilip artık iki dost sınıf, yani işçiler ve kolhozcu köylüler kaldığına göre, parti içinde iki çizgi mücadelesinin olmaması gerekirdi. Ne var ki bu da büyük bir yanılgıdır.

İkinci olarak, toplumda burjuva ve proletarya sınıfları varsa, parti içinde iki çizgi mücadelesi kaçınılmazdır, diyen görüş de yanlıştır. Bu da en azından birinci tez kadar, yani burjuvazi bir sınıf olarak tasfiye edildi diye burjuva çizgisinin ortaya çıkışını imkansız gören tez kadar önemli bir yanılgıdır. Bu yanılgı da toplumdaki fikir çatışmalarının komünist partisine nasıl, hangi biçim ve koşullarda yansıyıp gelişeceği konusundaki kafa karışıklığından kaynaklanmaktadır.

Stalin, parti-içi ideolojik mücadelenin temellerini ve gelişimini incelerken, partinin toplumdan soyut olmadığını, toplumdaki burjuva düşünce ve anlayışların parti kadrolarının özellikle proleter kökenli olmayan kesimlerini daha çabuk cezbettiğini vurgular ve partinin bu duruma karşı tedbirler almasını önerir. Örneğin, partiye üye alımında işçi ve yoksul köylü kökenli olanlara öncelik tanınmasını ister. Bu, partinin maddi yapısının proleterleştirilmesiyle ilgili bir tedbirdir. Ama Stalin'in açıklamalarında konumuzla asıl ilgili olan yan, özellikle proleter kökenli olmayan parti kadrolarını daha çabuk cezbeden burjuva fikirlerin her zaman bir çizgi olarak ortaya çıkmayacağını vurgulamasıdır. Komünist Partisi içindeki anti-ML fikirler genellikle önce tek tek noktalarda sapma olarak ortaya çıkarlar. Tek tek ilkesel noktalarda ortaya çıkan bu sapmaların parti içinde bir çizgiye dönüşmesi de mümkündür. Bu, parti içindeki ideolojik mücadelenin boyutlarına, bu mücadelede Leninist normların kullanılıp kullanılmadığına vb. gibi çeşitli olgulara bağlı bir olaydır. Toplumda farklı sınıflar varsa, iki çizgi mücadelesi de parti içinde kaçınılmazdır diyen GKK bütün bu Leninist düşünceleri aslında yok sayıyor ve son tahlilde kaderci bir görüşün propagandasını yapıyor. Ama onun yanılgısı bununla sınırlı değildir. Çünkü o, sapma ile çizgi arasındaki önemli farklılığı da dikkate almıyor.

Uluslararası komünist hareket içinde yer alan çeşitli partilerin inşa aşamaları incelendiğinde görülecektir ki bu partilerde her zaman kaçınılmaz olarak iki çizgi olmamıştır. Gerçekten komünist bir program ve tüzüğe sahip olan partilerde ikinci çizgi ancak bazı koşulların sonucu olarak ve bazı dönemlerde oluşmuştur. ÇKP dışında hiçbir komünist partisi bu konudaki deneyimlerinden "iki çizgi mücadelesi kaçınılmazdır" şeklinde bir ders çıkarmamışlardır. Tersine, bu olguyu somut olarak ele alıp incelemişler ve ondan çeşitli dersler çıkarmışlardır. Komünist partilerindeki sözkonusu deneyimlerden çıkarılan temel ders şudur: Bir komünist partisinde iki çizgi mücadelesi kaçınılmaz da değildir, normal de değildir. Bu anormal bir olaydır. Komünist partileri için görev,

anti-Marksist-Leninist ikinci çizginin oluşmaması için ideolojik mücadeleyi sürekleştirmek ve derinleştirmektir. Ama söz konusu çizgi bir kez oluştuktan sonra, görev bu çizgiyi öncelikle ideolojik olarak ve giderek bu görevin tamamlanması sürecinde örgütsel olarak tasfiye etmektir.

GKK'nin bu konudaki görüşlerinin bütün bu deneyimleri, bu deneyimlerden çıkarılan dersleri yadsıdığı açıktır. Onlar bu konuda Leninist tecrübelerin değil, ÇKP'nin hatalı siyasi tezlerinin etkisi altındadırlar.

Ama yine de şu ilginç noktayı vurgulamaktan kendimizi alamıyoruz. Komünist partisi içinde iki çizgi mücadelesini "kaçınılmaz" gören ve normal bir olay olarak değerlendiren GKK, 1980 yılında TKP/ML içinde iki ayrı çizgi ortaya çıktığı anda hemen örgütsel ayrılık ilan ederek bütün bu görüşlerine içtenlikle bağlı olmadığını göstermiştir. Yani hem iki çizgi mücadelesi kaçınılmaz ve normaldir demiş, hem de örgütte iki çizgi ortaya çıktı diye ayrılık yolunu seçmiştir. Bu tavrın "tutarlılık" derecesi de GKK'ya aittir!!!

GKK şöyle diyor: "GKK önderliği de iki platform varsa ayrılık mutlaktır diyerek tüm sınıf ittifaklarını reddedip, her türden denge ve uzlaşmaları reddeden küçük-burjuva kolaycılığı, aceleciliği ve gururu ile hareket etmiştir." (s.6)

GKK'cı arkadaşlar şimdi geriye dönüp baktıklarında, iki çizgi mücadelesi konusunda savundukları tezlerle, pratik tutumları arasındaki tutarsızlığın ve hatalarının kaynağı olarak "acelecilik, gurur" vb. zaafları tespit ediyorlar. Bu tür zaafların GKK'cı arkadaşlarda bulunup bulunmadığı sorunu onların kendi sorunudur. Bu nedenle bizim bununla ilgili diyeceğimiz birşey yok. Ama biz sorunu bu kadar basit bir "açıklama" ile izah edebilecek kadar önemsiz görmüyoruz. Kezâ öyle anlaşılıyor ki, GKK o dönemde bize karşı, örneğin bugünkü Partizancılarla herhangi bir "sınıf ittifakına" gitmediği için (ne demekse!) ya da "uzlaşmaları gözardı ettiği için" (herhalde yine sözkonusu olan bize karşı Partizancılarla uzlaşmadır) yanlış yaptıklarını ima etmektedir. Ancak bunlar sorunun ancak biçimle (şekille) ilgili yanlarıdır. Sorunun özü şudur: TKP/ML içinde Bolşevik kanada karşı GKK nasıl bir ideolojik mücadele vermiştir? Bolşeviklerin çıkardıkları bir dizi tartışma belgesinin hangisine GKK'cılar tarafından yanıt verilmiştir? Kısaca GKK, Bolşevik kanada karşı asgari de olsa bir ideolojik mücadele yürütmüş müdür? Bu sorunun yanıtını GKK özeleştirisinden okuyalım:

"Bu noktaya kendi yaptıklarımıza güncel kaygılardan azade biçimde gözatacak olursak görülecektir ki, GKK önderliğini oluşturan, mücadeleyi örgütleyen kadrolar 80 başlarına kadar örgüt içinde sağ çizgiye karşı elle tutulur hiçbir mücadele yürütmedikleri gibi, sözlü eleştiriler dışında ortada herhangi bir belge yoktur." (s.5)

Görüldüğü gibi, en açık ve en somut itirafı yine GKK yapmaktadır. Biz, GKK'nın itirafını şu olguyla tamamlamak istiyoruz: GKK, Bolşevizm karşısında siyasal bir ölü olarak doğmuştur.

Eğer bir siyasal oluşum, siyasal hasmına karşı ideolojik planda hiçbir şey yapamadığı halde, ona karşı "sınıf ittifakları" ya da bazılarıyla "uzlaşmalar" yapma yolunu arıyorsa, biz artık onun değerlendirilmesini devrimci okuyucuya bırakıyoruz.

Sonuç olarak GKK iki çizgi mücadelesi konusunda Marksist-Leninist anlayışı reddeden bir mantığı savunmuş ve en azından kendi içinde bile bu mantığa uygun davranmamış, bu mantığın kendisine yüklediği yükümlülükleri yerine getirmemiştir.

* GKK HATALARINI İDEOLOJİK-SİYASİ TEMELİNDEN KOPARIYOR!

GKK özeleştirisinde diğer bazı sorunların yanısıra, aynı zamanda kendi tarihi gelişimi ile ilgili de bilgi vermektedir. Diğer hiçbir belgeyi saymadan, tek başına bu "özeleştiri"de ifade edilen bilgilerden yola çıksak bile, şu gelişim çizgisini saptamamız mümkün ve gereklidir:

GKK, 1980'de TKP//ML içinde, ideolojik mücadelenin giderek derinleştiği, teorik araştırma ve tartışmaların boyutlarının daha da derinleştiği, Partinin Marksizm-Leninizmin temel prensipleri ışığında kendisine çeki-düzen vermeye ve Bolşevikleşme perspektifini giderek daha net biçimde bilince çıkarmaya başladığı bir dönemde, hiçbir mücadele belgesi ortaya koymadan, tam da bu ciddi mücadeleden kaçmak istercesine TKP/ML'den ayrılarak İ. Kaypakkaya'yı savunma iddiasıyla yeni bir örgütlenmeye yöneldi.

Ayrı bir örgütlenme olarak ortaya çıktıktan sonra da GKK, Bolşevik teori ve tezlere karşı suskunluğunu devam ettirdi. Ne GKK'nın ilk ortaya çıktığı anda kaleme alınan iki belgede ve ne de daha sonra düzensiz biçimde çıkan çeşitli yazılarında Bolşevik teori ve taktiklerle ilgili hiçbir ciddi inceleme ve eleştiri yazısı ortaya konulamadı. Bu yazılarda, sürekli olarak keskin bir İ. Kaypakkaya savunuculuğu izlendi. Bu durum, İ. Kaypakkaya'nın çizgisinin gerçek özünün kavranılamaması ol

gusuyla birleşince, bu keskin savunuculuk havası doğal olarak GKK'ni bir adım bile ileriye götürmedi.

GKK'nin ortaya çıkışıyla silahlı eylem çizgisini uygulamaya başlaması bir oldu. (Tabii GKK diğer noktalarda olduğu gibi bu noktada da tutarlı davranmayıp, kırlarda başlaması gereken silahlı mücadeleye şehirlerde başladı. Ama biz, onun bu "küçük" hatasını bir yana bırakıyoruz.) Özeleştiride "sansasyonel"(!) olarak adlandırılan hedefler ise, gerçekten de "sansasyonel"di. Nitekim GKK da bu durumu özeleştiride tespit etmektedir. Ve nihayet bu "silahlı mücadele" fazla uzun sürmedi. Gerek faşist devlet güçlerinin saldırıları karşısında alınan ağır yaralar ve gerekse içinden çıkan devrim hainlerinin "itirafları"nın sonucu olarak örgüt yönetici düzeyde fiilen dağıldı.

Şimdi ise "komünizm ateşiyle yandıklarını"(!) iddia eden bu arkadaşlar, TKP /ML (Partizan'a) katılma kararı aldılar. Ama gerçeği söylemek gerekirse, bu arkadaşlar "komünizm ateşiyle yandıktan" sonra geride kalan küllerini TKP/ML'e katıyorlar. Çünkü GKK'nın tarihi gelişiminin sonucunda bugün geldiği nokta, ideolojik ve örgütsel olarak zaten bitmişlik noktasıdır. Durum bu olunca, GK K'nın Partizan'a ya da başka bir örgüte katılmasının pratik bakımdan bir önem ta şımadığı açıktır.

Ama GKK'cı arkadaşlar durumu bütün açıklığıyla ortaya koyma cesaretini göstermiyorlar. Onlar bir yandan, gelinen aşamada "GKK'ni savunmak, savunmaya çalışmak, proletarya hegemonyasını savunmamakla eşanlamlıdır, proletarya he gemonyası için çalışmamakla eşanlamlıdır, proletarya diktatörlüğünü kabul etmemek le eşanlamlıdır" (s.10) diyerek gerçeğin bir yanını vurguluyorlar. Ama öte yandan bunun ideolojik ve siyasi sebeplerini ortaya koymuyorlar. Hatta, "GKK örgütlenmesi ayrılık sonrasındaki görüşlerini hala muhafaza etmektedir" (s.11) şeklindeki açıklamalarıyla bugün siyasi ve örgütsel planda geldikleri kaos durumunu ideolojik-siyasi temellerinden koparıyorlar.

GKK'nın bugün artık "savunulamayacak" noktaya gelmesine yolaçan süreçte ki başlıca önemli ideolojik ve siyasi hataları nelerdir? sorusuna GKK'cı arkadaşlar şu "ikna edici"(!) yanıtları veriyorlar: "Küçük-burjuva aceleciliği, kolaycılık, gurur, sınıf ittifaklarını red etmek, uzlaşmaları gözardı etmek" vb. vb.

İşte GKK'nın özeleştirisi böyle bir "özeleştiri"dir.

Lenin, "bir siyasal teşkilatın kendi ya nılgılarına karşı tavrı, siyasal teşkilatın proletarya ve komünizm davasına ne ölçüde bağlı olduğunun da ölçütüdür" demişti. Ciddi ve Leninist anlamda bir özeleştiri yanılgıları açıkça ortaya koyan, ona yolaçan koşulları ve kaynaklarını ortaya koyan, onun yansımalarını belirleyen ve nasıl aşılması gerektiği konusunda perspektif ortaya koyan nitelikte olmak zorundadır. Bu biçimde olmayan özeleştirilerin pratik bakımdan ne yararı vardır, ne de değeri... GKK özeleştirisinin de bu niteliklerden yoksun olduğu açıktır.

* SONUÇ

Başlangıçta da vurguladığımız gibi, bizim GKK çizgisinin bir dizi yanıyla ilgili tavır takınmamız mümkün olmakla birlikte, içinde bulunduğumuz koşullarda bu konuda yapacağımız değerlendirmeleri kanıtlamak mümkün olmadığı ya da olamayacağı için —çünkü elimizde bu konuda belge yok— öncelikle elimizdeki tek belge olan GKK özeleştirisinden yola çıkarak sınırlı bir değerlendirme yaptık. Yöntem olarak da doğru olanın bu olduğu inancındayız.

Bu sınırlı değerlendirmeyle birlikte okuyucu arkadaşlar gerek Bolşeviklerin çe şitli sorunlarla ilgili düşüncelerini bizzat kendi belgelerinden kavrama olanağına sa hip olacak, gerekse de GKK'nın bu konularla ilgili çarpıtmalarıyla ilgili yine GKK' nin "tarihi gelişimi" hakkında daha berrak bir bilgilenmeye sahip olacaklardır... Amacımız Marksist-Leninist bir yöntemle, dev rimci güçler arasında canlı bir ideolojik-si yasi tartışma ortamının yaratılmasına katkıda bulunmaktır.

Amacımız, faşizmin çok yönlü saldırılarına karşı, devrimci değerleri koruma uğruna verilen savaşımımızda, aynı zamanda siyasal düşünce ve çizgilerin devrimci saflarda —çarpıtmaya yer vermeksizin— bilimsel bir alçakgönüllülükle tartışılmasıdır.

Devrimci saflarda gerçek bir ilerleme için bunun önemi yadsınamaz!

OPORTÜNİZM VE REVİZYONİZM YIKILACAK, BOLŞEVİZM ZAFER KAZANACAKTIR!

—Ekim 1985—

DİPNOTLARI:

(1) Geçerken, GKK özeleştirisindeki ilginç bir noktaya değinmekte yarar olduğu inan cındayız. Özeleştiride şöyle deniyor:

"Mao Zedung 1934'te Cen Di-siyu'nun toplu ayaklanma çağrısına ve bu anlayış temelindeki örgütlenmesine karşı, bulunduğu Şanghay'da halk savaşı doğ-

rultusunda, parti içinde kalarak örgütlenmeye gidiyordu. Üstelik ÇKP'nin o dönemde devrimin yolu konusunda sahip çıkacağı bir görüşü yoktu." (s.6)

Burada belli başlı iki sorun var: Anlaşılan GKK, 1980 yılında ayrılmak yerine, bulunduğu alanda "parti içinde"(!) kalarak; kendi anlayışı doğrultusunda (partinin değil!) çalışmaya devam etmesi gerektiğini düşünüyor. Çünkü Mao Zedung öyle yapmış!

Ama, GKK 1980'deki TKP/ML'nin 1935 öncesi ÇKP ile (aynı zamanda 1912 öncesi RSDİP ile) aynı örgütsel işleyişe sahip olmadığını düşünmüyor. Bu partilerde sözkonusu tarihlerden önce varolan ideolojik ve örgütsel özgürlüğün yeni tipteki ML partilerde sınırlandırıldığını görmüyor. Alıntıda birinci sorun bu.

İkinci ve daha önemlisi, ÇKP'nin o dönemde (1934'te) devrimin yolu konusunda bir görüşe sahip olmadığını ileri sürmektir. Bu iddianın gerçekle bir ilgisi yoktur. Aşırı ÇKP kopyacılığı burada hem ÇKP'nin ve hem de Stalin ve Komünist Enternasyonal'in görüş ve tespitlerini inkara dönüşmektedir.

Çin devriminin temel perspektifleri sorunu (yolu da dahil) enine-boyuna Komünist Enternasyonal kongrelerinde tartışılmış ve bir dizi siyasi tez ortaya konulmuştur. Kongre belgelerinde ve Stalin'in yazılarında Çin devriminin temel ve tali alanları, temel ve öncü gücü, çalışma ve mücadelenin başlıca biçimleri, silahlı mücadelenin Çin somutundaki anlamı ve önemi ve devrim stratejisi berrak bir biçimde tespit edilmiştir. Esas olarak 1925-26-27'de yapılan bu tespit ve bu doğrultudaki önermeler ÇKP ve Mao Zedung tarafından da savunulmuş ve uygulanmıştır. Örneğin, Mao Zedung'un "Sağ ve Sol Sapma" adlı makalesinde çok açık bir biçimde Stalin ve Komintern'in Çin devriminin temel perspektifleriyle ilgili bu tespit ve öngörülerinin deneyimlerle doğrulandığı ve bunların Çin komünistlerine yolgösterdiğini vurgular. Ve bunlardan büyük övgüyle sözeder. Durum böyleyken, GKK bütün bu belgeleri yok sayarcasına ÇKP'nin o dönemde (1934) devrimin yolu konusunda hiçbir görüşü olmadığını iddia ediyor.

ÇKP'nin diğer belgelerinden de anlaşılacağı gibi, hem ÇKP'nin temel yapısını oluşturan Mao Zedung çizgisinin ve hem de zaman zaman ÇKP yönetimine hakim olan çeşitli hiziplerin bu konuda görüşleri vardır. Bunlar içerisinde belirleyici olan ve —bazı kısa dönemler hariç— partinin yapısına damgasını vuran Mao Zedung çizgisi ve bu konudaki görüşlerdir. Yoksa nasıl olur da Mao Zedung "halk savaşı doğrultusunda parti içinde kalır"? GKK kendi kendisiyle çelişmiş olmuyor mu?

(2) Marksizm-Leninizmin "uygulanması" kavramı başlıca iki temel kavramı içerir. Birincisi: Marksizm-Leninizmin temel ilkeleri ışığında ülke devriminin temel sorunlarına açıklık getirmektir. (sosyo-ekonomik yapı, devrim stratejisi, ittifaklar, mücadele biçimleri, sınıfların tahlili vb.) Örneğin, Lenin "Sosyal-Demokratların Görevleri" adlı makalesinde Rus devriminin sorunlarını tahlil ederken, bunun "Marksizmin Rusya koşullarına uygulanması" olduğunu vurgular. İkincisi: bu tahlillerden sonra somut görevlerin pratik çözümü için başvurulan çalışmayı içerir. Biz burada "uygulanma" kavramını bu iki anlamın bütünselliği olarak kullanıyoruz.

(3) Bu konuda genel olarak anti-Marksist-Leninist bakış açısına sahip olan GKK, örneğin İ. Kaypakkaya'nın neden Marksist-Leninist olduğunu tespit ederken, onun Marksizm-Leninizmin temel ilkeleri karşısındaki esas olarak olumlu olan tavrını temel almıyor. Tersine onun özellikle Türkiye devriminin bazı özgül sorunlarına ilişkin olarak sunduğu tezleri (baş çelişme, kırların esas alınması, silahlı mücadele vb.) öne çıkarıyor, bunları kendisine temel alıyor. Bu bakış açısına sahip olan GKK acaba bir dönemler "Türkiye'nin yarı-sömürge, yarı feodal bir ülke olduğunu, baş çelişmenin feodalizm olduğunu, devrimin temel alanlarının kırlık bölgeler ve devrimin yolunun da kırlardan şehirlere doğru gelişecek bir halk savaşı olacağı" vb. vb. —ki bunlar TİİKP'nin ortaya çıktığı dönemde Türkiye somutuyla ilgili asgari görüşleriydi— şeklindeki görüşleri savunan TİİKP'i nasıl değerlendirmek zorunda kalacaklardır? TİİKP, bütün bu "doğru görüşleri"(!) pratikte uygulamadıkları için mi revizyonisttirler? İşte bu ve benzeri sorunlar GKK mantığının aşamadığı birer handikaptır.

Bu yanlış mantığı çerçevesinde İ. Kaypakkaya'yı değerlendirmeye çalışan GKK, onun Marksist-Leninist olduğunu kanıtlamak için hep ülke somutuna özgül bu tespitleri gerekçe gösterdiğinden, doğal olarak zorlanmakta ve gereksiz abartmalar yapmaya yönelmektedir.

Örneğin, GKK özeleştirisinde "...İ. Kaypakkaya ve ML kadrolar TİİKP içindeki mücadelelerinde ortaya tarihi, siyasi belgeler koydular. TİİKP'nin siyasal

teşhiri temelinde yükselen bu belgeler, sadece TİİKP revizyonizmine karşı değil, çeşitli ton ve renkteki oportünizme de karşı ML program ve platformu temsil ediyordu" (s.2) denilmektedir.

Bu söylenen şeyler tek başına alındığında, kuşkusuz ki abartma unsuru taşımıyor. Ama GKK'nın bununla ne demek istediği hemen peşindeki şu sözlerden anlaşılmaktadır: "İ. Kaypakkaya'nın önderliğindeki ML kadroların TİİKP içindeki tarihi mücadelesi gözönüne alınıp incelendiğinde görülecektir ki, bu mücadelede ortaya sayısız siyasal belge çıkmıştır." (s.3)

Görüldüğü gibi, GKK İ. Kaypakkaya yoldaşın TİİKP içindeki mücadelesinde ortaya sayısız siyasal belge koyduğunu iddia ediyor. Oysa olgular bunun bir abartma olduğunu gösteriyor. İ. Kaypakkaya yoldaş TİİKP içindeyken kaleme aldığı ilk en önemli yazısı, "Türkiye'de İşçi-Köylü Hareketleri ve Proleter Devrimci Politika" konulu incelemesidir. PDA dergisinde yayınlanan bu yazı, örgüt içindeki, doğrudan iki çizgi mücadelesinin ürünü olarak ortaya çıkarılmamıştır. Bununla birlikte çok önemli bir inceleme olduğu kuşkusuzdur.

TİİKP içerisindeyken İ. Kaypakkaya ve diğer ML kadroların doğrudan TİİKP yönetimine muhalefet eden iki önemli yazısı vardır. Bunlar, "Başkan Mao'nun Kızıl Siyasi İktidar Öğretisini Doğru Kavrayalım" ve "TİİKP Program Taslağının Eleştirisi", bir de örgütsel kopuşun temelini oluşturan ve bir bakıma TİİKP içindeki son mücadele belgesi olan DABK (Doğu Anadolu Bölge Komitesi) Kararları vardır. TİİKP içerisindeki başlıca mücadele belgeleri işte bunlardır. Bunları kesinlikle küçümsemek için söylemiyoruz. Tersine, bu belgeler, taşıdıkları "öz itibarıyla" Türkiye devrimci hareketinde çok önemli bir ileri adımı oluşturmaktadır. Ama gerçek durum bu iken, "TİİKP içinde (yani örgütsel ayrılıktan önce) ortaya sayısız siyasi belge çıkardılar" demek, açık bir abartmadır. İ. Kaypakkaya yoldaşın çizgisinin Marksist-Leninist temel ilkeler karşısındaki konumunu bilince çıkarıp değerlendirme yapmayan GKK'cı arkadaşlar, sonuçta hiç te doğru olmayan pohpohlama ve abartma yoluna yönelmektedirler. Kaldı ki, İ. Kaypakkaya yoldaşın TİİKP'ten örgütsel olarak koptuktan sonra yazdığı belgeleri (Kemalizm, Milli Mesele, TKP'nin Değerlendirilmesi, Genel Eleştiri, vb.) sözkonusu etsek bile, yine de "sayısız belge" kavramı gereksiz bir abartma olur. Bizim açımızdan, son derece kısıtlı ve çetin koşullarda hazırlanan bu belgelerin temel ilkeler karşısındaki esas olarak olumlu olan özü önemlidir.

*

"GKK ÖZELEŞTİRİSİ ÜZERİNE AÇIKLAMA" BAŞLIKLI YAZI HAKKINDA ELEŞTİREL NOTLAR

Yazıda gördüğümüz tüm eksik ve yanlışlar hakkında bu yazımızda tavır takınma yacağız. Yalnızca önemli gördüğümüz bazı sorunlara değineceğiz.

Yazının kısaca da olsa eleştirilmeden yayınlanması, özellikle içinde bulunduğumuz durumda kesinlikle doğru olmayacaktır. Ne var ki, içinde bulunduğumuz "yeni bir yol ayrımı" durumundan bağımsız olarak da, bu yazının eleştirilmesi bir görevdir. Çünkü, kendi içimizdeki hata ve eksikliklere karşı ideolojik mücadele, gerekli ve zorunluluktur. Eleştirilerimiz, yapılan hataların gösterilmesi, kendi yazılarımıza karşı eleştirici bir yaklaşımın daha da sağlanması vb. açıdan önemlidir.

Yoldaşlar, ve devrimciler,

Eleştirilerimize geçmeden önce, şunları tespit etmek istiyoruz:

- GKK özeleştirisini eleştiren yoldaş, içinde bulunduğu olağanüstü zorluklar ve kötü şartlar nedeniyle, hemen hemen hiç bir yazılı belgeye sahip değildir. Yazı bu koşullarda yazılmıştır.
- Yine GKK'nın özeleştirisi de benzer koşullarda yazılmıştır. Bunların bilinçte tutulması son derece önemlidir.

Yoldaşlarımızın, içinde bulundukları olağanüstü zor ve kötü koşullara rağmen böylesine bir yazı hazırlayabilmeleri, ve kendi çevrelerinde tartışılması için dağıtmış olmaları, büyük bir coşkuyla selamlanacak bir tavırdır. Özellikle, yurtdışı somutunda, yoldaşların içinde bulunduğu koşullara oranla tartışılamayacak kadar iyi koşullara ve imkanlara sahip olan bir dizi yoldaşımızın, adeta "el ense atıp" yatmaları gerçeğini bildiğimizde, bu tavır daha da büyük bir önem kazanmaktadır.

Biz eleştirilerimizi getirirken, bu yönü dikkate almaya özen göstereceğiz.

"GKK BOLŞEVİKLERİN SİYASAL TEZLERİNİ TAHRİF EDİYOR" BÖLÜMÜ

Yoldaşlar, GKK'nın TKP/ML içindeki iki

çizgi mücadelesinin tarihi gelişmesine iliş kin yaptığı değerlendirmeye karşı haklı temelde eleştiriler getirdikten sonra şöyle diyorlar:

"Şimdi gelelim GKK'nin diğer iddialarına: bu sözünü ettiğimiz belgelerin hangisinde "ülkenin geri kapitalist olduğu" savunuluyor, ya da hangisinde "halk savaşının geçersiz olduğu", "baş çelişmenin yerli gericilikle olduğu" veya "Mao Zedung'un son dönemlerde ML olmadığı" vs. savunuluyor? ... Yukarda sözünü ettiğimiz bütün bu belgeler GKK yöneticilerinin Bolşeviklerle ilgili iddialarının gerçekle hiç bir ilgisi olmadığını kanıtlamaktadır. GKK burada aslında hayalindeki görüşlere saldırıyor."

Bizce, burada hiçbir sınırlama yapılmaksızın, GKK'nın "hayalindeki görüşlere" saldırdığını söylemek doğru değildir. Nitekim yoldaşlar da bu genellemenin sağlam olmadığını görmüş olacak ki, ya da içine düştükleri çelişkili konumun farkında olmadan, şöyle diyor:

"GKK'nın bu iddialarının içerisinde doğru olan ve gerçekte bizim savunduğumuz bir tez vardır. O da kullanılan ifade bozukluğuna rağmen, Türkiye'nin "geri kapitalist ülke olduğu" tezidir."

Biz, önce söylenenle şimdi söylenenin aynı olmadığını belirttikten sonra, bir adım daha ileri gidiyor ve şunları söylüyoruz:

Mao Zedung ile ilgili iddia dışında söylenenler, "kullanılan ifade bozukluklarına rağmen" bizim gerçek pozisyonumuza yönelmektedir.

Evet, bizler GKK'nın anladığı anlamda bir "halk savaşı"nın Türkiye-Kürdistan'da doğru olmayacağını, geçerli olmadığını savunduk, savunuyoruz. Bütünümüzü bağlayacak biçimde olmasa da, geçmişte "koordineli halk savaşı" fikrini en azından önder kadrolarımızın savunduğu bir olgudur. GKK bizlerin soyut bir şekilde "halk savaşını" savunmadığımız iddiasında değildir. O, bizlerin Türkiye-Kürdistan'da "halk savaşını" savunmadığımız iddiasındadır. Ki onun anladığı anlamda bir "halk savaşını" savunmadığımız olgudur.

Baş çelişki sorununda da "kullanılan ifade bulanıklığına rağmen" söylenenler doğrudur. TKP/ML 2. Konferansına yd. da yapılan hazırlık konferansının ikincisine İ. Güzel yoldaşın kaleme aldığı, YDBK'nın onayladığı —konferans öncesi — "İçinde bulunduğumuz durum ve önümüzdeki görevler üzerine" başlıklı yazıda aynen şöyle deniyor:

"Ülke çapında baş çelişmenin yarı-feodal sistemle başta işçi sınıfı olmak üzere halk yığınları arasında olduğunu tespit etmek; pratikte tüm kendiliğinden mücadeleleri devleti yıkma hedefine yöneltmek sonucunu doğurur. Hareketin kendiliğinden gelişmesinin yönü zaten budur. Bizim görevimiz bunu bilinçli hale getirmektir. (Bunun böyle ortaya konması, başçelişmenin "yerli hakim sınıflarla - halk arasında olduğunu söylemektir" diyenler için: Evet, öyledir. Bunun yanlış olduğunu ispatlamak için "ama bunu oportlar da söylüyor" demek yetmez! Bunun böyle olmadığını ispatlayın. Çin'i örnek vererek değil, Türkiye'de somut sınıf mücadelesinden yola çıkarak ispatlayın." (TKP/ML İçinde İki Çizgi Mücadelesinin Bazı Belgeleri, s.317)

Burda "yerli hakim sınıflar" tanımı ile "yerli gericilik" tanımının eşanlamlı kullanıldığına özel dikkat çekmek istiyoruz. Çünkü "oportlara" atıf yapılmaktadır. Ki o dönemde bazı oportünist gruplar, "yerli gericilikle halk yığınları arasındaki çelişki baş çelişkidir" tespitini savunuyorlardı. Örneğin HK.

GKK'yı eleştiren yoldaş görüldüğü gibi bu alanda da kendisi yanılmaktadır. Elinin altında hazır belgelerin olmaması, polemiği "hatırlama" temelinde yürütmüş olması, bu yanılgısında belki de en önemli rolü oynamış olabilir. Bunu karşılıklı tartışmalar gösterecektir. Biz bundan bağımsız olarak, hatanın tespitinden yanayız.

GKK'nin Mao Zedung bağıntısında getirdiği iddia, yoldaş tarafından tümüyle haklı bir biçimde geri çevrilmiştir. Bizim, GKK'nın iddia ettiği temelde bir değerlendirmemizin olmadığı ortaya konmuştur. Yine bu bağıntıda, AMLP-TKP/ML olarak yaptığımız ikili ortak açıklamadaki şu sözlere atıfta bulunulmuştur:

"1. Yoldaş Mao Zedung, Çin'de demokratik devrimin zaferi ve sosyalizmin inşasına ölümsüz katkılarda bulunmuştur. Mao Zedung yoldaş aynı zamanda MARKSİZM-LENİNİZME DE ÖNEMLİ KATKILARDA BULUNMUŞ, Komünizmin dünya çapında zaferi için mücadele etmiştir." (BP 15/5, s.26)

Yoldaş buraya yaptığı atıfla, çizgimizi doğru bir temelde savunmuştur. Buna bizim bir itirazımız yoktur. Ne var ki, bu eleştirinin yazarları olarak, bizlere bu değerlendirme oldukça problemli gelmektedir.

Özellikle "sosyalizmin inşası" ve hiçbir sınırlama yapmaksızın, "Marksizm-Leninizme de" katkıda bulunduğu şeklinde sorunun konuluşu bizlere doğru görünmüyor.

Çünkü burada sözü edilen tarzda katkılar, devrimini gerçekleştiren her ülkedeki komünist önderlerin genel olumluluğunu vurgulama anlamında bir katkı değildir. Eğer böyle olsaydı, bir Enver Hoca için de komünist olduğu dönemler için böyle değerlendirmeler yapılırdı. Ki böyle değerlendirmelerimiz E. Hoca için yoktur.

GKK'yı eleştiren yoldaşlara göre, 1935 öncesi ÇKP ile 1912 öncesi RSDİP'nin "ideolojik ve örgütsel alanda kendi içlerinde tanıdıkları" özgürlük ile, bu tarihler sonrası tanıdıkları "özgürlük" ve uygulama aynı değildir.

Bu konuda GKK'nın gerçek anlayışının ne olduğundan bağımsız olarak, yoldaşlarımızın konumunun tümüyle yanlış olduğunu belirtelim. Ve bu yanlış, doğrudan anlayışa ilişkindir. Bizler bu konuda, TKP/ML bölündükten sonra, Yd'na TKP/ML sorumlusu olarak gelen arkadaşla GDS temsilcisi arasında yapılan görüşmede, bu konuda GDS temsilcisinin savunduklarını doğru bulduğumuzu, TKP/ML temsilcisinin savundukları ile, bizim yoldaşların savunduğu anlayışın aynı olduğunu belirtmek istiyoruz. Ayrıca bu noktada, yoldaşların yaklaşımının kendi içindeki bir çelişkiye de parmak basmak istiyoruz. Yoldaşlara göre, yeni tipte parti modeli, RSDİP için 1912'de başlarken, ÇKP için nedense 1935'te başlamıştır. Peki ama durum buysa, ÇKP'nin 1935'e kadar Leninist parti modelini izlemediğini söylememiz bir görev değil mi?

Biz bu soruya hayır diyoruz. Çelişkinin, yoldaşların yanlış yaklaşımlarının bir ürünü olduğunu belirtiyoruz. (GDS-TKP/ML temsilcilerinin tartışması için bkz. BP 15/5, s.146)

Yoldaşlar demokratik halk devrimi konusunda, 3. Konferansa kadar süregelen genel çizgimizi esasta doğru bir tarzda savunuyorlar. Yıllardan beri resmi belgelerimizi izleyememe, 3. Konferansın aldığı kararlardan haberdar olmama vb. durumunun da bir sonucu olarak, yoldaşlar doğal olarak demokratik halk devrimi konusunda önemli bir sorunumuz yokmuş gibi davranmaktadırlar. Biz bu bağıntıda, 3. Konferansımızın bu konuda aldığı karara atıfta bulunarak, yoldaşlarımızı uyarıyoruz. 3. Konferans kararında diğer şeylerin yanında şunlar söylenmektedir:

"Bu anlamda, bugün bizim bu konuda savunduğumuz BÜTÜN TEZLERİN, BİR ANLAMDA ÇALIŞMA HİPOTEZLERİ OLDUĞU BİLİNCE ÇIKARTILMAK ZORUNDADIR." (BP 27, s. 27)

Bizler gelinen yerde, yukarıda alıntıladığımız anlayışın doğal ve mantıki sonucunun, demokratik halk devrimi aşamasının Türkiye-Kürdistan devriminin şu anki aşaması olarak propaganda edilmesinin 3. Konferansta "askıya" alınmamış olunmasını yanlış buluyor, ve kendi sorumluluğumuzun çok önemli olduğunu özel olarak vurgulamak istiyoruz.

Yine bu bağıntıda şunu da belirtmek istiyoruz ki, yukardaki anlayış temelinde "demokratik halk devrimi" propagandasını askıya almama tavrımız, TKP/ML 2. Konferansında menşevik kanatın 1963 polemikleri karşısındaki tavrı ile öz olarak çakışmaktadır. Dahası, bizim bu temelde onlara çok haklı olarak getirdiğimiz eleştirileri, kendi pratiğimizde bu noktada uygulamadığımızdır. (Bkz. Bir Adım İleri, Kaç Adım Geri?, s.62-66 ve 136-137)

Bizler, demokratik halk devrimi aşamasında bulunan ülkelerde devrimin zaferiyle birlikte kurulacak olan iktidarda, milli burjuvazi ve zengin köylülüğün yeralmasının mutlaka olacağı anlamını taşıyan yaklaşımı da doğru bulmuyoruz.

" GKK ML OLMA SORUNUNU BİLİMSEL ÖĞRETİNİN GENELİNE KARŞI ALINAN TAVIRDAN SOYUTLUYOR" BÖLÜMÜ

Yazıda en önemli yanlış olarak gördüğümüz hatalardan biri de, "ML olmanın güncel kıstasları nedir?" şeklinde ifade edeceğimiz soruna yaklaşımda kendini göstermektedir.

GKK'nın bu bağıntıda ne savunduğunu bütünlüklü olarak incelemiş değiliz. Bu konuda sadece yapılan alıntılar üzerinden bilgi sahibiyiz.

Bunun için, GKK'nın yaklaşımından çok, yoldaşın yaklaşımı üzerinde durmak istiyoruz. Bütün bunlar için, üzerine tartışılan Lenin'in ilgili alıntısını doğrudan, kendi eserinden aktaralım:

"Marksizmi sınıflar savaşımı öğretisine indirgemek, onun kolunu kanadını kırpmak, bozmak, onu burjuvazi için kabul edilebilir birşeye indirgemek demektir. Aslında sınıflar savaşımının kabulünü proletarya diktatorasının kabulüne dek genişleten bir kişi Marksisttir ancak. Marksisti alelade küçük (ve büyük) burjuvadan temelden ayırdeden şey, işte budur. Marksizmin gerçekten anlaşılıp kabul edildiğini bu denektaşıyla ölçmek gerekir." (açL, Devlet ve Devrim, s. 39-40)

Lenin devamla, "Avrupa tarihi, işçi sınıfını bu soruna pratik olarak —açL— yanaşmaya götürünce, bütün oportünist ve reformistlerle birlikte bütün "Kautskist"-

lerin de proletarya diktatörlüğünün" yad sıyıcıları olarak ortaya çıktıklarını belirtir.

Şimdi bu alıntıdan sonra, eleştiri konumuza dönebiliriz.

Yoldaş, GKK'nın atıfta bulunduğu yerin yukarıda Lenin'den yaptığımız alıntı konusu olduğunu doğru bir şekilde tespit etmektedir. Ne var ki, GKK'nın söylediklerini bütünlüğü içinden koparark ele almaktadır.

Çünkü GKK'dan yapılan alıntıda, onun "proletarya diktatörlüğünü" lafta kabul eden herkesi ML gördüğü ispatlanamaz. En azından "tek tek ülkeler çapında, hem de dünya çapında proletaryanın sınıf hegemonyası için çalışmaktır" şeklindeki sözleri, yoldaşlarımızın yorumunun doğru olmadığını belgelemektedir.

Lenin'in söylediklerinin tam bir özetlenmesi olmasa da, GKK'nın söyledikleri tek başına ele alındığında yanlış değildir. GKK'nın da, doğrudan belgelere sahip olmadığının bilincinde olarak, yaptıkları özetlemenin Lenin'den aktartdığımız yer olduğunu, bu durumda Lenin'in söylediklerine karşı tavır takınılması gerektiğini düşünüyoruz.

Yoldaşlar sorunu böyle koymuyorlar. Ve böyle koymamış olmaları kendi içinde tutarlı ve doğrudur. Çünkü Lenin'in söylediklerinin bugün ML olmanın temel kıstası ya da "denektaşı" olduğu anlayışında değiller.

Biz, yoldaşın Plehanov'la ilgili değerlendirmesinin yanlış olduğunu belirtmek istiyoruz. Ve SBKP/B Tarihi'nden kısa bir alıntı ile yetinmek istiyoruz. Plehanov'un hataları konusunda şöyle denir:

"Bu arada Emeğin Kurtuluşu grubu da çok ciddi hatalara düşüyordu. Bu grubun ilk program tasarısında hala Narodnik görüşlerin kalıntıları vardı ve bireyci terörizm taktikleri geçerli görülüyordu. Bunun da ötesinde, Plehanov proletaryanın devrim süreci içerisinde köylülere önderlik edebileceğini ve bunun zorunlu olduğunu ve proletaryanın ancak köylülerle ittifak kurarak çarlığa karşı zafer kazanabileceğini görmemişti. Plehanov ayrıca, liberal burjuvazinin devrime kaypak da olsa bir destek sağlayabilecek bir güç olduğunu düşünüyordu; buna karşılık köylüleri bazı yazılarında hiç hesaba katmıyordu. Mesela diyordu ki:

'Ülkemizde, burjuvazi ve proletarya dışında, çarlığa muhalif ya da devrimci bir bileşimi destekleyecek hiçbir toplumsal güç görmüyoruz.'

Bu yanlış görüşler, Plehanov'un gelecekteki menşevik görüşlerinin tohumuydu." SBKP/B Tarihi, s.33)

Görüldüğü gibi, yoldaşın değerlendirmesi ile SBKP/B'nin değerlendirmesi aynı değildir.

Burada Plehonav'un Menşeviklerle birleştikten sonraki döneminin değerlendirmesine girmedik. Yoldaşın yazısından Plehanov'un 1905'e kadar Marksist değerlendirildiği ortaya çıkıyor. Bu tespit doğru değildir. Plehanov, parti içinde bulunduğu süre içinde Marksist değerlendirilmiştir. Ve bildiğimiz gibi Plehanov 1905 sonrası da partide bulunmuştur. (Burada tam olarak hangi tarihten itibaren Plehanov'un Marksist görülmediğini tartışmadığımızı belirtelim.)

Hem Plehanov'un Marksist değerlendirilmesinin ya da Marksizmin içinde görülmesinin —bu sadece Plehanov için geçerli değil, aynı zamanda II. Enternasyonal içinde yeralan tüm parti ve gruplar için de geçerlidir— nedeni, bunların Marksist değerlendirildiği dönemde II. Enternasyonale üye olmanın kıstası sınıf mücadelesi idi. Sınıf mücadelesini kabul etme idi.

Daha sonra Lenin, sınıf mücadelesinin kabulünün Marksist olmak için yeterli görülmeyeceğini ve "sınıflar savaşımının kabulünü, proletarya diktatorasının kabulüne dek genişleten"in ancak Marksist olabileceğini açıklamıştır.

Yoldaşın yazısındaki yaklaşım bu değildir.

Lenin'in "sınıflar savaşımının kabulünü proletarya diktatörlüğünün kabulüne kadar genişleten"den anladığı, bunu lafız olarak kabul etmek değildir. Bir başka ifade ile, proletarya diktatörlüğünü ifade olarak kabul eden herkes, Marksist değildir Lenin'e göre. En basiti, Lenin'in "Proletarya diktatörlüğü ve dönek Kautsky" adlı makalesi Kautsky'nin "proletarya diktatörlüğü" başlıklı broşürü üzerine yazılmıştır. Proletarya diktatörlüğünü lafız olarak kabul etmek Marksist olmak için yeterli olmadığına göre, Lenin'in "sınıflar savaşımının kabulünü, proletarya diktatorasının kabulüne kadar" genişletmekten neyi anladığını bulup çıkarmak gerekir. Biz çok kısa olarak buna şu cevabı veriyoruz: Stalin'in "Leninizmin Temelleri" adlı eserinde ortaya koyduğu ilkeler ile "sınıflar savaşımının kabulü" "proletarya diktatorasının kabulüne" dek genişletilebilir. Bu ilkelerden herhangi birinde esasta —ilkesel olarak— sapma içinde bulunan ve düzelmeyen kişi ya da grup ya da parti ML olamaz. Çünkü bu ilkelerden herhangi birinde esasta sapma içinde bulunanın proletarya diktatörlüğünün hazırlanması, kurulması ve yaşatılmasını sağlaması mümkün değildir. Bu ilkelerde esasta doğ-

ru pozisyonda olunabilmesi için önşart, Marksist felsefe ve Marksist ekonomi-politik'te esasta doğru pozisyonda bulunmak gerekir. Eğer bu ilkeler papağan gibi ezberlenmedi ve kendi malı haline getirildi ise.

(ML olmanın kıstasları ile ilgili bu görüşler esas olarak Mehmet Onur'u bağlamaktadır.)

Yoldaşın ML'nin güncel kıstasları neler olmalıdır, ya da bir grubun veya kişinin ML olduğuna nasıl cevap verilmelidir sorunundaki yaklaşımı tam olmasa da 3. Konferanstaki çoğunluğun anlayışı ile uyum halindedir.

Bizler, çoğunluğun anlayışına kökten karşı olduğumuzu, bizim geldiğimiz çizgimizin en temel tezlerinden önemli bir bölümünün bugünkü şartlarda ML'nin güncel kıstası olarak konması anlayışını bütünüyle reddediyoruz. Çoğunluk, bir yandan bizimle birlikte, içinde bulunduğumuz durumda ML bilgimizin oldukça sığ olduğunu, sağlam bir önderler çekirdeğimizin olmadığını, ulusal ve uluslararası planda bütünlüklü bir programımızın olmadığını, dahası, "ML'yi genel özellikleri içinde kavrama çalışmasının" esas çalışma olduğunu vb savunurken, daha doğrusu savunur görünürken, diğer yandan da bizim çizgimizi ve önderliğimizi, ML'nin en ileri savunucuları ve çizgisi olarak anlamakta, yaptığı olgu tespitlerini tümü ile yalanlamaktadır. Onlar bir yandan "en ileriler" kıstasları koyarlar; Lenin böyle yapmıştır anlayışını vurgularken, diğer yandan bizim de Lenin gibi yapmamız gerektiğini savunup, yaparak, "alçakgönüllü" görünümün altında, kendini beğenmişlik, ve gerçek durumumuza tümüyle ters bir konumda konaklamaktadırlar. Bizde Lenin yok ama(!!!), Lenin gibi davranmalıyız!! ML bilgimiz çok sığ ama!!! ML'nin "en ileri" temsilcileri biziz!! Bunun için kıstasları da biz koyarız, koymalıyız!!! İşte bu yaklaşımdır ki, 1974/75 döneminde de, sonrası dönemlerde de bizim hep ML çizgiyi savunduğumuz vs. sonucuna varmaktadır. Çünkü her dönemde biz kıstasları belirleriz. O dönemlerde bizden daha ilerileri olmadığına göre!! (Türkiye-Kürdistan'da), bizim çizgimizin bazı temel taşları ML olmanın o dönem için "kıstası" olarak görülecektir.

Yoldaşlar, GKK'nın yaklaşımı ile TİİKP'nin ilk ortaya çıktığı yıllarda ML kabul edileceğini, oysa bunun doğru olmadığını söylüyorlar.

Biz bu bağıntıda, yoldaşın ve içimizdeki Konferans çoğunluğunun yaklaşımı ile, 1972/75 döneminde Aydınlık'ı, 75/76 döneminde DHB'yi ML görmek zorunda olduğumuzu belirtmek istiyoruz. (DHB tartışması için bkz. 1984 kamp tartışma tutanağı, s. 728, 753-754)

Yoldaşın ML'nin "esasını" oluşturan ilkeler vb tanımından ne anladığı bize tam açık gelmemektedir. Adeta, diyelim ki 9 temel ilke var, bunlardan 5'ini doğru bulan ve savunanın ML olacağı anlayışına, ya da yorumuna açık bir tarzda sorun konuluyor.

İK yoldaşın değerlendirilmesi bağıntısında da sorun adeta çözülmüş olarak konmaktadır. Bu bağıntıda bazı noktalara dikkat çekmek istiyoruz. Birincisi, İK'nın 5 temel belgesi, bugüne dek bizler tarafından kollektif olarak değerlendirilerek sonuçlandırılmamıştır. Bu yöndeki ilk girişim, 1982'de yapılan 2. Konferansta yanlış bir temelde yapılmış, ancak eski kardeşlerin haklı eleştirileri sonucu geri çekilmiştir. İkincisi 2. Konferansa İ. Güzel tarafından sunulan ve o ana kadar parti içinde hiçbir ciddi eleştirinin gelmediği karar tasarılarından İK'nın çizgisini değerlendiren bölümü Stalin'in Leninizmin Temelleri adlı eserindeki ilkeleri —iki eksikle— kendine temel almaya çalışan bir yaklaşıma sahiptir. III. Konferansta "kıstaslarla" ilgili alınan karar, 2. Konferansa sunulan karar tasarısının bu bağıntıdaki yaklaşımı ile kökten farklıdır. Dahası, 2. Konferanstaki yaklaşım bugün çoğunluğun "İNKARCI akım" olarak nitelediği, özellikle bir yoldaşın pozisyonudur.

Bütün bunlardan dolayıdır ki, İK'nın çizgisi hakkında yapılan genel değerlendirme sorunu çözülmüş bir sorun değildir. Bu bağlamda, İK'nın da tam bir değerlendirmesinin henüz yapılmadığını, bu bağıntıda sorun görmeyenlerin kendilerini avutuklarını belirtmek isteriz.

GKK'nın ayrı bir örgüt olarak örgütlenmiş olmasının gelinen yerde yanlış bulunup eleştirildiği bağıntısında, yoldaşlar haklı bir temelde eleştiriler getiriyorlar.

Ne var ki bu konuda adeta GKK'nın kendi ideolojik-siyasi temelini, proletarya diktatörlüğüne ters konumda gösterdiği yönünde değerlendirmeler yapılarak, bu esas yön zayıflatılmaktadır. GKK kendi çizgisi hakkında böyle bir değerlendirme yapmıyor.

GKK'NIN İKİ ÇİZGİ MÜCADELESİ SAĞ OPORTÜNİST BİR ANLAYIŞTIR!

Bu konuda yoldaşların savundukları, ve GKK'ya getirdikleri eleştiriler, GKK'nın bu konudaki genel anlayışı gözönüne alındığında, doğrudur. Çünkü GKK da ÇKP'nin düştüğü hataya düşmekte, ve aynı konumun savunuculuğunu yapmaktadır. ÇKP parti içinde iki çizgi mücadelesini

yasallaştıran bir anlayışa sahiptir. GKK nın bu konudaki pozisyonu, TKP/ML'den ayrıldığı sıralarda yazdığı 49 sayfalık ya zıda açıkça kendini ortaya koymaktadır. Bütün bunlar gerçek olgulardır.

Ne var ki, yoldaşlar GKK'yı eleştirir ken, eleştirilerini dayandırdıkları alıntıdan, vardıkları siyasi sonuçların çıkmayacağı gerçeğini görmüyorlar. Çünkü GKK alıntı yapılan yerde "iki çizginin parti" içinde kaçınılmaz olduğunu söylemiyor. İkincisi, aynı alıntıdan, GKK'nın "sınıflar ve sınıfsal kalıntılardan" mülk sahibi sınıfları anladığı ispatlanamaz. Yoldaşlar bu noktada da kendilerini zor luyorlar. Ya da GKK'nın genel yaklaşımını bildikleri için, alıntıdan çok genel yaklaşımını eleştiriyorlar.

DİĞER BAZI SORUNLAR

- Yoldaşlar, Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in ML bilimin yaratıcıları ve ilkesel noktalarda geliştiricileri olduklarını belirtiyorlar. Biz, "ML bilimin yaratıcıları" kavramının açık olmadığını, örneğin Marksizmi Leninizm aşamasına ulaştırma anlamında Stalin'in bir "yaratıcılığının" olmadığını belirtmek istiyoruz. Sorunun kavram sorunu mu, anlayış so runu mu olduğunu ilerde göreceğiz.
- GKK'nın bize karşı "hiçbir" mücadele vermediği yönünde tespitler yapılıyor. Doğrusu, kendilerinin de tespit ettiği gi bi, "ciddi bir mücadele" vermediklerinin tespiti olmalıdır.
- Stalin'in partide "işçi kökenlilere ve yoksul köylülüğe" üyelik kaydında öncelik tanıdığı şeklindeki koyuş bize sorunlu geliyor. İşçi sınıfı kökenliler için sorun açıktır. Ne var ki, yoksul köylü kö kenliler için, burda yapıldığı gibi bir tespite, bilgimiz dahilinde Stalin'de rast lamadık.
- GKK örgütünün dağılmasında, izledik leri çizginin belki de tayin edici bir rol oynadığı belirtilmeliydi. Hakim sınıfların saldırısı ve bazılarının ihaneti ile sorun tam olarak konmuyor.
- GKK'nın Partizan ya da bir başka ör güte katılmasının "pratik bakımdan bir önem taşımadığı" şeklindeki değerlendirme bize yanlış gelmektedir.

Bu değerlendirme yanlıştır, çünkü GKK saflarında yeralan onlarca devrimci militanın mücadelede oynayacağı rol küçümsenmektedir.

Yanlıştır, çünkü bu değerlendirme Türkiye-Kürdistan devrimci gruplarında hakimiyetini sürdüren, "benden olmayan kötüdür" şeklinde ifade edebileceğimiz, sekter ve grupçu anlayışın bu bağıntıda bir yansımasıdır.

Bu bağıntıda GKK'den arkadaşlar bir özeleştiri yaparak bizim saflara katılsalardı, acaba yine de "küllerini" getirdiler yönünde bir değerlendirme yapar mıydık? Biz böyle bir durumda, değerlendirmenin tümüyle farklı olacağına daha şimdiden garanti vermeye hazırız. Çünkü o zaman bu insanlar "yoldaşımız" filan falan olacaktı!!!

GKK'nın yaptığı özeleştiri, Partizan çiz gisi açısından esasta tutarlı bir özeleştiri olarak kavranmalıdır. Bu durumda da, "küllerini" götürdüler değerlendirmesinin yanlışlığı daha da açıktır.

SÖYLENMEMİŞ BAZI ŞEYLER:

GKK'nın TKP/ML grubuna katılması, bizler için aslında hiç de sürpriz olmamıştır. Çünkü GKK çizgisinin TKP/ML'in 2. Konferansında menşevik kanadın onayladığı çizgi ile özde bir çelişkisi yoktur. Daha da önemlisi, GKK'nın parti içindeki baş düşmanı olan Bolşevikler 1981'de TKP/ML' den atılmışlardı. Bu ve benzeri gerekçelerden dolayı GKK'nın ayrı bir örgüt olarak varlığını devam ettirmesi anlamsızdır. Ve görüldüğü gibi, GKK'lı arkadaşlar da bu durumu tespit ederek, yapılması gerekeni yaptılar.

GKK'nın TKP/ML'ye katılması, yukarda açıkladığımız gerekçelerden dolayı anlaşılır olmakla birlikte, TKP/ML içinde bugünkü varolan durumun da bir sonucu olarak, aynı görüşler temelinde yeni bir GKK'nın çıkmayacağının garantisi yoktur. Çünkü TKP/ML içinde FÜ'lerin çizgisi olarak bilinen çizgi ile, GKK ve GKK'nın yaklaşımını doğru bulanlar arasında bir dizi temel çelişme mevcuttur. Özellikle "mücadele biçimleri" ya da "gerilla savaşına hazırlık" evresi vb. konularında FÜ'lerle GKK yaklaşımının tümüyle birbirine ters olduğu geçmiş polemiklerden bilgimiz dahilinde olan olgulardır. Bu duruma son verilmedi ği sürece, yeni bir GKK olasılığı önemli bir ihtimaldir.

GKK, TKP/ML içinde Çin kopyacılığı, ve dogmatik bakış açısından en bağnaz bir akımdır. Bu akımın "modern KK'cılar" olarak tanımlayabileceğimiz FÜ'lerin ve daha başkalarının çizgisi ile nereye kadar gidip gitmeyeceğini önümüzdeki dönemde hep birlikte yaşayacağız...

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!
BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

1.12.1986
Recai Başak
Mehmet Onur

(Aksi belirtilmediği sürece, altı çizili yer ler tarafımızdan çizilmiştir.)

"GKK ÖZELEŞTİRİSİ ÜZERİNE AÇIKLAMA" ÜZERİNE

Bu sayıda yayınladığımız "GKK özeleşti risi üzerine açıklama" başlıklı yazı, Tür kiye'de objektif zorluklar sonucu uzun süredir merkezi temas kesilmiş bulunan bir çalışma alanındaki bazı yoldaşlarımı zın olağanüstü zor koşullarda, olağanüs tü malzeme kısıtlılığı koşullarında çoğal tıp dağıttıkları bir belgedir. Partimizin Marksist-Leninist çizgisinin en zor şart lar altında bile yoldaşlarımızca nasıl sa-vunulduğunu, en zor şartlarda bile na-sıl bir ideolojik mücadele yürütüldüğü-nü gösteren bu ve benzeri belgelerin BOLŞEVİK PARTİZAN'da yayınlanması kuşkusuz doğru ve gereklidir.

Bu görüşte olan biz Yazı Kurulu ço-ğunluğunu oluşturan yoldaşlar, esasta doğru bulduğumuz bu belgeyi, Yazı Ku rulu adına yazılacak ve bizim yazının ya zıldığı şartları gözönüne aldığımızda i-kincil olarak değerlendirdiğimiz hatalara kısaca tavır takınacak bir önsözle yayın lamayı doğru görüyorduk.

Ama Yazı Kurulu içinde yürütülen tartışmalar bu yazı hakkında Yazı Kuru lu adına ortak bir değerlendirme yapıla mayacağını gösterdi.

Recai Başak yoldaş Yazı Kuruluna sunduğu "GKK özeleştirisi üzerine açık-lama" başlıklı yazı hakkında eleştirel notlar adlı bir yazıda, görüşümüzce sö-zü geçen yazıyı esasta yanlış bulan bir konumda duruyordu. (Şimdi bu sayıda yazıya ek olarak yayınlanmış olan Recai Başak - Mehmet Onur imzalı yazı, ilk taslağa göre biraz sulandırılmış olan, ama temel yaklaşımı yine de belli ve yan lış olan bir yazıdır.) Aynı yoldaş, getir diği eleştiriler temelinde bu yazının, ve eleştirisinin Bolşevik Partizan üzerinden yayınlanmasına karşı çıkıyordu.

Biz Yazı Kurulu çoğunluğu olarak, bu yazının Bolşevik Partizan'da yayınlanma-ması; Türkiye'de zaten sınırlı, kısıtlı ya-pılan propagandanın Bolşevik Partizan gi bi bir yayın organı üzerinden mümkün ol duğunca geniş dağılmasının böylece engel lenmesi önerisini kategorik olarak reddet-tik.

Diğer yandan, Bolşevik Partizan'da ya yınlanıp yayınlanmama bağıntısı ötesinde, içerik ile ilgili tartışmada da, bizim bu ya zıya yaklaşımımızla, azınlıktan yoldaşların yaklaşımı arasında köklü farklılıklar oldu-ğu, ve ortak bir önsöz yazmanın — hele hele Recai Başak'ın bu konudaki "notlar"ı görüldükten sonra— mümkün olmadığı, yalnızca ortaklaşa tespit edilen hatalar konusunda tavır takınan bir önsözün ise gelinen yerde doğru olmayacağı görüldü. Bu yazı konusunda azınlık ve çoğunluğun ayrı ayrı tavır takınarak, sorunlara yak-laşımdaki köklü ayrılıkların devrimci kamu oyuna yansıtılmasının doğru olacağı sonu-cuna — Recai Başak'ın Bolşevik Partizan' da yayınlanmama konusundaki tavrını sür-dürmesine rağmen— vardık.

*

Biz sözü geçen yazıda, Recai Başak - Mehmet Onur imzalı yazıda da bir bölümü eleş tirilen bazı noktalarda hata ve eksiklikler görüyoruz. Ama genel değerlendirmemiz yukarıda da belirttiğimiz gibi, bu yazının esasta doğru Marksist-Leninist çizgimizi sa-vunan, Marksist-Leninist bir ropaganda belgesi olduğu yönündedir. Yazının hemfi-kir olmadığımız esas noktaları, Bolşevik Parti anlayışını 1912 (Rusya Komünist Par-tisi için) ve 1935 (ÇKP için) sonrası için sınırlayan nokta: ve Plehanov konusunda yapılan değerlendirme noktasıdır. Bu iki noktada yazı yanlış pozisyonlar savunmak-tadır. Bunun dışında daha bir dizi nokta-da (mesela GKK ile halk savaşı konusun-da girilen polemikte, askeri alanda da dev-rim stratejisinin çizilebileceği şeklindeki bir yaklaşımı kökten reddetme anlamına ge-lebilecek, bu yoruma açık sözler vb.) ber rak olmayan, yanlışa açık formülasyonlar vardır. Bizim için bütün bu önemli ve önem siz hataların ağırlığının değerlendirilmesinde bu yazının kaleme alınmış olduğu belgesiz-lik ve tartışma imkanlarının kısıtlılığı şart-ları belirleyici önemdedir. Bize bunlar, Bolşevikler içinde, Bolşevikler arasında yü rütülecek tartışmalarla ve ideolojik mücade-le ile aşılabilecek hatalar olarak görülmek-tedir.

Biz bu yazı ile aramızda, Recai Başak - Mehmet Onur imzalı "Notlar"a göre çok daha büyük bir ideolojik ve siyasi birlik olduğu-nu tespit ediyoruz.

Bu yüzden de, esas olarak, doğru Mark-sist-Leninist çizgimizi ideolojik mücadelede silah olarak kullanmaya çalışan bu belgeye getirilen "eleştirel notlar"a tavır takınaca-ğız.

Bunu yaparken, bu "notlar"da söylenen ler üzerinde değil, bizce yaklaşım farklı-lıklarını belgeleyen bazı temel noktalar ü-zerinde duracağız.

*

I- NOTLARIN "GKK BOLŞEVİKLERİN SİYASAL TEZLERİNİ TAHRİF EDİYOR" BÖLÜMÜ ÜZERİNE OLAN KISMI HAKKINDA:

Bu bağıntıda "notlar"ın eleştirdiği yazının pozisyonu esasta doğru; "notlar"ın pozisyonu esasta yanlıştır.

Burda "notlar"ın temel iddiası, eleştirilen yazının "hiçbir sınırlama yapmak sızın GKK'nin hayalindeki görüşlere sal dırdığını" söylediği iddiasıdır. Bu iddia, eleştirilen yazı okunduğunda, yanlışlığı görülecek olan bir iddiadır. Yazı, GKK' nin — hiçbir sınırlama yapmadan değil, yalnızca ileri sürülen üç somut iddia ba ğıntısında; yine hiç sınırlama yapmadan değil— ASLINDA "hayalindeki görüşlere saldırdığını" söylemekte, ve sonra da bu söylediğinin içeriğini uzunca açmaktadır. Bu bağıntıda yazıya getirilen eleştiri esasta haksız, öze değil söze yönelen bir eleştiridir.

Tezler halinde tek tek tartışılan konularda:

+ "Halk savaşı" bağıntısında neyi, nasıl, ne ölçüde savunduğumuz, yazıda gö rüşümüzce esasta doğru konmuştur. GKK ile polemikte sorunun yoldaşlarımızın burada koyduğu biçimde konması doğrudur.
+ "Yerli gericilik" bağıntısında, bizim hiçbir belgemizde çelişmeyi "yerli gericilik ile halk yığınları arasında" biçiminde koymadığımız olgudur. Alıntı yapılan yerde de sorun "yarı-feodal sistemle, halk yığınları", "hakim sınıflarla halk yı ğınları" biçiminde konmaktadır. Hal böyle iken, Recai Başak - Mehmet Onur imzalı yazıda getirilen eleştiri zorlamadır. Yerli gericilik kavramının içeriği hakkında GKK özeleştirisi üzerine açıklama'da söylenenler doğru, bugüne dek savunduğumuz görüşlerdir.
+ Mao Zedung'un katkıları bağıntısında, sorunun bizim belgelerimizde, çizgimizde koyulmuş olduğu biçimde koyulmasının, "yoldaşlara problemli" görülmesi, bizce "anlaşılır"dır. İnkarcılık-tasfiyecilik rüz garı içinde bir yandan bir yana savrulmalar bize anlaşılır göründüğü için ve o ölçüde "anlaşılır"dır. Ama yanlıştır.
+ Demokratik halk devrimi bağıntısında söylenenlere gelince:

III. Konferans, hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek berraklıkta, içinde bulunduğumuz devrim aşamasının Demokratik Halk Devrimi olduğunun propagandasını Partiye görev olarak vermiştir. (Bkz. BP 27, s. 26-27-28) Ve "bütün tezlerin bir anlamda çalışma hipotezleri olduğunun bilince çıkarılmak zorunda" ol duğu tespitinin de bilincinde olarak bu kararı almıştır. "Bir anlamda"nın içeriği III. Konferans tarafından açıkça doldurulmuş, bu konuda yapılması gereken işler somut olarak tespit edilmiştir.

Yapılması gereken, bugünkü bilgi sevi yemizde (hem Marksizm-Leninizm bilgisi, hem Türkiye toplumunun yapısı hakkındaki bilgilerimiz) doğruluğu bizim için açık olan devrim aşaması konusundaki tezlerimizin, yapılacak araştırmalarla daha sağlam, bilimsel temellere oturtulmasıdır.

1963 Polemiklerinin hemen hiç tanınmadığı, tanınma imkanının bile olmadığı, Kon ferans delegelerinin %90'ı tarafından okun mamış bile olduğu şartlarda, bu belgeleri genel değerlendirme konusundaki alınacak bir kararla; devrim aşamaları konusunda Marksist-Leninist klasiklerin ve Komintern' in temel belgelerinin tüm Parti tarafından en az birkaç kez okunmuş olduğunun olgu olduğu; Türkiye toplumunun yapısı konusunda bir dizi bilgilere sahip olunduğu şartlarda yapılan devrim aşaması konusundaki tespit arasında fark vardır.

Bu bağıntıda ayrıca Polemik yazılarının genel değerlendirmesi konusunda yapılacak pratik propaganda sonuçları ile, devrim aşaması konusunda yapılacak pratik propaganda sonuçları açısından da benzetilemez bir ayrılık vardır. Biz, "Biz devrimden yanayız, ama ne devrimi olduğunu bilmiyoruz" yollu bir propagandayı bizim durumumuzda doğru bulmuyoruz. Böyle bir propaganda yanlısı olanların bu propagandayı yapmaları açıktır ki hakkıdır. Ama bizimle birlikte değil! Bolşevik Partizan adına değil! Biz bu yoldaşların tersine, bu noktada Demokratik Halk Devrimi propagandasının askıya alınması yönündeki görünüşte "ilkeli" öneriyi kökten reddediyoruz.

Bu noktadaki "askıcı" yoldaşların, III. Konferansa atıfta bulunurken, bu konuda alınan kararın yalnızca bir bölümüne atıfta bulunmaları da bize ilginç görünüyor. Ama bu tavır, tam da bu noktada III. Konferansın kararının belli zaafları, eksiklikleri, yanlışlıkları olabileceğini, ve belli sorunları bilince çıkarma çabası içinde, kararda tasfiyeci-inkarcı konumlara dayanak olabilecek ifadeler olebileceğini de bize gösteriyor. Ama karar bütünlük içinde alındığında bizce doğrudur.

Bu bağıntıda Demokratik Halk Devrimi aşamasında devrimin zaferi ile birlikte ku rulacak iktidarda milli burjuvazi ve zengin köylülüğün yeralmasının mutlak görülmediği konusunda söylenenlere gelince: Bu, eleştirilen yazıda da mutlak olarak konmamaktadır.

Yazıda tartışılan somut olarak Mao'nun katkılarının, kazanımlarının-hatalarının değerlendirilmesidir. Özel olarak Enver Hoca' nın tartışıldığı bir yazı değildir yazı. Hal

böyle iken, Enver Hoca'nın tartışma içine sokulması yanlış; konu değiştiren bir tavırdır.

II- ELEŞTİREL NOTLARIN "GKK ML OLMA SORUNUNU BİLİMSEL ÖĞRETİNİN GENELİNE KARŞI TAVIRDAN SOYUTLUYOR" BÖLÜMÜ İLE İLGİLİ TAVRI ÜZERİNE:

Bu noktada da eleştirilen yazı —eksik ve zaaflarına rağmen, ki bunlar bu yazıyı kaleme alan yoldaşların somut durumları gözönüne alındığında anlaşılırdır—,"eleş tirel notlar"la karşılaştırıldığında esasta doğruyu savunan konumdadır.

Özellikle "esas olarak M. Onur'u bağ ladığı" söylenen görüşler gözönüne alın dığında, yaklaşımdaki köklü farklılık bü tünüyle görülmektedir.

M. Onur'a göre, "Plehanov ve II. En ternasyonal partileri Marksist değerlendiriliyorlardı" ... çünkü "bunlar Marksist değerlendirildiği dönemde... kıstas sınıf mücadelesini kabul etme idi."

> "Daha sonra Lenin sınıf mücadelesinin Marksist olmak için yeterli görülmeye ceğini ve sınıflar savaşımının kabulünü, proletarya diktatorasının kabu lüne kadar genişletenin ancak Marksist olacağını açıklamıştır." (Bkz. s. 22)

Yani Lenin bunu açıklayana kadar, Marksist olmanın kıstası "sınıf mücadele sinin kabulü idi." Lenin bunu açıkladığı noktadan itibaren, kıstas "sınıf mücade lesinin kabulünü proletarya diktatörlüğünün kabulüne kadar genişletmek" oldu.

Bu "teori"nin dayandırılmaya çalışıl dığı yer, Lenin'in "Devlet ve Devrim"-de yaptığı, bir bölümü "notlar"da da ak tarılan sözleridir. Biz sorunun tartışıl dığı bu bölümü olduğu gibi okuyucuya sunmayı doğru görüyoruz. Lenin, Dev let ve Devrim'in II. bölümünün, "Marx 1852'de sorunu nasıl koyuyordu?" baş lıklı 3. alt bölümünde aynen şunları söylüyor:

> "Mehring, 1907'de, Neue Zeit'ta (XXV, 2, 164), Marx'ın Weydemeyer'e yazdığı 5 Mart 1852 tarihli bir mektuptan parçalar yayınlamıştı. Bu mektupta, başka şeylerin yanında, şu dikkate de ğer düşünce de var:
>
> 'Kendimle ilgili olarak şunu söyleyebilirim ki, modern toplumdaki sınıfların varlığını olsun, aralarındaki savaşımı olsun keşfetmiş olma şerefi be nim değildir. Benden çok önce burjuva tarihçiler, bu sınıflar savaşımının tarihsel gelişimini, burjuva iktisatçılar da bunun ekonomik anatomisini or taya koymuşlardır. Benim yeni olarak yaptığım şuydu: 1. sınıfların varlığının, yalnızca üretimin belirli tarihsel gelişim evrelerine bağlı olduğunu, 2. sınıf savaşımının zorunlu olarak prole tarya diktatörlüğüne götüreceğini, 3. bizzat bu diktatörlüğün, bütün sınıfların ortadan kalkmasına ve sınıfsız bir toplumun kurulmasına geçişten ibaret olduğunu göstermek.'

Bu sözlerle Marx, önce burjuvazinin en bilgili ve en kavrayışlı düşünürlerinin öğretileriyle ken di öğretisi arasındaki ana ve temel farkı, ikinci olarak ise kendi devlet öğretisinin özünü hayranlık verici bir veciz likle açıklamayı başarmıştır.

Marx'ın öğretisinde özsel olanın sınıflar savaşımı olduğu, durmadan söylenir ve yazılır. Ama bu doğru değildir, ve Marksizmin oportünistçe çarpıtılmaları, onun burjuvazi için kabul edilebilir bir hale getirilme yönündeki tahrifleri işte bu yanlışlığın sonucudur. Çünkü sınıf savaşımı öğretisi Marx tarafından değil, bilakis Marx'tan önce burjuvazi tarafından ortaya konulmuştur; ve bu, genelde, burjuvazi için kabul edilebilir bir öğretidir. Salt sınıf savaşımını kabul eden biri, bunu kabul ettiği için henüz Marksist değildir; hala burjuva düşüncesinin, burjuva siyasetinin sınırları içinde biri olabilir. Marksizmi sınıf savaşımı öğretisine indirgemek, onu budamak, çarpıtmak, onu burjuvazi için kabul edilebilir birşeye indirgemek demektir. Sınıf savaşımının kabulünü, proletarya diktatörlüğünün kabulüne dek vardıran kişi bir Marksisttir ancak. Marksisti sıradan küçük (ve büyük) burjuvadan en derin şekilde ayırdeden fark işte budur. Marksizmin gerçekten anlaşılıp kabul edildiğini bu denektaşı ile ölçmek gerekir. Ve Avrupa tarihi, işçi sınıfını pratik olarak bu sorunla yüzyüze getirdiğinde, salt bütün oportünist ve reformistler değil, bilakis bü tün "Kautskici"lerin (yani reformizmle Marksizm arasında yalpalayanlar) de, proletarya diktatörlüğünü yadsıyan acınası filistenler ve küçük-burjuva demokratları olduklarının ortaya çıkması, hiç de şaşılacak birşey değildir. Kautsky' nin, Ağustos 1918'de, yani elinizdeki ki tabın ilk baskısından çok sonra yayınlanan "Proletarya Diktatörlüğü" adlı bro şürü, Marksizmin, onu ikiyüzlüce sözde kabul eden, ama gerçekte onun küçükburjuvaca çarpıtılmasının, Marksizmin alçakça yadsınmasının dikalasıdır.(Bkz. "Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky"

adlı broşürüm, Petrograd ve Moskova, 1919)" (Lenin, Eserler, cilt 25, s. 423-425)

Görüldüğü gibi, herşey açıktır:

a) Marksist olmanın kıstası İkinci Enternasyonal döneminde de, Lenin döneminde de —genel konduğunda— aynıdır: "sınıf mücadelesinin kabulünü proletarya diktatörlüğünün kabulüne dek genişletmek."

b) Bu kıstası "daha sonra Lenin" değil, Marx daha 1852'de kesin olarak koymuştu.

c) Lenin'in yaptığı, daha sonra geçmişte geçerli olan kıstası genişletmek değil, yalnızca Marksizmin kıstasının ne olduğunu II. Enternasyonal içindeki oportünistlere, ve merkezcilere karşı bir kez daha hatırlatmaktır!

d) Kıstas, 1917 Ekim Devrimi sonrasında da değişmemiştir. Aynıdır. Ancak, şimdi değişen birşey vardır. Şimdi dünya üzerinde proletarya diktatörlüğünün somut bir uygulanışı vardır. Artık PRATİKTE proletarya diktatörlüğünün —gerçekte— savunulup savunulmadığını ölçmek için somut bir olgu, ona karşı tavır vardır. Artık proletarya diktatörlüğünü sözde kabul edenlerle, özde kabul edenler pratik tavırları ile birbirinden ayrılabilir. İşte Lenin bunu anlatmaktadır.

e) M. Onur bu bağıntıda açık-seçik Lenin'i-Leninizmi çarpıtmaktadır. ve bunu "belge yokluğundan" vb. yapmamaktadır. Dayandığı yeri bütünlük içinde okuma imkanı, şartları vardır.

Bu bağıntıda, çizgimizin -Marksist-Leninist olduğu azınlığın en azından bir bölümü tarafından da kabul edilen— en temel tezlerinin, Marksizm-Leninizmin güncel kıstasları olarak kullanılmaması anlayışı, gerçekte bu tezlerin Marksist-Leninistliği tartışma konusu değilse, bütünüyle anlaşılmaz, tutarsız bir tavırdır. Sorun bu tespitlerin bugün proletarya diktatörlüğünün genel anlamda savunulması için gerekli olup olmadığı sorunudur. Azınlığımızın bu bağıntıdaki gerçek derdi —mesela şimdi Mao değerlendirmesi konusunda bu yazıda belirtilen "sorun"-larda açıkça belgelendiği gibi— kıstas olarak tespit ettiğimiz temel bazı tezlerin Marksist-Leninist olup olmadığı konusundaki tutarsızlıkları, belirsizlikleri, kuşkuları; sorunları vb.dir.

+ İbrahim Kaypakkaya yoldaşın değerlendirilmesi bağıntısında da, İ. Kaypakkaya yoldaşın genel değerlendirmede Marksist-Leninist olup olmadığı bağıntısında söylenenler de, "notlar"ı yazanların geldikleri noktada hangi noktada konakladıklarını göstermektedir. Biz İ. Kaypakkaya değerlendirilmesi sorununun bütün yönlerinin çözüldüğü iddiasında değiliz. Bu anlamda, ama yalnızca bu anlamda "tam bir değerlendirme" yapıldığı iddiasında değiliz. Ama genel değerlendirmede İbrahim Kaypakkaya'da —(kendine bugün Marksist-Leninist deyip de, 1972'deki İbrahim Kaypakkaya'yı ML genel değerlendirmesi içine almayanlar, ya da bunu çözülmemiş sorun olarak gösterenler, yalnızca kendi burnu büyüklüklerini, idealistliklerini gösterirler. Yalnızca 1972'de çatışanın — yanlış sapma ve eksikliklerine rağmen— Marksizm ile revizyonizm değil de, revizyonizmin türleri olduğunu düşündüklerini gösterirler)— sorun görmediğimizi, onun Türkiye'de 1972 şartlarında Marksizm-Leninizmi temsil ettiğinin, Marksizm-Leninizmin devrimci özünü savunduğunun bizim için tartışma konusu olmadığını söylüyoruz. Bu bağıntıda da İ. Kaypakkaya'nın genel değerlendirilmesinin "sorun" edilmesi için, şimdi II. Konferans öncesi yazılıp, yanlışlığı görüldüğü noktada geri çekilmiş; yine de genel değerlendirme açısından İ. Kaypakkaya'yı genelde Marksist - Leninist değerlendiren bir belgeye sarılınması, bu belgedeki —belli sorunları bilince çıkartmak için yapılan bazı değerlendirmelerin— kimlere nasıl dayanak olduğunu gösterdiği noktada, öğretici olmakta, bize kendi eksiklik ve hatalarımızı bir kez daha göstermektedir.

III- ELEŞTİREL NOTLARIN "GKK'NIN İKİ ÇİZGİ MÜCADELESİ SAĞ OPORTÜNİST BİR ANLAYIŞTIR" BAŞLIKLI BÖLÜMLE İLGİLİ TAVRI ÜZERİNE:

Bu bölümde eleştirilen yazı, esasta doğru pozisyondadır. Getirilen eleştiri haksız bir eleştiridir. GKK yalnızca genel tavır itibarı ile değil, yapılan alıntıda da açıkça iki çizginin kaçınılmazlığını savunmaktadır. Onu adeta kader olarak görmekte, bu bağıntıda Marksist-Leninistlerin hatalarının vb. oynadığı rol vb. sorununu dıştalamaktadır. Yazıda bu tavır doğru olarak eleştirilmiştir. (Bkz. s. 15)

"DİĞER BAZI SORUNLAR" BAĞINTISINDA

Eleştirilen yazıda, "eleştirel notların sahipleri"nin karşı çıktıkları, "Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in ML bilimin yaratıcıları ve ilkesel noktalarda geliştiricileridir" tespiti bütünüyle doğru ve savunulması gerekli olan, Marx, Engels, Lenin ve Stalin'i aynı düzeyde, Marksizm-Leninizmin klasikleri olarak ele aldığımızı gösteren, onlar arasında hiçbir nitel ayrım yapmadığımızı, buna izin vermediğimizi gösteren bir tavırdır. Bu bizi oportünizmden ayıran temel ayrılık noktalarından biridir.

Burada söylenende tartışılan, hiçbir şekilde Marksizm-Leninizmin yaratılmasın da hangi klasiğin payı ne kadardır sorusu değildir. (Kaldı ki, yazı içinde, ya zıyı yazan yoldaşlar tartışma bağıntısı içinde bu konuda da tavır takınmışlardır! Bkz. s.12/3) Burada tartışılan, çok açık bir biçimde, Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in Marksizm-Leninizmin klasikleri olarak savunulmasıdır. Ve tam da bunun yapıldığı noktada "eleştirici" yoldaşlarımız, "Marksizmi Leninizm aşamasına ulaştırma anlamında Stalin'in bir yaratıcılığının olmadığını" belirtme ihtiyacı duyuyorlar! Bu tavır tam da klasikler arasında nitel ayrımlar yapmaya hizmet eden —ve daha şimdiden söylemek gerekir ki— hiç de kavram değil, anlayış sorunu olan bir tavırdır. Biz, Marx, Engels, Lenin ve Stalin arasında ilkesel, nitel ayrım yapmayı; bir anlamda Stalin'in klasikliğini tartışma konusu yapmayı, bu yönde adımlar atmayı ilkesel olarak reddediyoruz. Stalin'in klasikliği bizim için Marksizm-Leninizmin aksiyomlarından biridir.

+ "Türkiye-Kürdistan devrimci gruplarında hakimiyetini sürdüren, "benden olmayan kötü" anlayışı" vb. genel değerlendirmeler, bizim birkaç noktada kökten reddettiğimiz değerlendirmelerdir.

Önce biz Marksist-Leninistler olarak, genel bir "devrimciler" potası içinde eritilmeye karşıyız. Böylece Marksist-Leninistler ile diğer devrimciler arasındaki temel ayrım çizgileri birbirine karıştırılmaktadır.

İkinci olarak, hiçbir ispat ihtiyacı duyulmadan getirilen böyle genel değerlendirmeler, somut tartışmada hiçbir işe yaramamaktadır.

Biz kendi adımıza, "benden olmayan kötüdür" anlayışına sahip olduğumuz iddiasını genellikle ve kesin bir biçimde geri çeviriyoruz.

Yazıyı yazan yoldaşların değerlendirmesi somut bir değerlendirmedir. Bu konuda yapılan değerlendirmenin doğru olup olmadığını kesin belirtecek durumda değiliz. Ancak bizim de bildiğimiz, en azından ayrılık döneminde GKK ile ayrılanların, Partizan içindeki unsurların kuşkusuz "en iyileri" olmadığı idi. Çizgi itibarı ile en aşırı şabloncu-revizyonist bunlar idi.

Bizim "bizden olmayanlar"a karşı tavrımızın; "bizden olmayan kötüdür" biçiminde bir tavır olmadığı; "bizden olmayanlara" karşı tavrımızın, onları ciddiye alıp ideolojik mücadele yürütmek olduğu ve her şart altında bu olduğu, bizzat "eleştirici" yoldaşların eleştirdiği "GKK özeleştirisi üzerine açıklama" başlıklı yazı ile de belgelidir.

+ Bize gelme bağıntısında: Herhalde GKK'dan bize gelecek bir kişinin nitelik olarak başka bir özeleştiri yapması gerektiğini, bizim "eleştirici" yoldaşlarımız da kavrayacak düzeydedir. Böyle bir durumla, şimdiki özeleştiri tavrının değerlendirilmesi arasında nasıl bir bağ kurulduğu bizim için gizdir!

Bizim "eleştirel notlar" hakkında anlayış düzeyinde ilk söylemek istediklerimiz bunlardır.

*

Bir bütün olarak "eleştirel notlar", bu notların yazarları olan yoldaşların bu somut yazıda:

* Mao Zedung konusundaki doğru, ML genel değerlendirmemizin kendileri için —en azından bir noktada— sorun olduğunu

* Demokratik Halk Devrimi konusundaki propagandanın dondurulması, askıya alınması gerektiğini

* İbrahim Kaypakkaya'nın genel değerlendirilmesinin de sorun olduğunu, "bu konuda sorun görmeyenlerin kendilerini avuttuğunu"

* Marksizm-Leninizmin güncel kıstasları konusunda

a) Bizim savunduğumuz, tespit ettiğimiz kıstasların ve yaklaşımın yanlış olduğunu

b) Sınıf mücadelesinin kabulünün, proletarya diktatörlüğünün kabulüne kadar genişletilmesi kıstasının Lenin dönemi öncesinde olmadığını

c) Stalin'in Leninizmin Temelleri'nde koyduğu temellerin kıstas olduğunu

* Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in klasikliğinin tartışıldığı bir noktada, Leninizmi "kim yarattı" sorusunu tartışmaya sokarak, Klasiklerimiz arasında ilkesel ayrımlar yapma anlamına gelecek görüşleri (geçerken!!!) savunduğunu gösteriyor.

Bunun yanında bu yoldaşlar, yazıya yukardaki saydığımız noktalarda bir dizi yanlış, haksız eleştiri de getiriyor, ve bizim çizgimizi de birçok noktada işlerine geldiği gibi yorumluyorlar.

Ve onlar bunu, bu yazının ilk taslağının tarafımızdan eleştirildiği, ellerinde tüm belgelerin incelenmesi imkanı olduğu vb. şartlarda yapıyorlar. O yüzden, bu yanlışlar bilgisizlik, bilgi eksikliği vb. ürünü olabilecek yanlışlar değil, belli bir yaklaşımın somut ifadesi olan yanlışlardır.

O yaklaşım da, giderek bizim ile, Marksizm-Leninizm adına konuşan bir dizi anti-sosyal-emperyalist Türkiyeli grup arasındaki temel ayrım çizgilerini, nitel ayrılığı giderek yok sayan; küçülten, inkarcı, şimdilik program düzeyinde tasfiyeci yaklaşımdır.

Ve bu çizginin savunucularından en azından birinin, doğru çizgimizin esasta savunulduğu bir belgenin yayınlanmasına (devrimci kamuoyunda) karşı çıkması da kendi içinde tutarlı; ama Marksist-Leninistler açısından kabul edilemez bir tavırdır.

Evet, "eleştirici" yoldaşların belirttiği gibi, Bolşevizm yenecektir! Ama bu inkarcı-tasfiyeci görüşlerle değil, onlara karşı tutarlı ideolojik mücadele ile!

Değerli okuyucu,
Aşağıda Güney Afrika sorunu üzerine Komünist Enternasyonal'in iki belgesini ve Avusturya Marksist-Leninist Partisi'nin (MLPÖ) bu iki belge hakkında görüşlerini yayınlıyoruz. Sözkonusu iki belge ve AMLP'nin yazısı, AMLP'nin yayın organı "Rote Fahne"nin Mart 1986 tarihli 221. sayısından alınmıştır.

K E Y K ' İ N F A A L İ Y E T İ

(1928)

GÜNEY AFRİKA SORUNU ÜZERİNE KARAR

Ekonomik ve toplumsal mücadele

Güney Afrika, sömürge tipinde bir İngiliz dominyonudur. Kapitalist üretim ilişkilerinin gelişmesi süreci, İngiliz emperyalizminin ülkenin ekonomik sömürüsünü Güney Afrika'nın beyaz burjuvazisinin (İngilizler ve Boerler) katılımı ile sürdürmesine yolaçtı. İngiliz sermayesi, ülkedeki en önemli ekonomik mevkileri (bankalar, madencilik, sanayi) hala elinde bulundurduğundan ve Güney Afrika burjuvazisinin de emekçi zenci halkın amansız sömürüsünde aynı şekilde çıkarı olduğundan, bu durum gerçekte Güney Afrika'nın genel sömürge karakterinde hiç bir şey değiştirmemektedir.

Son dönemde, Güney Afrika'da manifaktürün, demir ve çelik sanayisindeki büyümeyi, ticari değere sahip kültür bitkilerinin (pamuk, şeker, şekerkamışı) gelişmesini ve tarımda, özellikle de hayvancılıkta kapitalist biçimlerin büyümesini tespit etmek mümkündür. Kapitalizmin bu büyümesinin sonucu olarak, zencilerin ve aynı zamanda beyaz çiftçi nüfusun belli bölümlerinin topraklarını mülksüzleştirme şeklinde giderek artan bir eğilim vardır. Güney Afrika burjuvazisinin yasal önlemleri de, ucuz bir işgücü pazarı ve yedek bir sanayi ordusu oluşturmaya yöneliktir.

Nüfusun büyük çoğunluğu, zencilerden ve melezlerden oluşmaktadır (1921 nüfus sayımına göre, yaklaşık 5,5 milyol zenci ve melez, yaklaşık 1,5 milyon beyaz). Ülkenin sömürge tipi olmasının karakteristik özelliklerinden birisi, zenci nüfusun hemen hemen tümüyle topraksız olmasıdır: zenciler toprağın sekizde birine sahipken, toprağın sekizde yedisi beyazlar tarafından gaspedilmiştir. Ülkenin iktisadi ve politik hayatında önemli bir rol oynamayan ticaretle uğraşan tek tek zenciler ve çok ince bir zenci aydın tabakası dışında, sınıf olarak bir zenci burjuvazisi yoktur. Zenciler, işçi sınıfının da çoğunluğunu oluşturmaktadır. Sanayide ve ulaştırma işlerinde istihdam edilen işçilerden 420.000'i siyah ve melezler, 145.000'i beyazlardır; tarım işçilerinden 435.000'i siyahler ve 50.000'i beyazlardır. Yerli halkın proleterleştirilmesinde belirleyici olan, siyah işçilerin sayısındaki artışın, beyaz işçilerin sayısının artışından daha hızlı olması gerçeğidir. Diğer belirleyici bir gerçek de, genel olarak siyah ve beyaz proleterlerin ücretleri ve maddi durumları arasındaki son derece büyük farktır. Beyaz işçilerin hayat düzeylerinde son dönemde ortaya çıkan belli bir düşüşe rağmen, beyaz ve siyah proletaryanın ücretleri arasındaki büyük dengesizlik ülkenin sömürge tipi olmasının karakteristik bir özelliği olarak hala sürmektedir.

Politik durum

Politik durum, ekonomik yapıya, ülkenin yarı-sömürge karakterine ve siyah ve beyaz halkın arasındaki güçlü toplumsal zıtlıklara tekabül etmektedir. Ülkenin yerli nüfusu (Kap eyaleti hariç), seçme ve seçilme hakkına sahip değildir; devlet iktidarı, beyazlardan oluşan bir silahlı gücü emri altında bulunduran beyaz burjuvazinin tekelindedir. Son yüzyılın sonlarında İngiliz emperyalizminin silahları tarafından yenilgiye uğratılan beyaz burjuvazi, esas olarak Boerler, İngiliz sermayesine karşı uzun dönem mücadele yürüttü. Ama ülkedeki kapitalist gelişme süreci ne kadar ilerlerse, Güney Afrika burjuvazisinin çıkarları da o denli çok İngiliz mali ve sanayi sermayesinin çıkarlarıyla birleşmekte, beyaz Güney Afrika burjuvazisi İngiliz emperyalizmiyle yerli nüfusun sömürülmesi için bütünlüklü bir beyaz cephe kurarak, giderek artan bir şekilde uzlaşmaya o denli eğilim göstermektedir.

Büyük çiftçilerin, büyük toprak sahiplerinin ve aynı zamanda burjuvazinin bir bölümünün (esas olarak Boerler) ve küçük-burjuvazinin çıkarlarını temsil eden milliyetçi parti, İngiliz imparatorluğundan ayrılma doğrultusunda verdiği mücadele-

den caymakta ve İngiliz kapitalizminin önünde teslim olmaktadır (bu teslim olma, parti lideri General Herzog tarafından formüle edildi ve İngiliz imparatorluk konferansında ilan edildi). Ve hatta bu parti, bu yolla kendisine daha çok sayıda ucuz yerli işgücü sağlama umuduyla, daha şimdiden İngiliz sermayesinin sömürgeci yayılmacılığının açıkça savunucusu olarak ortaya çıkmakta ve Güney Afrika Birliği'nin topraklarının kuzeye doğru genişletilmesi (Rodezya'nın ilhakı) için ajitasyon yürütmektedir.

İngiliz sermayesinin ve İngiliz mallarının Güney Afrika'ya ithali ile birlikte, işçi sınıfının satın alınmasının yöntemleri de ithal edilmektedir. Güney Afrika İşçi Partisi, küçük-burjuvazinin ve kalifiye işçi aristokrasisinin çıkarlarını temsil etmekte, açıktan emperyalist bir politika yürütmekte, beyaz işçileri demoralize etmekte ve onlara beyaz ırkçı bir ideoloji aşılamaktadır. Buna rağmen, bu partinin etkisi beyaz işçi yığınlarının maddi durumlarının sürekli kötüleşmesi dolayısıyla sarsılmaktadır. Afrika burjuvazisi aynı zamanda, Avrupalı olmayan nüfusun belli unsurlarını, örneğin "melez" nüfusu, onlara seçim hakkı vadederek, kendi yanına çekmeye çalışmaktadır; benzerini, kendilerinden zenci nüfusun sömürülmesi için ajan olarak kullandığı yerli önderlere de yapmaktadır. Bu satınalma politikası, zenci sendikaların, sanayi ve ticaret sendikasının önderlerinin, komünistleri sendikadan atmasına ve zencilerin sendika hareketini reformizme kanalize etmeye yönelmelerine yolaçtı.

Beyaz burjuvazinin satınalma politikasının bir sonucu olarak, zenci reformizminin —Amsterdam Sendikalar Enternasyonali ile sıkı bir ittifak içinde ortak çalışan bir reformizmin— yerleştirilmesi, şimdiki politik durumun karakteristik bir özelliğini oluşturmaktadır. İngiliz ve Güney Afrika burjuvazisinin emekçi zenci halka karşı birleşik cephesi, beyaz ve siyah reformistlere dayanmakta ve Güney Afrika'da Komünist Partisi için son derece karmaşık, ama İngiliz emperyalizmine, beyaz burjuvaziye ve beyaz ve siyah reformist önderlere karşı mücadelede, ülkedeki beyaz ve siyah proleterleri ve topraksız siyah köylülüğü birleştiren tek parti olduğu için, uygun bir ortam yaratmaktadır.

Komünist Partisi ve görevleri

KEYK, Güney Afrika Komünist Partisinin son dönemde elde ettiği başarıları kabul etmektedir. Bunlar kendisini, esas olarak yerlilerden oluşan komünist partisinin büyümesinde göstermektedir. Komünist Partisinin yaklaşık 1750 üyesi vardır ve bunlardan 1600'ü yerli ya da melezdir. Komünist Partisi, Transvaal eyaletinin kazalarına da ayak bastı. Parti, gerici Yerli Yasası'na karşı bir mücadele yürüttü. KEYK, Komünist Partisinin önderliği altındaki yerli sendikaların çoğalmasını, bir dizi grevin başarıyla yürütülmesini ve beyaz ve siyah sendikaların kaynaşmasının gerçekleşmesi için çabaları da tespit etmektedir.

Hükümetin yerlilere karşı şimdiki keskin kampanyası, onun işçiler ve köylüler arasındaki etkisini genişletmesi için Parti'ye geniş bir alan sunmaktadır; ve tam da Güney Afrika nüfusunun bu tabakaları, Komünist Partisi'nin yakın gelecekteki çalışma alanı olarak kalmalıdır.

a) Partinin ilk görevi, Güney Afrika'da komünist bir kitle partisinin oluşturulmasının gerekli önkoşulları olarak, Partiyi işletme ve sokak hücreleri temelinde yeniden örgütleme ve bir eylem programı ortaya koymaktan oluşmalıdır.

b) Parti, esas olarak yerli emekçi kitlelere yönelmeli, ama bununla birlikte beyaz işçiler arasındaki çalışmasına da etkin olarak devam etmelidir. Parti önderliği de aynı ruhta geliştirilmelidir. Bu yalnızca, hem partinin yerel, hem de merkezi organlarında yerli üyelerin Partinin yönetimine daha aktif bir şekilde katılmaya gecikmeksizin çekilmesiyle sağlanabilir.

c) Güney Afrika Komünist Partisi, yerlileri ve melezleri beyazların yararına zarara uğratan bütün geleneklere, yasalara ve kurallara karşı mücadeleyi yoğun olarak sürdürür ve geliştirirken, yerlilere karşı yönelen bütün yasalara karşı mücadeleyi İngiliz egemenliğine karşı mücadele genel politik sloganı, bütün ırklar, siyahlar, melezler ve beyazlar için eşit haklar temelinde işçi-köylü cumhuriyetinin bir aşaması olarak bağımsız Güney Afrika Yerli Cumhuriyeti sloganı ile birleştirmek zorundadır.

d) Güney Afrika siyah bir ülkedir, nüfusunun çoğunluğu ve buna uygun olarak işçilerinin ve köylülerinin çoğunluğu da siyahtır. Güney Afrika nüfusunun en büyük kesimi, toprağı sömürücü beyaz azınlık tarafından gaspedilmiş siyah köylülükten oluşmaktadır. Toprağın sekizde yedisi beyazlara aittir. Bunun sonucu olarak Güney Afrika'daki devrimin temelinde, esası tarım sorununa dayanan ulusal sorun yatmaktadır. Siyah köylülük, işçi sınıfı ile ittifak içinde ve onun önderliği altında, devrimin esas itici gücüdür.

e) Güney Afrika, politik olarak beyaz sömürücü sınıfların egemenliği altındadır. Hollanda burjuvazisi ile İngiliz emperyalist-

leri arasındaki çıkar çatışmasına rağmen, Güney Afrika'daki politik durumun temel özelliği bugün Hollanda burjuvazisi ile İngiliz emperyalistleri arasında yerli nüfusa karşı gelişmekte olan birleşik cephedir. Güney Afrika'da Komünist Parti'den başka hiçbir parti, ezilen yerli nüfusa gerçekten yarar getirecek bir önlemden yana çıkmamaktadır. Egemen politik partiler boş ve anlamsız liberal parolalardan öteye geçemiyorlar. Güney Afrika Komünist Partisi, yerli ve beyaz işçilerin, ırkların ve ulusların sömürülmesinin tümden ortadan kaldırılması için mücadele yürüten tek partisidir. Yalnızca Komünist Partisi, siyah yığınların devrimci özgürlük hareketine önderlik edebilir. Bunun sonucu olarak Komünist Partisi, eğer politik görevlerini doğru olarak kavrarsa, bu yerli kitlelerin ulusal-tarımsal-devrimci hareketinin önderi olacaktır. Ne yazık ki, Güney Afrika Komünist Partisi, yerli işçi ve köylülerin kitle hareketlerinin devrimci önemi için yeterli anlayış göstermedi. Güney Afrika Komünist Partisi, yerli ve beyaz işçilerin sendikal hareket içinde birleşmesi için doğru bir mücadele yürüttü. Ama Güney Afrika Komünist Partisi, Komintern tarafından önerilen, bütün ırkların tam hak eşitliği temelindeki işçi-köylü cumhuriyetinin aşaması olarak bağımsız Güney Afrika Yerli Cumhuriyeti doğru sloganına karşı çetin bir muhalefet yürüttü.

Bu muhalefet, Güney Afrika'daki partimizin yerli kitlelerin devrimci mücadelesiyle ilgili görevlerine ilişkin anlayış eksikliğini göstermektedir; ve son derece uygun koşullara rağmen Partimizin zenci kitleleri üzerindeki politik etkisinin yetersiz büyümesi kısmen bu nedenledir.

Güney Afrika, sömürge tipte bir İngiliz dominyonudur. Siyah halkın ülkesi, yabancı sömürücüler tarafından şiddet yoluyla işgal edildi, toprak gaspedildi ve yerlilerin elinden alındı; sömürgeleştirmenin ilk aşamalarında yerli halka karşı toptan yoketme politikası uygulandı ve yerli kitlelerin ezici çoğunluğu için yarı-kölelik koşulları yaratıldı. Yerlilerin varolan politik ve iktisadi mağduriyeti ve bunların beyaz zalimler tarafından insafsızca ezilmeleri dolayısıyla, Komintern tarafından ortaya atılan Yerli Cumhuriyeti sloganının, herşeyden önce toprağın topraksız ve az topraklı halka geri verilmesi anlamına geldiği, yerli kitlelere mutlaka söylenmelidir.

Bu slogan, bizim beyaz nüfusun sömürücü olmayan unsurlarını gözönünde bulundurmadığımız ve onları unuttuğumuz anlamına gelmez. Tam tersine, bu slogan, bütün ırklar için tam ve eşit haklar talep etmektedir. Beyaz emekçi kitleler, Güney Afrika'da ulusal azınlıklar oluşturduklarını; yerli kitleleri desteklemenin ve onlarla birlikte İngiliz burjuvazisine ve beyaz emperyalizme karşı mücadele etmenin görevleri olduğunu kavramalıdırlar. Beyazları korumadığı şeklinde Yerli Cumhuriyeti sloganına gelen itiraz, Güney Afrika'nın yerli halka ait olduğu şeklindeki doğru ilkenin reddedilmesi için bir örtüden başka birşey değildir. Bu koşullar altında, yerlilerin filizlenmekte ve billurlaşmakta olan ulusal hareketlerini etkilemek ve bunları beyaz burjuvaziye ve İngiliz emperyalizmine karşı ulusal-tarımsal devrimci harekete doğru geliştirmek Komünist Partisinin görevidir.

Bu görevin yerine getirilmemesi, Güney Afrika Komünist Partisinin yerli halktan kopması demektir. Komünist Partisi, kendisini "Siyah ve Beyaz olarak bölünmek yok" şeklindeki genel parolayla sınırlayamaz. Komünist Partisi, ulusal sorunun ve tarım sorununun devrimci önemini kavramak zorundadır. Ancak ulusal sorunun Güney Afrika'daki önemini doğru olarak kavradığında, Komünist Partisi, burjuvazi tarafından ırk şövenizminin kullanılmasıyla yürütülen işçilerin siyah ve beyaz olarak bölünmesine etkin bir şekilde karşı çıkabilir ve filizlenmekte olan milliyetçi hareketi beyaz burjuvazi ve yabancı emperyalistlere karşı devrimci bir mücadeleye dönüştürebilir. Güney Afrika Komünist Partisi, yerli kitleler arasındaki propagandasında, yerlilerden nispeten daha iyi ücret almalarına rağmen burjuvazi tarafından aynı şekilde ücretli köleler olarak sömürüldüklerinden, beyaz işçilerle beyaz kapitalistler arasındaki sınıf farklılıklarını vurgulamalıdır. Komünist Partisi, siyah ve beyaz işçilerin birleştirilmesi mücadelesini sürdürmeli ve kendisini siyahlarla beyazların "ortak çalışması" talebiyle sınırlamamalıdır. Komünist Partisi, siyahlarla beyazların "ortak çalışması" düşüncesine doğru bir sınıf içeriği vermek zorundadır. Yerli kitlelere, siyah ve beyaz işçilerin yalnızca müttefikler olmadıklarını, aynı zamanda yerli kitlelerin beyaz burjuvazi ve İngiliz emperyalizmine karşı devrimci mücadelesinin önderleri olduğunu da açıklamak zorundadır. Bu görevin doğru bir şekilde formüle edilmesi ve Yerli Cumhuriyeti ana sloganının yoğun bir propagandası, beyaz işçilerin Komünist Partisi'nden uzaklaşmasına ve yerlilerin tecridine yolaçmayacak, aksine bütün emekçilerin kapitalizme ve emperyalizme karşı birleşik cephesine götürecektir. Tarım

devrimi ve Yerli Cumhuriyeti sloganları altında İngiliz emperyalizminin Güney Afrika'daki egemenliğine ve beyaz burjuvaziye karşı mücadelede, Güney Afrika Komünist Partisi, kuşkusuz ki burjuvazinin ve emperyalistlerin vahşi saldırılarına maruz kalacaktır. Bu ama, Yerli Cumhuriyeti sloganına sarılmamak için bir neden olamaz. Tam tersine, Parti, bu slogan doğrultusunda mücadele yürütmeli ve öncelikle de, siyah ve beyaz işçilerin seferber edilmesi ile, kendini hakim sınıfların saldırılarından korumaya hazırlanmalıdır.

KEYK, Partinin koalisyon hükümeti tarafından çıkarılan Yerliler Yasasına karşı yürüttüğü ajitasyonu kesinlikle doğru görmektedir ve bu ajitasyonun daha da güçlendirilmesi, derinleştirilmesi ve yerlilere karşı bütün yasalara karşı ajitasyonla birleştirilmesi gerektiği görüşündedir.

Parti, yerliler arasında filizlenmekte olan, örneğin Afrika Kongresi gibi, ulusal örgütlere tam bir özel dikkat sarfetmelidir. Parti, kendi bağımsızlığını elinde tutarak bu örgütlere katılmalı, bunların faaliyetlerini geliştirmeli ve genişletmelidir. Amacımız Afrika Ulusal Kongresi'ni, beyaz burjuvaziye ve İngiliz emperyalistlerine karşı olan ve sendikalara, köylü örgütlerine vb. dayanan savaşkan bir ulusal-devrimci örgüte dönüştürmek olmalıdır; bu arada Parti bu örgüt içinde sistemli bir şekilde işçi sınıfının hegemonyasını ve önderliğini geliştirmelidir. Parti, bu varolan kabile örgütleri içindeki beyaz burjuvazi tarafından satın alınmış yerli önderlerin etkisini, köylü örgütlerini geliştirerek ve Komünist Partisi'nin onlar üzerindeki etkisini yayarak, zayıflatmaya çalışmalıdır. Beyaz burjuvazi ve İngiliz emperyalizmine karşı Güney Afrika yerlilerinin bir ulusal-devrimci hareketini geliştirmek, Güney Afrika Komünist Partisinin ana görevlerinden biridir.

Parti derhal, yerli köylü halkın durumuna uygun bir tarım programı hazırlamalıdır. KEYK, Partinin son kongresinde "büyük toprak mülkiyetini kamulaştırın ve topraksız beyaz ve siyah köylülere dağıtın" sloganını attığında, doğru hareket ettiği görüşündedir. Ama bu, yalnızca genel bir slogan olarak görülebilir. Güney Afrika'daki tarım sorununun temel sorununun siyahların toprağa olan açlığı ve bunların çıkarlarının tarım sorununun çözümü için büyük öneme sahip olduğunu gösteren somut kısmi taleplerin hazırlanması gerekmektedir. Yerli köylüleri köylü birlikleri içinde örgütlemek amacıyla bir örgüt planı hazırlamak için çaba sarfedilmelidir; yerli tarım işçileri sendikalar içinde birleştirilmelidir.

Parti, sendikal alandaki çalışmasında, asıl görevinin yerli işçileri sendikalar içinde örgütlemek ve siyah ve beyaz işçileri bağrında toplayan bir Güney Afrika Sendika merkezinin oluşturulması için propaganda ve faaliyet yürütmek olduğunu aklından çıkarmamalıdır. Partinin kendisini esas olarak yerli halka göre ayarlamak zorunda olması ilkesi, sendikal çalışma alanı için de geçerlidir. Parti, tüm Güney Afrika sendika hareketinin birleştirilmesi sloganı ile, "Sanayi ve Ticaret Sendikası" önderlerinin bölme politikasına karşı enerjik bir şekilde mücadele etmelidir. Aynı zamanda, yerli işçilerin doğrudan talepleri için detaylı bir program hazırlamalıdır. Komünistler, yerli işçilerin sendikal örgütlerine aktif bir şekilde katılmalı ve bu örgütler içinde komünist önderlik altında güçlü bir sol kanat oluşturulması politikası izlemelidirler.

Parti, Güney Afrika İşçi Partisini, emperyalizmin işçi sınıfı içindeki ajanı olarak teşhir etmeye devam etmelidir.

Komünist Partisinin esas dikkati yerli işçilerin örgütlenmesine yönelik olmasına rağmen, beyaz sendikalar içinde çalışmayı ihmal etmemelidir. Buradaki görevleri şunlardır: Örgütlenmemiş olanların örgütlenmesi, varolan sendikalar içinde çalışma, sendikal hareketin sanayi dalları temelinde örgütlenmesi için yoğun propaganda, bütün sendikaların sendika kongresine bağlanması için güçlü ajitasyon. Parti, bütün sendika örgütlerinde, komünistlerin önderliği altında güçlü bir sol kanat oluşturmak için çaba göstermelidir.

Parti, Amsterdam Enternasyanoli'nin siyah ve beyaz sendika hareketindeki etkisine karşı enerjik bir mücadele yürütmeli ve bütün dünyadaki sendikaların Profintern politikasının çizgisinde birleşmesi doğrultusunda yoğun propaganda yürütmelidir.

Bir dünya savaşı tehlikesi, Çin'deki emperyalist müdahale ve Sovyetler Birliği'ne karşı savaş tehdidi karşısında Parti, İngiltere'nin savaş politikasının ifadesini İngiliz emperyalistlerinin SSCB ile ilişkisini kesmesini sessiz-sedasız onaylamada bulan desteğe karşı bütün araçlarla mücadele yürütmelidir. Parti, ordu birlikleri içindeki çalışmayı ihmal etmemelidir.

KEYK, teknik zorluklar aşılır aşılmaz, en önemli yerli dillerde özel bir gazete çıkarılması önerisini yineler. Böyle bir adımın politik önemi büyüktür.

Parti, daha büyük bir enerjiyle, "Sömürgesel baskıya karşı Liga"nın Güney Afrika şubesini geliştirmek için faaliyet göstermelidir. (Komünist Enternasyonal 45/1928)

VII. DÜNYA KONGRESİ ÖNCESİNDE KOMÜNİST ENTERNASYONAL

BELGELER
(1935)

GÜNEY AFRİKA

Komintern VI. Kongresi, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki devrimci hareketin sorunlarına ilişkin tezlerinde, Güney Afrika için bağımsız yerli cumhuriyeti sloganını ortaya attı. Güney Afrika Komünist Partisi'nin temsilcisi Bunting, VI. Kongrede şunları söyledi: "Partimizin çoğunluğu, esas olarak politik nedenler - den, bu slogana itiraz etmektedir." Delegasyonun Güney Afrika'ya dönmesin - den sonra, Parti içinde bu slogan etrafında şiddetli bir mücadele başladı. Bunting'in başında bulunduğu Parti önderliği, Komintern VI. Kongresi kararlarının uygulanmasına aktif bir biçimde karşı çıktı. Bunting, Kongre kararlarına karşı mücadelesi içinde, Güney Afrika'nın istisnai konumu şeklindeki şövenist, emperyalist teorisini geliştirdi. Bu teori, bütünlüğü içerisinde aşağıdaki noktaları kapsamaktadır:

1. Yerli köylülüğün devrimci rolünün inkarı ve buradan çıkarak, Güney Afrika'daki anti-emperyalist tarımsal devrimin burjuva-demokratik aşamasını atlayarak, sözde "saf" proleter devrime sıçramak. ("Güney Afrika köylülüğünün devrimin esas itici gücünü oluşturduğu gerçekten dürüst olarak iddia edilemez. Bir çok yerli, toprak ve arazi üzerindeki hakkını hemen hemen unutmuştur" diyor Bunting.)

2. Güney Afrika'daki devrimin ulusal karakterinin inkarı ve ulusal bağımsızlık hareketinin "eşit haklar" doğrultusundaki reformist mücadele ile sınırlandırılması.

3. Bir bağımsız Yerli Cumhuriyeti sloganının reddedilmesi.

4. Ulusal hareket içinde yerli burjuvazinin rolünün abartılması ve anti-emperyalist hareketin devrimci öneminin küçümsenmesi.

5. Komünist Partisi'nin "ılımlı bir politika uygulamaya çabalamadığında hemen zor yoluyla engelleneceği için, barışçıl yöntemler, ılımlı bir politika uygulaması gerektiği" (Bunting) şeklindeki sosyal-demokrat taktik pozisyon.

Bunting'in bu Komintern düşmanı teorisi, Bunting tarafından oluşturulan merkezi Parti önderliği ve Parti üyelerinin bir kesimi tarafından desteklendi.

Partinin ve önderliğinin ulusal sorundaki bu tavırlarının nedeni, bizzat Partinin toplumsal bileşiminde yatıyordu. Parti, o zamanlar özü itibarı ile komünist bir parti değildi. Parti üyelerinin büyük bir çoğunluğu, kendilerini halen esas olarak yerlilere karşı şövenist tutumdan kurtaramamış olan Avrupalılardan oluşuyordu. Bir İngiliz lordunun oğlu olan Bunting'in bizzat kendisi, Güney Afrika'da büyük plantasyonlara sahipti. Meslekten avukat olan Bunting, işçilerle işverenler arasındaki anlaşmazlıklarda, duruşmalarda işverenlerin savunmacısı olarak mahkeme önüne çıkıyordu. Bunu, yerli Parti üyelerinin aynı şekilde geri bıraktırılmaları ve önderlik kademelerine bırakılmamaları izliyordu. Önderliğin çizgisi üzerinde açıkça konuşmalarına izin verilmiyordu. Yerli emekçi halkın devrimci rolünü inkar eden şövenist Parti önderliği, yerli emekçilerin kitle mücadelesinin örgütlenmesi sorununa en ufak bir dikkat bile sarfetmiyordu.

1929 ve 1930 yıllarında, bütün Güney Afrika'da emperyalizme karşı bir kitle hareketleri dalgası yayıldı: silahlı bir ayaklanmaya dönüşen ve Afrika Ulusal Kongresi'nin ihaneti ile boğulan Worcester'deki tarım işçilerinin ve yarıcıların grevi; Bona vadisindeki yerli köylülerin ayaklanması; Natal'de belediye bira salonlarına karşı polisle kanlı çatışmalar eşliğinde süren kitle boykot hareketi; sömürgeci hükümetin bastırmak için uçak gönderdiği Transvaal'deki köylü ayaklanması; Durban'da liman işçilerinin grevi; East-London'da demiryolcuların grevi; Pretoria'de tuğla işçilerinin grevi, vs.

1929/30 yıllarında Güney Afrika'da devrimci bir yükselmenin bütün belirtileri vardı. Parti, yalnızca bu devrimci yükselmeyi kullanmamakla kalmadığı gibi, tersine "yerlilerin daha fazla demoralize edilmelerine izin vermemek için" önlemler aldı.

Her yerde İngiliz emperyalizminin kanlı katliamlarına karşı protesto yürüyüşleri düzenleyecek yerde, Parti "sessizliğe" davet etti ve genel seçim hakkının yerlilere kadar genişletilmesini ve çeşitli özgürlüklerin gerçekleştirilmesini talep eden ve Güney Afrika'nın köleci parlamentosuna verilecek bir dilekçe için imza toplamaya devam etti.

Partinin yerli halktan üyeleri ve az sayıdaki iyi Avrupalı üyeleri arasında, önderliğe karşı gelişen bir kitlesel huzursuzluk güçlenerek arttı. Bunting'in haince politikasının tersine, Nzula yoldaşın önderliği altında bir dizi aktif Parti fonksiyoneri, Komintern kararlarının gerçekleştirilmesi doğrultusunda mücadele için komünist unsurları birleş tirmek amacıyla yoğun bir çaba yürüttü. Aralık 1930'daki Parti kongresinde, bu yoldaşlar delegelerin çoğunluğunu ka zanmayı başardılar; ve Bunting kliği yö netimden uzaklaştırıldı. Parti Kongresi, Nzula yoldaşın önderliğinde yeni bir MK seçti ve bu MK hemen Partiyi oportünist ve beyaz şövenisti unsurlardan temizleme işine girişti. Önderlikten uzaklaştırılan Bunting kliği, kitle örgütlerindeki (sendikalar, SSCB Dostları Derneği vs.) etkisini ve ilişkilerini kullanarak, yeni Parti önderliğine karşı azgın bir saldırıya başladı, Parti üyelerine çağrılar yayınladı ve hatta kendi parti kongresini toplamak ve kendi "komünist" partisini kurmak için çaba gösterdi. Şubat 1931'de Parti, Bunting ve yandaşlarını saflarından attı.

Bunting ve hempalarının komünist saflardan atılması, Güney Afrika'da ilk kez, gerçek bir komünist örgütün temel taşlarını koydu. Güney Afrika Komünist Partisini, önderleri ve savunucuları olarak tanıyan proleter ve yarı-proleter yerli unsurlar tarafından da bunun değeri bilindi.

*

KOMÜNİST ENTERNASYONAL YÜRÜTME KOMİTESİ'NİN 1928'DE "GÜNEY AFRİKA SORUNU ÜZERİNE KARAR"I HAKKINDA

GÜNÜMÜZÜN GÖREVLERİNİ TUTARLILIKLA YERİNE GETİRMEK İÇİN KOMÜNİST ENTERNASYONAL'İN DENEYİM HAZİNESİNDEN ÖĞRENELİM!

Bugün sınıf mücadelesinin temel sorunlarını daha iyi kavramak için, incelenmeleri ve değerlendirilmeleri birincil öneme sahip olan Marksizm-Leninizmin klasiklerinin ulusal sorun ve sömürgeler sorununa ilişkin eserlerinin yanında, Komünist Enternasyonal'in belgeleri ve yaptığı tahliller de, değeri ölçülemeyecek kadar büyük bir yardım sağlamaktadır.

Bu, makalenin devamında yeralan, Komintern Yürütme Komitesi'nin (KEYK) Güney Afrika ile ilgili belgeleri için de geçerlidir.

Komünist Enternasyonal Güney Afrika KP'sinde Marksist-Leninist bir çizginin hakim kılınması için önemli bir mücadele yürütmüştür.

Bu mücadelenin bildiğimiz en önemli belgesi olan, makalenin devamında yer verdiğimiz, KEYK'in 1928'de aldığı "Güney Afrika sorunu üzerine karar"da, KEYK, Güney Afrika'daki ulusal-devrimci kurtuluş mücadelesinin belirleyici öneme sahip temel sorunları hakkında tavır almakta ve Güney Afrika KP'sini de doğrudan eleştirmektedir.

Güney Afrika KP önderliğinin şövenizm ve reformizmle ilişkisini kesmeye istekli olmadığı açık olduğu için, KEYK 1930'de Güney Afrika KP'sine bir mektup daha göndermiş, bu mektupta, "ağır sağ oportünist hatalar"ı, ve "şövenist görüşleri" yüzünden özellikle de beyaz önderler Roux ve Bunting'i sert bir biçimde eleştirmiştir. Ne yazık ki, bugüne kadar bu belgeyi bulamadık. Ancak, 1930'da yazılan bu mektupta, Güney Afrika KP önderliğinin nasıl ağır ve keskin bir biçimde eleştirilmiş olduğu, bu mektuptan aktarılan, bizce bilinen bir alıntıdan anlaşılmaktadır. Bu yazıda, şövenizm ve sağ-oportünizmin

> "kökleri, Bunting'in 'aşağılanmış', 'yerle bir edilmiş', 'zincire vurulmuş' ve 'Kongre tarafından öğütülmüş' diye niteledi ği yerlilere hiç güven duyulmamasında yatmakta ve Avrupa egemenliğinin tam bir kabulünü temsil etmektedir. İşte bu yüzden, Güney Afrika devrimci hareketi için ciddi bir engel oluşturan ve Komünist Partisi içinde beyaz şövenizmini yansıtan bu teoriler, kararlı bir biçimde mahkum ve reddedilmek zorundadır. Komünist Partisinde bunlara yer yoktur.' (Orbon, Güney Afrika/Azanya'da Siyahların Durumu, Batı Berlin, 1980, s.559' da zikredilmektedir.)

Bunun üzerine Güney Afrika KP'sinde şiddetli bir mücadele başlamış ve 1930'ların başlarında Bunting yönetimindeki şövenist ve reformist önderliği yönetimden indirmek ve partiden temizlemek mümkün olmuştur.

Yayınladığımız ikinci belge, Komünist Enternasyonal VII. Dünya Kongresinden önce KEYK Sekreterliği Bürosu'nun "Ma-

teryalleri"nde yeralan Güney Afrika'ya ilişkin bölüm(den parçalar), Güney Afrika KP'si içindeki en berbat şövenistlere karşı yürütülen bu mücadelenin gelişimi ve sonucu hakkında bilgi vermek tedir.

Bugün, Güney Afrika KP'sinin bu mücadelenin ardından, Marksist-Leninist yolda gerçekten ne kadar geliştiğini değerlendirecek durumda değiliz. Bilinen, Güney Afrika KP'sinin siyah proletarya içindeki etkisini güçlendirmeyi başardığı dır. 1946 yılında Güney Afrika KP'si, o zamana kadarki en büyük grev olan, 70. 000 siyah maden işçisinin grevinin başın da bulunuyordu. Bu grevde, KP ve ANC' nin (Afrika Ulusal Kongresi —TÇN) o dö nemde yönetici bir üyesi olan John B. Marks, çok önemli bir yönetici rol oynamıştı. (Bkz. Orbon, s.473)

Tümüyle kesin olan, "Communism Act" ("Anti-Komünist Yasa" —TÇN) yasağını önlemek için 1950'de kendini feshettikten sonra adını değiştiren KP'nin, çok geçmeden tamamiyle modern revizyonizm batağına batmış olduğudur. Revizyonist lider Leruma, açıkça ve doğrudan silahlı mücadeleye karşı çıkmış ve "devrimin şiddete dayanmaması gerektiği"ni yazmış tır. "Tarihte, egemen sınıfı, halkı içsavaşın acılarıyla harabetmeksizin, acil ve zamanı gelip çatmış değişikliklerin yolunu açmasına yönelten etkenler bileşiminin yeterince zorlayıcı olduğunu gösteren sayısız örnek vardır." (Bkz. Orbon, s.367) Elbette ki bu, gerici egemen sınıfların hiçbir zaman kendi istekleriyle halka yolu açmadıklarını tekrar tekrar kanıtlamış olan tüm devrimci hareketlerin tarihinin gerçek deneyimlerinin tümüyle alay etmektir. İşte bu yüzden, emperyalistlerin ve gericilerin karşı-dev rimci iktidarlarını yıkmak için, şiddete dayanan silahlı devrim mutlak zorunludur.

Güney Afrika KP'sinin revizyonist yozlaşması, doğal olarak, son derecede vahim bir biçimde ANC'yi de etkilemiştir. KEYK 1928'de, ANC'yi ulusal-devrimci bir örgüte dönüştürmenin komünistlerin görevi olması gerektiğinden, bunun yapılması gerektiğinden sözederken, buna rağmen revizyonist Güney Af rika "Komünist" Partisi, bu görevi tümü ile tasfiye etmiş ve ANC'yi pasifist ve ulusal reformist yolda tutmak için elinden geleni esirgememiştir. Buna bir de, Güney Afrikalı revizyonistlerin, Rus sosyal emperyalistlerinin ajanları olarak, "kurtuluş" için tayin edici etken olarak "dış yardım" çığırtkanlığı yapma yoluyla Güney Afrika'nın siyah halk kitlelerini silahsızlandırmaya çalışmış olması ve hala da silahsızlandırmayı denemeleri eklenmektedir. Onların "dış yardım"la kastettikleri, tam da sosyal-emperyalistlerin karşı-devrimci "müdahale"sidir.(1)

Komünist Enternasyonal'in ilke ve yönergelerinin büyük güncelliği, bugün tam da modern revizyonizme olduğu kadar oportünizmin diğer türlerine karşı da ortaya çıkmaktadır. "Güney Afrika üzerine karar"dan, bize özellikle merkezi görünen bazı noktalar vurgulanmalıdır:

* MERKEZİ GENEL POLİTİK SLOGAN

"Karar", slogan olarak

> "siyah, melez ve beyaz tüm ırkların eşit haklara sahip olduğu bir işçi-köylü cumhuriyetinin ilk aşaması olarak, bağımsız bir Güney Afrika Yerli Cumhuriyeti"nin propagandasını yapıyordu.

Bu sloganın tartışılması, Güney Afrika'daki devrimci mücadelede varılmak istenen hedef üzerine sürdürülen güncel tartışma bakımından bizce çok önemli görülmektedir.

Komintern 1928 "kararı"nın dışında, bir çok kez bu sloganın içeriğine ilişkin tavır takınmış ve sapmalara karşı mücadele etmiştir. KEYK'in 1930 tarihli aktardığımız mektubunda, bu konuda şöyle denilmektedir:

> "Güney Afrika proletaryasının burjuva-demokratik ve sosyalist görevlerini kavrama yeteneksizliği, Partinin gerek önderleri, gerekse üyelerinin, bağımsız bir yerli cumhuriyeti sloganının önemini henüz anlamamış oldukları gerçeğinde yansımaktadır. Beyaz şövenizminin kalıntılarını henüz fırlatıp atmamış olan Partinin beyaz önderleri, devrimin ulusal görevlerini kavramamakta ve Güney Afrika proletaryasının verdiği mücadelenin tümünü, katıksız bir sınıf mücadelesine indirgemeye çalışmaktadırlar. Buna karşılık daha hala küçük-burjuva/köylü milliyetçiliğinin etkisi altında bulunan yerli üyeler, proleter sınıf mücadelesinin hedeflerini anlamamakta ve mücadeleyi milliyetçi-devrimci bir hareket indirgemeye çalışmaktadırlar...
>
> Bu kavrayış yetersizliği, pratikte, proletaryanın artan milliyetçi, devrimci görevleri bağıntısında, farklı biçimlerde de olsa, Partinin her iki bölümünün de aynı hatayı işlemesine ve böylelikle bu hareket içinde proletaryanın hegemonyasını inkar etmesine yolaçmaktadır. Yerliler, proletaryanın görevlerini salt milliyetçi-devrimci görevlerle sınırlayarak, pratikte proletaryanın geniş küçük-burjuva hareket tarafından emilmesine ve bu biçimde hareket içinde proletaryanın hegemonyasının yıkılmasına yolaçacaklar-

dır." ("Güney Afrika Komünist Partisi Tarihinin Belgeleri, 1915-1980", Berlin/DDR 1984, s.168) (2)

O halde Komintern "bağımsız Güney Afrika Yerli Cumhuriyeti" sloganını yalnızca beyaz şövenizme karşı değil, aynı zamanda küçük-burjuva/köylü milliyetçiliğine karşı da savunmaktaydı. Güney Afrika KP'si temsilcisinin VII. Dünya Kongresinde açıkladığı gibi, Partide ikinci yönde de sapmalar mevcuttu:

"Parti, bu sloganın gerçekleştirilmesi mücadelesinde, bu sloganın yorumlanmasında yapılan belirli hatalara karşı mücadele vermek durumundaydı. Bu hatalardan biri, Güney Afrika'da bir yerli burjuvazinin varlığının inkarında ve devrimde proletaryanın bağımsız sınıf hegemonyasının inkarında yatmaktaydı." (Komintern VII. Dünya Kongresi Tutanağı, s.458)

* DEVRİMDE KÖYLÜLÜĞÜN BÜYÜK ÖNEMİ

"Karar" bundan başka, yerli cumhuriyeti sloganının "herşeyden önce toprağın topraksız ve az topraklı halka verilmesi anlamına geldiği"ni tespit etmekte ve Güney Afrika'daki ulusal-devrimci hareketin toplumsal içeriğine işaret etmektedir:

"Güney Afrika siyah bir ülkedir, halkının çoğunluğu siyahtır, buna bağlı olarak işçilerinin ve köylülerinin çoğunluğu da siyahtır. Güney Afrika nüfusunun en büyük kesimi, toprağı sömürücü beyaz azınlık tarafından gaspedilmiş siyah köylülükten oluşmaktadır. Toprağın sekizde yedisi beyazlara aittir. Bunun sonucu olarak Güney Afrika'daki devrimin temelinde, esası tarım sorununa dayanan ulusal sorun yatmaktadır. Siyah köylülük, işçi sınıfı ile ittifak içinde ve onun önderliği altında, devrimin esas itici gücüdür."

Ulusal sorunun özü olarak köylü sorununun dikkate alınmaması, şimdiye değin içi boş "sol" laflar ardına gizlenmiş olsa da, öteden beri reformist bir çizginin şaşmaz ifadesidir. Bu, dün olduğu gibi bugün de, kendini öncelikle iki yönde göstermektedir.

1935'deki Komünist Enternasyonal belgesinde vurgulandığı gibi, Bunting kliğinde devrimin ulusal-devrimci karakterinin inkarı, bir yandan, ulusal bağımsızlık hareketinin, "eşit haklara sahip olma" uğruna raformist bir mücadeleyle sınırlanması anlamına geliyordu. Bu, güncel olarak, Avusturyalı reformistler tarafından da desteklenen, Güney Afrika'daki bugünkü ulusal reformizm için geçerlidir. Köylülüğün devrimci rolünü dikkate almama konusunda madalyonun öbür yüzü burjuvaziye yönelmektir, bu, devrimin demokratik aşamasında menşevik "teori"nin canalıcı noktasıdır.

Öte yandan, 1935'deki "materyal"lerin gösterdiği gibi, yerli köylülüğün devrimci rolünün inkarı,

"anti-emperyalist ve toprak devriminin burjuva-demokratik aşamasını atlama girişimi"ni

göstermektedir.

Bu, deyim yerindeyse, reformizmin Troçkist türüdür. Troçkizm ise gerçekte menşevizmin bir türüdür. Troçkizmle menşevizmin ortak yanı, koylülüğün devrimci potansiyelinin küçümsenmesi ve inkarıdır. Eğer günümüz Troçkistleri Güney Afrika'da doğrudan "işçi iktidarı" talep ediyorlarsa, bu hiç de azılı şövenist Bunting'in "tezler"inden daha az şövenist değildir.

* BEYAZ İKTİDAR SAHİPLERİNİN RÜŞVET POLİTİKASI

Nihayet, "Güney Afrika sorunu üzerine karar", bugün bile, hatta daha da yoğun bir biçimde tespit edilen bir olguya işaret etmektedir: Kendi ulusal ve sınıfsal baskılarının temelini sağlamlaştırmak amacıyla, egemen beyaz azınlığın rüşvet verme yoluyla ahlak bozma girişimleri. "Karar", beyaz burjuvazinin, —ki bununla öncelikle (İngiliz burjuvazisinden farklı olarak belgede "Afrikalı" olarak nitelenen) Boer burjuvazisi kastedilmektedir—

"Avrupalı olmayan halk kesimlerinin belirli unsurlarını, örneğin 'melez' halkı, kendilerine oy hakkı verileceği vaadi ile kendi taraflarına çekmeye; aynı şeyi, onları zenci halkı sömürmek için ajanlar haline getirmek yoluyla, bazı yerli önderlere de uygulamaya"

çalıştığını tespit etmektedir.

"Beyaz burjuvazinin bu rüşvet politikası, zenci sendikaların, sanayi ve ticaret sendikasının önderlerinin, komünistleri sendikadan atmasına ve zencilerin sendika hareketini reformizme kanalize etmeye yönelmelerine yolaçtı.

Beyaz burjuvazinin rüşvet politikasının bir sonucu olarak, zenci reformizminin —Amsterdam Sendikalar Enternasyonali ile en sıkı bağ içinde birlikte çalışan bir reformizmin— devreye sokulması, bugünkü politik durumun karakteristik özelliğini oluşturmaktadır."

Bu nokta da son derece günceldir, çünkü örneğin 'melez', Hintli halkı Güney Afrika'nın "Üç Meclis Sistemi"nde (İngiliz-ler, Boerler, 'Melezler') "seçim hakkı" yoluyla rüşvete bağlama, Buthelezi gibi komprador "önderler"in yoğun biçimde des-

teklenmesi, sözümona "liberal" beyaz kapitalistlerin ANC ile "diyaloğa hazır olma"ları vb. vb. gibi beyaz ırkçıların girişimi, işte bütün bunlar, siyah direniş içindeki ulusal-reformist ve sonuçta teslimiyetçi akımı güçlendirme hedefine yöneliktir.

* * *

Yayınlanan belgelere, doğaldır ki o günkü somut durum oldukça güçlü bir biçim de damgasını vurmuştur ve bunlar artık kısmen bugünkü koşullara uygun değildir. Fakat bu yine de, bunlardan çıkarabileceğimiz belirleyici önem taşıyan dersleri etkilememektedir.

1928 "kararı", Boer burjuvazisiyle el ele, boyunduruk altındaki siyahlara karşı karşı-devrimci bir birlik cephesi oluşturan ve giderek onunla kaynaşan İngiliz emperyalizminin egemenliğinden yola çıkmaktadır.

Ancak Boer burjuvazisi, en son Ulusal Parti'nin 1948'de elde ettiği seçim zaferiyle, ırkçıların beyaz bloku içinde egemenliği ele geçirmiştir ve bugün de bu egemenliği elinde tutmaktadır.

1928 "kararı"nda sözü geçen, siyahların Kap eyaletinde seçim hakkına sahip olmasına ilişkin istisna ise, 1948'den önce ortadan kaldırılmıştır.

* * *
* *
*

Dipnotlar:

(1): Revizyonistler, şiddete dayalı silahlı devrim ilkesine ihanet eden hainlerdir. Bu, salt proletaryanın ve diğer emekçilerin "sosyalizme giden barışçıl-parlamenter yol" gevezeliği yoluyla, karşı-devrimci pasifizmle zehirlenmesi anlamına gelmez. Çünkü onlar işlerine geldiği yerde, "silahlı mücadeleyi" de savunurlar, fakat bunun gerçekten devrimci bir halk savaşıyla hiç ilgisi yoktur.

Güney Afrikalı revizyonistler 1960'larda, öncelikle "dost hükümetlerin hemen hemen sınırsız desteği"ne bel bağlayan, Güney Afrika'nın "kurtuluş harekatı" için sözde askeri bir plan ortaya atmışlardı. O zamanlar ANC'nin reddettiği bu planda, diğer şeylerin yanısıra şunlar da söyleniyordu:

"Güney-Batı Afrika'ya doğrudan askeri çıkartma... ve hatta mücadelenin daha gelişmiş bir aşamasında silahlı uluslararası bir harekat, önemli bir rol oynayan gerçek olanaklardır." (Aktaran Orbon, s.368)

Bu "silahlı mücadele reçetesi", devrimci bir darbenin unsurlarıyla sosyal-emperyalist askeri müdahaleyi birleştirmektedir. Daha sonraları Angola, Afganistan, Etyopya'da gerçekleşenler, burda daha şimdiden görülebilmektedir: Diğer emperyalistlerle rekabet dalaşmasında sosyal-emperyalist etkiyi yaygınlaştırmak ve pekiştirmek için, karşı-devrimci Rus, Küba ve de Doğu Alman müdahaleleri — ancak her halükarda, oradaki halkların ve devrimin çıkarlarına karşı yönelmiş müdahaleler!

(2): 1984 yılında Berlin/DDR'de Dietz Yayınevinde, geniş kapsamlı toplu bir eser halinde "Güney Afrika Komünist Partisi Tarihinin Belgeleri, 1915-1980" yayınlandı.

Belirleyici olan, bunun içinde Komintern'in ve KEYK'in mücadelesinin merkezi belgelerine, örneğin KEYK'in 1930'da "Güney Afrika'da devrimci bir kitle partisi nasıl inşa edilmelidir?", ya da Komünist Enternasyonal VII. Dünya Kongresinden önce KEYK Sekreterlik Bürosu'nun "Materyaller"i gibi belgelere yer verilmemiş olmasıdır. Bu, tam da en keskin biçimde beyaz şövenizmle hesaplaşan ve reformist çizgi ve reformistlerin teşhir edildiği belgelere yer verilmemiş olması demektir.

Bu bir raslantı değildir. Çünkü Güney Afrika "K"P'sinin sapına kadar revizyonist olan bugünkü önderliği, KEYK'in Güney Afrika KP içindeki şövenizm ve reformizme karşı verdiği o günkü mücadeleyi doğrudan doğruya mahkum etmektedir. 1931'de Güney Afrika KP içindeki Bunting gibi en berbat şövenistler partiden temizlenmişlerdi. Toplu eserde bu konu hakkında şöyle denmektedir: "1931'deki bu temizlik eylemi son derecede keyfi ve anti-demokratik bir biçimde yapılmış ve partiye o zamanlar büyük zarar vermişti."(s.169) Gerçekte revizyonistler için sözkonusu olan, reformist ve şövenist çizginin savunulması ve şirin gösterilmesidir. Böylece, 1976'da yayınlanan bir belgede, Komintern'in yaptığı değerlendirmelerle taban tabana zıt bir biçimde, Güney Afrika KP'si içinde 1920'lerin sonlarında ve ondan önceleri varolan şövenizm müthiş küçümsenmekte ve zararsız gösterilmekte, ve parti çizgisini şövenist etkilerden tümüyle arınmış gösterme denemesine girişilmektedir, ki bu, belgeler yoluyla kolaylıkla maskesi düşürülebilecek birşeydir. (Bkz. age, s.566 vd) Evet, hatta eserde Bunting gibi bir şövenist tekrar tekrar övülmekte ve örnek gösterilmektedir! (Bkz. örneğin s. 373, s.136)

*

15Ê BEFÎRBARÊ 1986

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN
JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

3.- DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

(Konferans'a III. e TKP/ML(B) bêk net ! Bolşevizme Serkeve !)

--Dûmayık--

Konferansa me lı gel rêxne û neheqîyê ku Partiyên hogırnê kewn dı pırtuka bı nav "TKP/ML(B) u. Navnetewatiya Proleterya" ev bırya - ranan gırt :

1- Jı bo erkên bıngehî yên TKP/ML(B) lı gel Navnetewiya Proleter

Tım programên komunistî û despekên karên komunistî pêwiste jı bo yekitiya karekerên tım welatan û Netewabın-jı bo şoreşa proleter ya cihanî-.

"Dê welata karkeran tıne ye Mena wê ewe:
a) Rewşa wane aborî netewi nine, navnetewiye
b) Dujmınê çînî navnetewiye
c) Merçên xelasiyêji wısa9e û-
d) Yekitiya navnetewiya karkeran jı yekitiya wane netewi muhimtı re" (Lenin,'İnes Arman dâ Mektup' weşanên wî C.35 Alamanî p.223, Marx-Engels-Lenin lı ser proleterya navnetewi Almanî p.431)

" ...proleterya Navnetewî, beri hertışti, mefeata şerê proleter- ya welatetî gırê dana menfeata cengê navnetewî de dıbîne, ya du emin ewe ku bêkanina Neteweki dı hember Burjuvazî gerek hember sermaya Navnetewî be û dı vê rêyê da kar bıke" (Lenin age, P.391 Tezên wî, madde 10, Alamanî, Marx-Engels-Lenin, lı ser proletar- ya enternasyonalizmî. p.576)

De vê menzilê de TKP/ML(B) pêşyê van du Erkên bıngehîn bine cih.
- Yekitiya navbeyna Cina karkerên Tırkiyê û cina karkerên wela- tên dın-boyê cenge proleterya cihanî- bine cih.

Dı ve erkêde boyê şoreşa proleterya cihanî mercên proleteryayâ navnetewî bine cih. Welatê xwe menfeata cengê proleterya bı menfeata karê proleterya Navnetewiva bine cih. Ger ku - dema xusisi de - menfeata cina karekên Welêt lı hember cina navnetewide tene quzbe gere menfeata çina navnetewî bê tercih kırınê.
İro dı vê erkê de bo yekitiya proletarya navnetewî, dı gave ki pêşde pêwiste merî platformeki tevgêra kominista navnetewî saz bıke, ku welatê xwe de partiya proleterya ava bıkın gere ew peşek jı Yekitiya Proleterya Cihanî be.

- Tırkiyê de erka gring ewe ku, karkerên Gelen cure cure ku lı Tırkiyê bın deste dewleta zordest danın, tevayî faşizmê hılweşinın, zıncira gırêdayiya emperyalizmê bıqetının, diktatoriya demokrasiya Geli sazkın, şoreşeke bê sekn bajon ku diktatoriya proleterya bin ne cih û dı rêya sosyalizmêde bımeşe.

Tekoşina karkerên lı Tırkiyê tevayî ku jı Gelên Curene; komunistên Tırkiyê pırsa Netewî helke, pêwiste Şerê Gelên bındest' û şere Tırkiyê bı hevra yek bıke û, bo şereşeke Tevayi pek bîne.
İro erka acele ewe ku, progremeke tevayî ya komunistên Gelen Cure lı Tırkiyê bê amade kırın, ûkomeley komunistî tevayî bê sazkırın , ku Partiya Bolşevik bê avakırın. Loma pêşyê pêwiste ku Peşengiya karkeran weren cem hev.

- - Dûmayık hejmara bê du --